NO:2, 1 EYLÜL 1982 Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

12 Eylul askeri faşist cuntasının siyasi iktidara butunu ile el koymasının uzerinden bu yana iki yıl geçti. Bu iki yıl, oğrenmesini bilene ve oğrenmek isteyene bir çok doğruyu gormek için zengin bir malzeme sagladı. Kuşkusuz 12 Eylul askeri faşist hareketinin ve onun ardından gelişen olayların pratikte sağladığı malzeme işçi sınıfı, emekçi halkımız; başta Kurt milleti olmak uzere ezilen milliyetler ; ve devrimci orgutler açısından çok acılı, bedeli çok agır odenen bir malzeme oldu.

Sorun 12 Eylul olayının sağladığı zengin malzemeden doğru dersler çıkarıp çıkarmama; doğru sonuçlara varıp varmama sorunudur. 12 Eylul olayından doğru dersler çıkarmak, ancak toplumun gelişme yasalarını açıklayan bırıcık bilim olan Marksizm-Leninizme dayanarak mumkundur. Marksizm-Leninizmden her uzaklaşma, bizi kaçınılmaz olarak yanlış sonuçlara, yanlış çozumlere goturecektir. 12 Eylul hakkında ulkemizde "sol" adına getirilen açıklama ve çozumlerin buyuk çoğunluğu bu gerçeği bir kez daha gostermiştir.

Biz Komunistler, 12 Eylul'un ikinci yıl donumunde, onu lanetlemenin en iyi yolunun 12 Eylul olayından çıkarılan doğru ve yanlış ders ve sonuçların karşılaştırılması olduğunu; doğru goruşlerin gucumuz oranında işçi sınıfı ve emekçiler arasında yayılması olduğunu duşunuyoruz.

Doğru Marksist-Leninist görüşlerin işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde yayılması; işçi sınıfı ve emekçi kitleleri hakim sınıflara karşı sınıf mücadelesinde silahsızlandıran oportünist-revizyonist görüşlerin işçi sınıfı ve emekçilerin saflarından yoğun ideolojik mücadele ile temizlenmesi; işçi sınıfının gerçek bir Bolşevik Partı onderliğinde birliği, gerçek bir Bolşevik Partı onderliğinde birleşmiş işçi sınıfının diğer emekçi sınıflarla sağlam ittifakı ... İşte bunlardır 12 Eylül'un ve benzerlerinin gerçek panzehiri!

Gerçekten 12 Eylul'u "kahretmek" mi istiyoruz? Gerçekten 12 Eylul'u mumkun ve zorunlu kılan bu duzeni "kahretmek" mi istiyoruz? Gerçekten bir daha 12 Eylullere izin vermemek mi istiyoruz? O halde yukarıda 12 Eylullerin gerçek panzehiri olarak saydığımız hedeflere —bugun çok uzak olduğumuz bu hedeflere— varma yolunda bugun atılacak adımları doğru tespit etmemiz ve bu adımları atmamız gerekir. O zaman Komunistler olarak 12 Eylül ile ilgili yapmamız gereken şey, 12 Eylul rejiminin "insanlık suçları" uzerine yakınmak ve oportunistlerin yaptığı gibi Batı Avrupa'nın "demokratik" emperyalistlerinden merhamet dilenmek değildir. Yapmamız gereken şey, 12 Eylul u ortaya çıkaran şartları; 12 Eylul'un bir yanda hakim sınıflar ve emperyalizm; diğer yanda işçi sınıfı ve ezilen yığınlar açısından anlamını; hakim sınıfların "geçici başarısı"nın sebeplerini; bugunun esas gorevinin ne olduğunu; bu esas gorevin Marksist-Leninistlere 12 Eylul konusunda hangi gorevleri yuklediğini; bu konudaki yanlış goruşlerle çatışma içinde ortaya koymaktır.

(Devamı s. 2'de)

Cuntanın Anayasa "oylaması"na hayır !

Askeri faşist cuntanın "demokrasiyi tesis" oyununun yeni bir perdesi, cuntanın "Anayasa Komisyonu"nun hazırladığı "Anayasa" taslağının yine cuntanın "Danışma Meclisi"nde goruşulmeye başlaması ile açıldı.

12 Eylul askeri faşist cuntası daha işin başında gorevini "bir daha (12 Eylul'dekı gibi) bir mudahaleye gerek bırakmayacak bir sistem oluşturmak" olarak açıklamış; bunun "gerçekleştirilmesi" yonunde atacağı adımlar konusunda da bilgi vermişti.

Buna gore cunta ilk gorev olarak "anarşiyi" —yanı sınıf mucadelesini— ezecek; "sarsılan devlet otoritesini yeniden tesis edecek"ti. Yapılanlar ise yeni yasal duzenlemelerle meşrulaştırılacaktı. Hakim sınıfların ve onların efendileri emperyalistlerin çıkarlarını savunan cuntanın uygulamaları bizzat hakim sınıfların yasaları ile çelıştığı noktalarda yasalar "duzeltilecekti".

Ne demektir cuntanın sozunu ettiği "bir daha 12 Eylul gibi mudahaleleri gerekli kılmayacak bir sistem"? Bu sorunun cevabı 12 Eylul oncesi durumun içinde yatmaktadır. 12 Eylul oncesinde başta işçi sınıfı olmak uzere emekçi halkın; ve Kurt ulusunun mucadelelerinin buyuk boyutlara ulaştığı ve komprador patron ve ağaların iktidarını tehdit ettiği bir ortam vardı. İşte şimdi oyle bir "sistem" kurulmalıydı ki, "boyle" bir ortam bir daha ortaya çıkmasın.

(Açıktır ki, somuru ve zulum sistemlerinde emekçi yığınların somuru ve zulme başkaldırışını sonsuza dek engellemek mumkun değildir. Bu anlamda da hakim sınıfların "bir daha 12 Eylul oncesi gibi bir ortamı" sonsuza dek engelleyecek bir "sistem" kurma istekleri onların bir hayâlidir. Onlar ancak bu somuru ve zulum duzenlerinin omrunu biraz daha uzatabilirler. Ama sonunda emekçilerin bu duzeni e zenlerin ve somurenlerin başına geçirmelerini; yerle bir etmelerini; ve işçi sınıfı onderliğinde bir duzen kurulmasını, 'hangi sistem"ı kurarlarsa kursunlar engelleyemezler.)

(Devamı s.17'de)

İçindekiler

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz .... s. 1

Cuntanın Anayasa "oylaması"na hayır! ..... s. 1

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta ... s. 8

Türk faşistleri ırkçılığı körüklüyor s.16

Bize gelen mektuplar s.19

Oportunist-revizyonist cepheden s.21

Kardeş örgutlerimizle aramızdaki çelişmeler ve tartışma s.26

Bugunku gorevlerimiz ve "barış hareketi" konusundaki tavrımız uzerine bir kez daha s.26

Eleştiri s.30

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

12 Eylül cunta hareketinin sebep ve amaçları

12 Eylul cunta hareketının sebep ve amaçları, en açık bir bıçımde cunta şefi Evren'in 13 Eylul 1980'de yaptığı açıklamada; ve 16 Eylül 1980'de yaptığı basın toplantısında ortaya konmuştur. Cuntanın amaçları ve niteliği hakkında ise kurulan 'cunta hukumeti'nin **programı** detaylı bilgi ve malzeme vermektedir.

Cunta şeflerinden faşist Evren 12 Eylül'u şöyle gerekçelendiriyordu;

"Ülkemizin halen içinde bulunduğu **hayati öneme haiz siyasi, ekonomik ve sosyal sorunlar** devlet ve milletimizin bekasını tehdit eder boyutlara ulaşmış ve **bu devletimizi cumhuriyet tarihimizin en ağır buhranına sürüklemiştir.**"

"... Türk demokrasisi rayından çıkmıştır. Ve böylece bu **rejim buhranı** doğmuştur. Türk silahlı kuvvetleri **kaybolan devlet otoritesini yeniden tesis etmek** için yonetime el koymak zorunda kalmıştır." (13 Eylül konuşması)

İşte faşist askeri cuntanın en yetkili ağzının söyledikleri bunlar. Bunlar cunta şefinin 12 Eylül'ü haklı göstermek için yaptığı abartmalar değil; gerçek durumun hakim sınıflar açısından ortaya konmasıdır.

Gerçekten de 12 Eylül öncesinde Evrenın "devletimiz" diye adlandırdığı emperyalizme bağımlı Turk hakim sınıflarının iktıdar aracı olan 'devlet', "cumhuriyet tarihinin en ağır buhranını" yaşıyordu. "Devlet otoritesi kaybolmuş"tu.

12 Eylül oncesinde hakim sınıfların devlet çarkı birçok alanlarda felç olmuş, işlemez duruma gelmişti. Bu en açık ifadesini devletin yasama organı olan meclislerin kilitlenmesinde, aylarca çoğunluk **sağlayamamasında; cumhurbaşkanı** bile seçememesinde buluyordu. Hakim sınıfların iki ana siyasi partisi, AP ve CHP, tabanlarını kaybetmemek için bir türlü yanyana gelemiyor; hakim sınıfların istekleri doğrultusunda sınıf mücadelesini bastıra bilmek için birleşmek yerine, birbirlerinin kirli çamaşırlarını emekçi kitlelerin gözü önünde yıkıyorlardı. Faşist Evren bu durum hakkında şoyle diyordu:

"Bir kısım anayasal kuruluşlar ve siyasi partiler gaflet uykusundan uyanmamışlar, sanki ortalık gulluk gülistanlık gibi, şahsi, zumrevi ve partıcı çekişmelerden ayrılmamışlar"dı. (Evren'in 16 Eylül'1980'deki basın toplantısı)

Ama yalnızca yasamada değil, yurutme ve yargılamada da kurumlar parçalanmıştı, ya da parçalanma eğilimi içinde idi. Devletin şiddet tekelini korumakla yükümlü en onemli silahlı orgutlerinden biri olan polis teşkilatı bolunmuş durumda idi. Devletın nerdeyse işler durumdaki tek kurumu olan —ve devletin en onemli kurumu olan— orduya da gerek hakim sınıfların siyasi partilerinin arasındaki çekişmeler; gerekse hakim sınıflarla emekçiler arasındaki çatışmalar yansıyor; ordu da bölunme eğilımleri taşıyordu.

Merkezi alanda sarsılan "devlet otoritesi", bölgesel duzeyde bazı hallerde hemen hemen butunu ile yok olmuştu. Bazı belediyeler hakim sınıfların doğrudan kontrolunden çıkmıştı. Bazı kasaba, mahalle ve köylerde devlet otoritesi yerine, devrımcı grupların veya sıvıl faşist grupların "otoritesi" geçerli idı. Türkiye Kurdistanında millı zulme karşı direniş gittikçe daha geniş kitleleri içine çekiyor; milli bılınç ve bu temelde mucadeleler yaygınlaşıyordu. Turk milletının devlet olarak orgutlenme tekeli açıkça sorun olarak ortaya konmaya başlanmıştı. "Milletın bekası" işte bu anlamda "tehdit edilir" hale gelmiştı.

Kısacası "devlet"; "rejim" buyuk bir bunalım içinde idi. "Ostteki sınıflar" ıktidarlarını şımdiye kadarkı biçimde (yani parlamenter maskeli faşist diktatorluk biçiminde) surduremez hale gelmişlerdı.

Bu "devlet" buhranı **ekonomik alanda** emperyalizme bağımlı hakim sınıfların içine battıkları gittikçe **derinleşen bunalımın** siyasi plandaki yansıması idi. Emperyalizme bağımlı bir ekonomide emperyalist tekelci sermayenin bütün devrî bunalımları, hem de daha şiddetlı bir şekilde yansımaktadır. Türkiye'de de böyle oldu.

1970'lerin ikinci yarısından itıbaren, emperyalist ülkelerde giderek derinleşen ekonomik bunalım, Türkiye'ye daha da şıddetlenmiş bir biçimde yansıdı. Emperyalizme bağımlılık sonucu ortaya çıkan, enerji alanında petrole (yanı emperyalist petrol tekellerine!) bağımlılık durumu; petrol ve petrol urunleri fiatlarının 1970-lerın ıkinci yarısındaki olağanustu artışına bağlı olarak; zaten surekli açık veren dış ticaret dengesini butunu ile Turkiye aleyhine bozdu. Emperyalizme bağımlı hakim sınıflar için Türkiye'de uretimi belli ölçulerde surdurmenin tek yolu olarak dışta daha fazla borçlanma; içte ise daha yoğun sömuru kaldı. 1980'e gelindiğinde; Türkiye'deki hakim sınıflar emperyalist efendilerine değil borçlarını, borçlarının faızlerini bile odeyemeyecek duruma gelmişlerdi. Ekonomik alanda tam bir iflas sozkonusu idı. Yuzde 100'u aşan enflasyon, işsizlik, surekli artan fiatlar emekçiler için hayatı çekilmez hale getiriyordu. Hakım sınıflar bunalımın yukunu somurüyü yoğunlaştırarak işçi sınıfının, ve tum emekçilerin sırtına yıkmaya çalışıyorlardı. İşçi sınıfının ve emekçilerin buna karşı direnişini bastırmak için ise surekli olarak faşist baskıları arttırıyorlardı.

12 Eylul öncesinde "Ezilen sınıfların sıkıntısı ve ihtıyacı olağandan oteye varmıştı". Bu sınıflar "Hem buhranın şartları zorlaması sonucu, hem de bizzat ust tabakalar tarafından **bağımsız tarihi eyleme** itiliyordu."

Bir Mayıs 1977'de yuzbınlerle işçi ve emekçi —Komunizmin propagandasının resmen yasak olduğu Turkiye'de— İstanbul'da "butun Batının en buyuk 1 Mayıs gösterisi"ni gerçekleştiriyordu. Faşist hakım sınıflar buna ancak, sosyal-faşistlerın dolaylı desteğinde gerçekleştırdıkleri provokasyon ve katlıamla karşı çıkabiliyordu.

İki Eylül 1977'de İstanbul'da 1 Mayıs mahallesinde Onbinin uzerinde emekçi, gecekondu halkı orgutlu devrımcı ve komunistler onderliğinde polise karşı, yer yer silahla direniyordu.

Aralık 1978'de sivil faşistlerin kışkırtmaları sonucu Maraş'ta çıkan çatışmalarda; onbınlerle halk hem sivil hem resmi faşistlere karşı yiğitçe direniyordu.

1979'da Maraş katliamının yıldonumunde özellikle öğretmenler ve öğrenciler geniş bir direniş gerçekleştiriyorlardı.

1980 Turkiye'de işçi sınıfının buyuk direnişlerine tanık olarak başlıyordu.

İstanbul'da Tekel işçileri, birçok fabrikada doğrudan siyasi taleplerle grev ve direnişler surduruyorlardı.

İzmir'de Tarış işçileri Ocağın ıkıncı yarısında greve gidiyorlar; Onbinin uzerinde işçi hem fabrikada, hem de yerleşim bölgelerinde, grevi kırmak için yuklenen hakim sınıfların polisine, jandarmasına, ordusuna karşı yiğitçe direniyordu. Bu direniş, en üst biçımlere, silahlı çatışmaya kadar varıyordu.

Bu direniş ülke çapında yankılar yapıyor; birçok fabrikada işçiler, bır çok okullarda öğrenciler bu direnişi desteklemek, direnişin kanla bastırılmasını lanetlemek için çeşitli destek eylemleri yapıyorlardı.

Nisan 1980'de Tarsus'ta bir trafik kazası üzerine emekçilerin yolu kapaması ve hakim sınıfların silahlı gücünün saldırısı ile başlayan büyük direniş, hakim sınıflar tarafından ancak dokuz kişinin katledilmesi ile bastırılabiliyordu.

30 Nisan 1980'de hemen bütün büyük belediyelerde işçiler işi bırakıyorlardı.

Mayıs/Haziran 1980'de Çorum'da faşistlerin saldırısına karşı örgütlü devrimcilerle halk silahla direniyordu.

Bir Mayıs 1980, yasağa rağmen büyük kitle gosterilerine şahit oluyordu.

26 Temmuz'da DİSK başkanı, sendika ağası Kemal Türkler'in faşistlerce katledilmesi dolayısı ile yüzbinlerce işçi iş bırakıyor; işçi sınıfının muazzam gucunü gosteriyordu.

Ağustos 1980'de Zonguldak'ta Onbın maden işçisi direnişe geçiyordu.

12 Eylul 1980'e gelındiğinde, hemen hemen yarısı Madeni Eşya işkolunda olmak üzere, toplam 55 000 'e yakın işçi grevde bulunuyordu.

120000 işçi ise greve gitmek için Hukümetin 90 gunluk erteleme süresinin dolmasını bekliyordu.

Sırada birçok işkolunda toplu iş sözleşmeleri goruşmeleri bekliyor: sendikalar en azından enflasyon hızı oranında ücret artışı talep ediyorlardı.

TOSİAD'ın verdiği rakamlara göre grevlerde "kaybolan" işgünü sayısı 1979'da iki milyon ikiyüzbinden, 1980'de yedi milyon yediyüzbine çıkmıştı!

Belli başlılarını saydığımız bu kitlevi eylemler yanında, daha birçok grev, boykot, direniş eylemleri oldu. Bunun yanında faşistlerin silahlı saldırılarına karşı silahlı savunma eylemleri; ve kitleden kopuk; kitle adına yapılan çok sayıda silahlı eylem de bu dönemde artan bi çimde yer alıyorlardı.

Toparlarsak:

12 Eylül 1980 öncesinde ülkemizde "Egemen sınıflar için değişikliğe gitmeden egemenliğini sürdürmeleri mümkün değil"di. ... Üst tabakalar "eski bi çimde yaşayamayacak durumda" idi.

"Ezilen sınıfların sıkıntısı ve sefaleti olağanüstu boyutlara varmış" idi.

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

"Bunların sonucu olarak 'barışçıl zamanlarda' kendilerinin soyulmasına hiç ses çıkarmadan razı olan, ama fırtınalı dönemlerde gerek buhranın durumu sonucu, gerekse bizzat ust tabakaların kendisi tarafından bağımsız tarihi eyleme itilen yığınların eyleminde önemli bir artış" vardı. (Lenin)

Yani 12 Eylül öncesinde ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenmesi, varolan imkânları gerçek haline dönüştürecek seviyede olsa idi; proletarya onderliğinde bir devrimle sonuçlanabilecek **DEVRİMCİ DURUM vardı.**

İşte hakim sınıflar açısından mutlaka ortadan kaldırılması gereken şey bu idi. Ne olursa olsun emekçilerin yükselen devrimci mücadelesi; ve Türkiye Kürdistanın da milli baskıya karşı gelişeń mücadele bastırılmalı, ezilmeli idi.

Hakim sınıfların iyice sarsılan iktidarı sağlamlaştırılmalı; "devlet otoritesi" ne pahasına olursa olsun "yeniden tesis" edilmeli idi.

Ne pahasına olursa olsun DEVRİMCİ DURUM bastırılmalı idi!

Emperyalizm ve 12 Eylül operasyonu

Türkiye deki hakim sınıfların bu amaçları onların bağımlı olduğu emperyalist güçlerin; öncelikle batılı emperyalist güçlerin amaçları ile tam bir uyum içindeydi.

1980 öncesi Ortadoğu'da gelişen olaylar, bütün emperyalist güçler açısından Türkiye'nin önemini arttırmıştı. Ortadoğu'da Amerikan emperyalizminin ve diğer batılı emperyalistlerin en sağlam, en 'istikrarlı' görülen ayaklarından biri olan İran'da patlayan devrim hareketi; İran'ı "istikrarlı" bir dayanak olmaktan çıkarmış; Ortadoğu'da dengeyi önemli ölçüde sarsan bir rol oynamıştı. Ardından gelen Rus sosyal emperyalistlerinin Afganistan işgali; başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tum batılı emperyalistler açısından Türkiye'yi çok daha önemli bir hale getirmişti. Batılı emperyalistler Türkiye'de "istikrarlı" bir rejime ihtiyaç duyuyorlardı. "İstikrarlı", sağlam, batılı emperyalistlere bağımlı bir rejim; batılı emperyalistlerin Ortadoğu'daki önemli çıkarlarını korumak için mutlaka gerekli idi. Batılı emperyalistler için de Türkiye konusunda tek slogan: "Ne pahasına olursa olsun, Türkiye 'huzur ve sükûna' kavuşmalıdır" sloganı idi. Tabii onların kasdettiği huzur ve sükûn, aynı faşist cuntabaşı Evren'in kasdettiği gibi, sömürücüler için huzur ve sükûndur. Bunun ise yolu işçi sınıfının ve emekçilerin sınıf mücadelesini kanla bastırmaktır.

Rus sosyal emperyalistleri açısından, Türkiye bugün için Amerikan emperyalistlerinin ve batılı emperyalistlerin nufuz alanı içinde olduğu kesin olan bir ülkedir. Bu gibi ülkelerde Rus sosyal emperyalistlerinin şimdiki siyaseti, var olan statükoyu koruma, bu statüko içinde bir yandan hakim sınıflarla iktisadi, siyasi, külturel, vb. ilişkiler geliştirerek ust ten nüfuz etme; diğer yandan kendi uşak siyasi partileri için en geniş özgürlüğü savunarak, bunlar aracılığı ile ya askeri darbenin; ya da askeri darbe ile koordineli "enternasyonalist yardım"ın yollarını açmaktır.

12 Eylül 1980 öncesinde durum Rus sosyal emperyalistleri açısından da istenir bir durum değildi. Çünkü işçi sınıfı ve emekçi kitleler yer yer Rus sosyal emperyalizminin uşaklarının denetimi dışında hareket ediyorlardı. Diğer yandan MHP tipi sivil faşist bir hareketin de güçlenmesi Rus sosyal emperyalistlerini rahatsız ediyordu. Sovyetler Birliği ile dostluk ilişkilerini sürdürecek ve geliştirecek "istikrarlı" bir rejim Rus sosyal emperyalistlerinin istek ve çıkarları ile de uyum içinde idi.

12 Eylül operasyonu, Türkiye'deki hakim sınıflar kadar; baştâ Amerikan emperyalistleri olmak üzere, batılı emperyalist güçlerin de çıkarlarını korumak için girişilmiş bir operasyondur. Bu operasyonda doğrudan parmağı olmayanlar, bu operasyonu desteklemiş ve onaylamışlardır. Rus sosyal emperyalistleri ise, çıkarları gereği bu operasyona karşı çıkmamış, dolaylı destek vermiştir.

Cuntanın niteliği

12 Eylül cuntası emperyalizme bağımlı hakim sınıfların emekçi sınıflar üzerindeki açık terörcü faşist diktatörlüklerinin bir biçimidir. Faşist diktatörlüğün 12 Eylül cuntası biçiminde; başlangıçta hemen her türlü "demokratik incir yaprağı" kaldırılıp atılmış; hakim sınıfların iktidarını sağlamlaştırmak için gerekli tedbirleri en kısa zamanda, ve en verimli biçimde alabilmek için, "parlamento", "siyasi partiler" gibi "etraf güllük gulistanlık olunca" (Evren) kullanılabilecek olan araçlardan bir süre vazgeçilmiş; yasama ve yürütme beş kişilik cuntanın elinde toplanarak; yargılama —bağımsız bi rakma adına— gerçekte cuntaya bağlana rak; hakim sınıfların kendilerini toparlamaları için mutlaka gereksinme duydukları ust seviyede bir siyasi tekel kurulmuştur.

12 Eylul cuntası devletın sınıfsal niteliğinde herhangi birşey değiştirmemiştir. Devlet 12 Eylül öncesinde de olduğu gibi, emperyalizme bağımlı burjuvazinin; ve onlarla ittifak içindeki toprak ağalarının devletidir. Onların iktidar aracıdır.

12 Eylül cuntası bu **devletin** faşist **niteliğini**, özünü de değiştirmemiştir. Devlet 12 Eylül'den önce de faşistti. 12 Eylül'den sonra da faşist kalmıştır.

Değişen **faşist diktatörlüğün biçimidir.** 12 Eylül öncesinin oldukça kaba bir parlamenter demokratik maske ile örtülü faşist diktatörlük biçimi, yerini "askeri cunta" biçiminde bir faşist diktatörlük biçimine bırakmıştır. İşte 12 Eylül'de değişen budur.

12 Eylül, 12 Eylül öncesi var olan "demokrasi"yi ortadan kâldırmaya yönelen, burjuva demokrasisi yerine faşizmi geçirmeye yonelen **faşist bir darbe** hareketi değildi. Bu anlamda 12 Eylül bir **darbe** değildi. 12 Eylül, gerçekte **varolan faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmaya yönelen; devrimci durumu bastırmaya yönelen**; ülkemizde gerçek demokrasiyi kazanmanın birricik yolu olan devrim mucadelesini bastırmaya yonelen bir askeri operasyondu.

Esas hedefi, işçi sınıfının ve emekçilerin yükselen, ve hakim sınıfların iktidarını tehdit eden boyutlara ulaşan devrimci mucadelesini, ve Türkiye Kurdistanında milli baskıya karşı gelişen mucadeleyi bastırmaktı. Bunu yapabilmek için de, bu amacı varolan şartlarda gerçekleştiremeyecekleri ortaya çıkmış olan bazı araçları belli bir süre de olsa karşıya almak; hakim sınıfların bazı siyasi temsilcilerini "şimdilik" feda etmek gerekiyordu. Bütünün, sistemin bütününün çıkarları, bazı parçaların feda edilmesini, gözden çıkarılmasını; araçların bir bölümünün değiştirilmesini; kişilerin bir bölümünün kızağa çekilmesini, vb. gerektiriyordu. İşte 12 Eylül ve sonrasında olan bu idi.

İşte 12 Eylül operasyonunun değerlendirilmesinde, bu yaptığımız değerlendirmeler konusunda "sol" içinde derin ayrılıklar vardır.

Bu konuda en temel ayrılıklardan biri, 12 Eylül cuntasını "faşist" olarak değerlendirenlerle değerlendirmeyenler arasındadır.

Cuntayı faşist görmeyenler

Cuntayı "faşist" olarak değerlendirmeyenlerin başını ülkemizde Rus sosyal emperyalizminin uşaklığının en gedikli temsilcisi T'K'P'nin 1. Bilen takımı çekiyor.

T'K'P'nin 1. Bilen takımına göre, 12 Eylül cuntası "askersel yönetim"dir. Bu yönetimin "askersel" olduğunu söyleyip orada durmak, bu yönetimin niteliği hakkında hıçbirşey söylememektir. "Asker" yada "sivil", ne sınıf niteliğini; ne de siyasi niteliği belirleyen kavramlar değildir. Ama T'K'P'nin 1. Bilen takımı böyle bir nitelik belirlemesi yapmamayı uygun buluyor. Bu onun çıkarlarını savunduğu Rus sosyal emperyalizminin cuntayı dolaylı olarak desteklik politikasından başka bir şey değildir. T'K'P'nin 1. Bilen kanadı cuntaya faşist demediği için oldukça zor durumda kalıyor. Bu sorunun önemini gözlerden gizlemek için bunun "skolastik tanım tartışması" olduğu yönlü açıklamalar yapıyor. (Bkz. Atılım, S.91, 1 Temmuz 1981, s.5) T'K'P'nın 1. Bilen kanadı, cuntaya değil, "Askersel yönetimin en gerici ögelerine, onların destekçisi aşırı sağcı sivil çevrelere" karşıdır. (TKP Merkez Komitesi çağrısı, 15 Haziran 1981) O cuntanın bir dizi "icraatın"den gayetle memnundur. Mesela T'K'P Turkiye'de Maocu teröristler yaftasını astığı devrimcilerin tutuklanmasından, vurulmasından, işkenceye çekilmesinden gayetle hoşnuttur. O şu şiarı atmaktadır:

"Faşist ve Maocu teröristler dışında tum politik tutuklulara özgürlük" (TKP Merkez Komitesi çağrısı, 15 Haziran 1981)

T'K'P'nin faşist cunta karşısındaki bu politikası, onun işçi sınıfı ve emekçiduşmanı bir teşkilat olduğunun yeni bir belgesidir.

T'K'P'nin cuntaya "faşist" dememesinin pratik sebebi, onun cunta içindeki "Ulusal çıkarları savunan subaylar" olarak adlandırdığı kesimle 'iyi ilişkiler' geliştirerek, tüm devrimci orgütlerin bastırıldığı ortam içinde gelişme fırsatı elde etmeye çalışmasıdır. Teorik olarak ise "faşist" olarak nitelememe; T'K'P'nin Turkiye'de faşizmi MHP olarak görmesinden kaynaklanmakta, ve buna dayandırılmaktadır.

T'K'P dışında cuntaya "faşist" demeyenlerin içinde "Kurtuluş" (Sosyalist İşçi) ve Kıvılcımlıcıların çeşitli fraksiyonları (Yol; Sosyalist, vb.), Rızgarı (Denge Komal) gibi örgut ve yayın organları yer alıyor.

Bunların hepsinin ortak özelliği, gerçekte faşizmi sadece geniş bir küçük-bur

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

juva yığın hareketine dayanan bir olgu olarak görmeleri, bu yuzden Turkiye'de faşizmden sozederken yalnızca MHP'yi kast etmeleridir. Bunlardan Kurtuluş ve Rızgari'nin "burjuvazi neden faşizme başvurmadı?" sorusuna verdikleri cevap benzerlik içindedir. Kurtuluş, "Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için ..." başlıklı bir yazıda şöyle demektedir:

"Faşist harekete gerek duyulmadan (Siz MHP'ye gerek duyulmadan anlayın! —YN) düzenin sahip olduğu şiddet araçlarıyla düzeni korumak (MHP sanki düzen dışı!! —YN) henüz olanaklı idi. Üstelik henüz oligarşinin endişeye düşeceği bir düzeyde bir duzen tehlikesi de mevcut değildi. Sınıf önderliğinden yoksun parramparça bir sol hareket, düzen için tehlike değil, olsa olsa büyük bir baş ağrısı idi."

Rızgarı ise "12 Eylül darbesinin anatomisi adlı yazısında:

"Turkiye'de sol, ya da en iyimser ifadesi ile sosyalist hareket burjuvazinin iktidarını tehdit edecek boyutlara ulaşmış değildı " (agy, s.63) diyor.

Her ikisi de faşizmi aynı T'K'P gibi MHP ile eşitleme hatasının yanında; devrimin objektif etkenleri (devrimci durumun varlığı) ile subjektif etkenleri (işçi sınıfının ve emekçilerin bilinç ve örgutlenme seviyesi) birbirine karıştırarak; ikincisi devrim imkanını gerçeğe dönüştürecek seviyede olmadığı için, "burjuvazinin iktidarı zaten ciddi bir tehdit altında değildi" sonucuna varıyorlar. Bu butunu ile sağcı, ve 12 Eylül operasyonunu aslında yukselen devrimci harekete karşı girişilmiş bir hareket değil de, hakım sınıfların kendi içindeki dalaşmaları çözmek için girişilmiş bir operasyon olarak goren bir anlayıştır.

Kıvılcımlıcı orgutlerden "Yol"; cuntayı faşist olarak değil, Kemalist olarak değerlendiriyor. (Bkz. Yol, s.7, Ekim 80) Kemalizmi ise 'Bonapartizm' olarak değerlendiriyor. Bonapartizm hakkında ise şunları soyluyor:

"Sınıf mucadelesinin belli bir anında, sınıflar arasındaki denge durumunun varlığı ve bu denge durumunda, devletin, yurutme gucunun **burjuvaziyi politik iktidarından ederek** burjuvazinin sosyal iktidarını ve tarihsel çıkarlarını korumasıdır." (Yol, Mayıs 1981, S.12-13, s.9)

Benzer bir değerlendirmeyi Rızgarı "Kemalist devlet sınıfa karşı **özerk** bir burjuva diktatorluğu idı" diyerek yapıyor. (12 Eylul darbesinin anatomisi broşuru, s.21)

Bunların gormek istemediği, Kemalist diktatörlüğün bir faşist diktatörluk olduğu gerçeğidir. Kemalistlerin dun olduğu gibi, bugün de burjuvaziden ayrı olmadığı; bizzat kendilerinin burjuvazinin bir parçası olduğu gerçeğidir. Cunta şeflerinin, ve ordunun tüm ust kademesinin burokrat burjuvalar olduğunu; ordunun yonetime gelmesi ile "burjuvazinin siyasal ıktidardan uzaklaştırılmadığı"nı; tersine, mevcut şartlarda kendilerine en uygun ıktıdar biçimini kurduklarını gormeyenler; gerçekte faşist cuntayı aklamakta; onların "sağa da sola da karşıyız" demagojisine teorik destek vermektedirler. Sol laflar altında faşizmi aklama: İşte Troçkizmin faşizm konusundaki siyaseti budur!

Troçkistler cuntayı Kemalist olarak niteledikten sonra (bu doğrudur); Kemalizmin faşizm olmadığını ispatlamaya çalıştıklarında: sadece faşist cuntayı değil, genel olarak Kemalizmi de aklıyorlar. Kemalizmi aklama işini; cuntaya faşist diyen ve fakat onu kendisine Kemalist dediği için şiddetle eleştiren oportünistler de yapıyorlar! Halkın Kurtuluşu, Dev-Yol, Dev-Sol bu tipe ornektir! Onlar cuntanın Kemalist olmadığını; çünkü Kemalizmin "bağımsızlıkçı" olduğunu, faşist olmadığını vs. söyluyorlar. Bu Kemalizm hayranlığıdır!

Sorun görulduğu gibi "cunta faşisttır" tespitini yapmakla çözülmüyor. Cuntanın faşist olduğu tespitinde birleşen bir dizi siyasi örgüt gerçekte ayrı ayrı şeyler savunmaktadır.

Cunta değerlendirmesinde Menşeviklerle bazı ayrılıklarımız

Gerek cuntanın niteliğinin değerlendirilmesinde, gerek cunta öncesinin değerlendirilmesinde, bize en yakın gibi gözuken menşevik hizıple bile aramızda derin ideolojik ayrılıklar vardır.

Bunlar Menşevik Merkez Komitesi adına çıkardıkları Ocak 1982 tarihli bir yazılarında ("İçinde bulunduğumuz durum ve merkezi görevlerimiz üzerine"); bizim "Cunta gerek Turkiye'de hakimiyet için dalaşan emperyalist güçler açısından, gerekse onların uşakları yerli hakim sınıflar açısından bir bütün olarak sarsılan iktidarlarını elde tutma asgari muştereğinin ifadesi olmuştur" (Bir yıl cunta sonrası durum ve görevlerimiz, Bolşevik Partizan S.13/3, Eylül 1981, s.5) şeklindeki tespitimize şiddetle ve de hiddetle karşı çıkıp;

"Aklı başında herkes, sıradan siyasetle uğraşmayan bir kişi bile cuntanın hakim sınıflarının bütunun temsilcisi olmadığını rahatlıkla gorebilir. ...Madem ki hakim sınıf kanatlarının butünü nun kendi arasında tamamen birlik oluşturacak durumları varsa, neden 12 Eylül oncesi bu birliği sağlayamadılar? Bırakalım hakım sınıfların tümu arasındaki birliği, neden CHP ve AP koalisyon hükumeti merkezci kanadın çabalarına rağmen gerçekleşmedi?" (agy, s.23)

diyorlar.

Cuntanın kimin temsilcisi olduğu sorusuna ise şu çok "bilimsel"!! cevabı veriyorlar:

"Hakim sınıfların 'göbekçi' veya 'merkez' kanadı cuntanın merkezinde bulunurken CHP'nin Guneş, Topuz, Eyuboğlu kesimi bir kanadıda diğer kanadında ise AP'nın MHP'li olmaya kesim almaktadır. (Turkçe yanlışları bize ait değil, orijinaldedir! —YN) Merkezde bulunan gobekçi klikler iş adamlarından Vehbi Koç ve Ali Koçman, Eczacıbaş'ın önderliğindeki TUSİAD içindeki kanatla OYAK'tır. Orduda Haydar Saltuk ve Kenan Evren'dir. Kontenjan senatörü Metin Toker ve parlamentoda Turhan Feyzioğlu'dur. Basında ise Hurriyet ve Milliyet gazetesidir." (agy, s.17)

Önce sondan başlayalım. Çok "bilimsel" açıklamada menşevikler aslında **cuntanın hangi sınıfların temsilcisi olduğu, hangi sınıfların çıkarlarını** (kime karşı) **savunduğu sorusuna** cevap arayacak yerde; cuntanın merkezinde **kim**, kanatlarında **kim** var gibi birinci soru için tayın edici önemde olmayan bir sorun ile uğraşıyorlar. Bir **sınıfın** egemenliği için kişilerin tayın edici olmadığı; kişilerin değiştirilebilir olduğu Marksizm-Leninizmin en basit kurallarından birisidir.

İkincisi: Sınıflı toplumlarda **devlet** bir sınıfın diğer sınıfı ezme aracından başka birşey değildir. Biz cuntanın hakim sınıfların 'yükselen devrimci mücadeleyi bastırmak' asgari müştereğinin bir aracı olduğunu soylüyoruz. Menşevikler "aklı başında herkesin buna karşı çıkacağını" söylüyorlar. Öyle ya, cunta "MHP'yi, MSP'yi, Ecevit'ı, TKP, TİP, TSİP'ı de hedefliyor" (agy, s.17); o halde o **hakim sınıfların bütününün değil; bir bölümünün temsilcisidir**; o halde o, işçi sınıfına ve emekçilere karşı hakım sınıfların tümünün menfaatlerini değil; yalnızca bir kesiminin, "göbekçi" kesimin!! menfaatlerini savunuyor!!! İşte size menşevik mantığın vardığı sonuç: Bugünku devlet 'komprador patron ağa devleti' değil; 'komprador patronların ve toprak ağalarının göbekçi takımının devletidir'! Bu devlet, işçilere, köylülere nasıl saldırıyorsa; hakım sınıfların gobekçi olmayan takımına da öyle saldırmaktadır! Menşeviklerin savunduğu teorinin pratikteki tek mantıki sonucu; mücadeleyi **düzene** değil, cuntaya karşı yöneltmek; ve cuntanın saldırdığı herkes ile cephe birliği kurmaktır.

Menşevikler cuntaya faşist demelerine rağmen, "Komprador patron ağa devleti" sloganını kullanmalarına rağmen; ne devletin, ne de cuntanın niteliği hakkında hiçbirşey anlamamışlardır. Onlar **devletin** sınıfın iktıdar aracı olduğunu; "Modern devletin" "**bütün burjuva sınıfının** ortak işlerini yuruten bir komisyon" olduğunu (Komunist Manifesto) kavramamışlardır. Onlar hakım sınıfların çeşitli dönemlerde (kendi aralarında çelişmeler sürmesine rağmen) işçi sınıfına ve emekçilere karşı birleşebileceğini, hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişmeler ile; hakim sınıflar ile emekçiler arasındaki çelişmelerin kokten değişik nitelikte olduğunu kavramamışlardır. Onlar sözü geçen broşürde şoyle bir değerlendirme de yapıyorlar:

"Partımız onderliği daha önce darbeyi AP'nın ve CHP'nın ortak olarak gerçekleştirdiğini değerlendiriyordu. Bu tespit hatalı, doğru olmayan bir tespitti Çunku pratikte gorduk ki, CHP'nın Ecevit kliği darbeyi başından beri desteklemiyor ve karşıydı. Daha önce yapılan tespit tahlilci olmayan yuzeysel verilere dayanıyordu." (agy, s.22)

Burada soylenen hemen her laf yanlıştır. Önce "darbe"yi AP ve CHP değil, faşist cuntacı generaller **gerçekleştirdi**. AP de, CHP de "Darbe"ye, "darbe"(*) kendi varlıklarına yöneldiği olçude — "darbe" birçok burjuva siyasetçisinin işine belli bir sure son verdi!— "karşı" idiler, ve halâ da oyledir Ama "darbe"nin esas hedefi hem AP'nin hem de CHP'nin o zamana kadar siyası temsilcılığını yaptıkları hakim sınıf kesimleri tarafından, hem de bizzat AP'li ve CHP'li siyasetçiler tarafından desteklendi.

Yanı menşeviklerin ilk yaptıkları tespit yanlış, Marksist-Leninist olmayan bir tespittir.

(*) Burada "darbe" lafı da yanlıştır. Ama uzerinde durmuyoruz. Onlar kullandığı için kullanıyoruz.

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

Ama "özeleştiri" daha da kötüdür. "Özeleştiri" CHP'nin Ecevitçi takımının da, darbenin ana hedeflerinde (yani sınıf mücadelesinin bastırılması, devletin işler hale getirilmesi, vb.) cuntacılarla hemfikir olduğu gerçeğini gözlerden gizliyor; açıkça CHP'nin Ecevitçi takımının halk düşmanı yüzünü gizliyor; ona kur yapıyor. "Yüzeysel olmama", "tahlilci olma" adına menşevikler, aynı çokça mücadele ettiklerini söyledikleri T'K'P'nin İ. Bilen takımı gibi, hakim sınıflar arasındaki çelişmelerle; hakim sınıflar ile halk arasındaki çelişmeleri eşitleme, aynı gösterme işini yapıyorlar.

Menşevikler bu konuda yalnız değiller. Halkın Kurtuluşu, Devrimci Halkın Birliği, Dev-Sol, Dev-Yol gibi bir dizi diğer oportunist gruplar da, cuntayı hakim sınıfların belli bir kesiminin temsilcisi olarak görme konusunda birleşmektedirler. Bunların siyasetlerinin ortak mantıki sonucu, "cuntaya karşı" olduğunu iddia eden, ve gerçekten de cuntanın **belli uygulamalarına karşı** olan hakim sınıf kesimleri, ve onların siyasi temsilcileri ile birleşmektir. Halkın Kurtuluşu'nun cuntanın Ecevit'i üç aylık revir tutuklamasına alması üzerine çıkardığı bildiri bu siyasetin açık örneğidir.

Bununla da bitmiyor: Cuntanın hangi emperyalist güçlerin menfaatlerini temsil ettiği konusunda da, biz Marksist-Leninistlerle tüm oportunistler arasında derin bir ayrılık vardır. Biz cuntanın, yukarıda anlattığımız gibi, Türkiye'de genelde bir bütün olarak **batılı emperyalistlerin menfaatlerini savunduğunu**; bunlar içinde Amerikan emperyalizminin ve Batı Alman emperyalizminin on sırada geldiğini söylüyoruz. Ve cuntanın birtek emperyalist gücün menfaatlerini savunmadığını; genel olarak batılı emperyalistlerin menfaatlerini savunduğunu; Rus sosyal emperyalizmi ile de "iyi komşuluk ilişkileri" içinde bulunduğunu belirtmek için, "Amerikancı" kavramını kullanmıyoruz. Cuntayı faşist olarak niteleyen bütün oportunistler, cuntayı "Amerikancı" olarak nitelemekte birleşiyorlar. Sanki Batı Alman tekellerinin, İngiliz tekellerinin, Fransız tekellerinin, Japon tekellerinin, ve diğer emperyalistlerin menfaatleri Türkiye'de bu cunta iktidarı tarafından savunulmuyor! Oportunistler, siyasi alanda cunta ile Batı Avrupa'daki emperyalistlerin bir bölümü arasındaki dalaşmalara bakıp, özdeki çıkar birliğini görmüyorlar. Sonuçta çokça yaşadığımız gibi, Batı Avrupa'nın güya demokrat, gerçekte emperyalist burjuvazisi ile birlikte "Amerikancı" cuntaya karşı "mücadele ediyor"lar!

Cuntanın getirdikleri ve perspektifler

Cunta işbaşına geldiğince önüne koyduğu bir dizi görev vardı. Bunları kısaca şöyle sıralamak mümkündür:

Sarsılan devlet otoritesini sağlamlaştırmak

"Bir daha 12 Eylül'deki gibi mudahalelere gerek bırakmayacak bir sistem oluşturmak".

"Anarşiyi önlemek"

(Yani emekçilerin yükselen devrimci mücadelesini bastırmak)

"Bölücülüğe son vermek"

(Yani Türkiye Kurdistanında milli zulme karşı gelişen mücadeleyi bastırmak)

Ekonomiyi içinde bulunduğu çıkmazdan kurtarmak

Muttefik ve dost devletlerle ilişkileri geliştirmek.

Kendi koyduğu bu görevleri yerine getirmede cunta hakim sınıflar adına ve hakim sınıflar açısından önemli ölçüde başarılı olmuştur.

Cunta belli bir süre hakim sınıflar arasındaki dalaşmaların geri plana itilmesini sağlamıştır. Açıktır ki, dalaşmanın belli bir süre "asgari müşterek" hedefi gerçekleştirmek için geri atılması; çelişmeleri ortadan kaldırmamış; yalnızca dalaşma kapalı kapılar ardına kaymış, ve hızı yavaşlamıştır. Bu dalaşmalar son dönemde "demokrasiye dönüş" soytarılığı içinde yeniden belli sınırlar içinde kamuya yansımaya başlamıştır.

Cunta yasama ve yürütme yetkisini bütünü ile eline alarak, yargılamayı geniş çapta kendisine bağlayarak; siyasi tekel kurmuş ve "devlet"in işlemez kurumlarını restore işine girişmiştir.

Bugün gelinen aşamada, hazırlanan "Ana yasa" taslağına son retuşlar yapılmaktadır. Gidiş, göstermelik "halk oylaması" ile anayasanın onaylattırılması; eskisinden çok daha merkezileşmiş bir devlet çarkının meşru kılınması yönündedir. İşlemez hale gelmiş bir devleti önemli ölçüde yeniden işler hale getirme ve daha da sağlamlaştırmaları hakim sınıflar açısından önemli bir başarıdır.

Ama cuntanın "bir daha 12 Eylül'deki gibi mudahalelere gerek bırakmayacak bir sistem oluşturma" hedefi gerçekleştirilemez bir hayâldir. 12 Eylül'ün esas gerekçesi olan devrimci durumun varlığı, sömürü sistemi içinde yeniden ortaya çıkması engellenemez bir olgudur. Faşistler ne kadar sıkı bir sistem kurarlarsa kursunlar, belli şartlarda devrimci dalganın yeniden kabarmasını; devrimci durumun yeniden ortaya çıkmasını engelleyemezler.

"Anarşiyi önleme" konusunda cuntanın neler yaptığını uzunca anlatmaya gerek yoktur. Cunta emekçi yığınların kendiliğinden mücadelesini kanla bastırmış; devrimci durumu bastırmış; örgütlü devrimci hareket de çok ağır darbeler vurmuştur.

Açıktır ki, cuntanın bu "başarısı" da kalıcı değildir. Emekçi yığınların kendiliğinden hareketi bastırılmıştır; ama emekçi yığınları "bağımsız tarihi eyleme iten" etkenlerden özellikle "sıkıntı ve sefaletin olağanüstü boyutlara varması" etkeni varlığını sürdürmektedir. Bu konuda emekçiler açısından olumlu yönde değişen birşey yoktur. Tersine emekçilerin maddi yaşama şartları cunta iktidarı altında daha da kötüleşmiştir. Yığınların hareketinin geri çekilmesindeki esas faktör, hakim sınıfların birleşik yoğun faşist saldırısıdır. Bu baskıların biraz yumuşaması bile kitlelerdeki hareketlenmeyi arttıracaktır. Bunun bilincinde olan cunta, hakim sınıfların tescilli uşaklarından gelen (Türk-İş) muhalefet konusunda bile, bu belli bir sınırı aşınca tahammulsuzluk göstermektedir. Ama bunun uzun yıllar bu şekilde sürmesi mümkün değildir. Cuntanın rejime "demokratik" bir görünüm verme zorunluluğu; onu ister istemez belli geri çekilmelere zorlamakta; cuntanın er geç gıdıcı olduğu gerçeğini görenler, daha şimdiden cunta sonrası düzenin demokrasi kahramanları olarak ortaya çıkmanın hazırlığını yapmaktadırlar. Cunta görevlerini çözmede "başarılı" olduğu ölçüde, hakim sınıfların asgari müşterekte birliği parçalanmakta; dalaşmalar yeniden suyuzüne çıkmaktadır. Bütün bunlar hâlâ güçlü olan cuntayı zayıflatan faktörlerdir. Bütün bunlar emekçi kitlelerin yeniden hareketlenmesi için de şartları olgunlaştırmaktadır.

"Bölücülük" konusunda cuntanın getirdiği, ırkçılığın en adisi, milli zulmün en katmerlisi olmuştur. Türkiye Kurdistanına yeni bir ordu kaydırılmış; sadece cunta dönemi için değil, cunta sonrası dönem için de milli zulme karşı bir ayaklanmayı bastırmak için, hakim sınıflar açısından "gerekli" tedbirler alınmıştır. Ama tarih şimdiye kadar hiçbir ulusun diğer ulusları zorla koleleştirmesinin uzun süre mümkün olamayacağını; uyanan her ulusun kendi kaderini tayin hakkının, o ulus tarafından er veya geç alınacağını göstermiştir. Ulusların uzun süreli birliğinin ancak GÖNÜLLÜ BİRLİK olduğunu, zorla kurulan birliklerin er geç dağılmaya mahkûm olduğunu; sınıf mücadelesinin olduğu gibi, milli mücadelenin de yok edilemeyeceğini bütün tarih göstermiştir. Cunta 12 Eylül öncesinde gelişen Kurtuluş hareketini de önemli ölçüde bastırmış tır. Ama bu konuda çok daha büyük bir nefret ve potansiyel yaratarak!

Ekonomik alanda cunta hakim sınıfların 24 Ocak kararlarını tutarlı bir şekilde uygulamıştır. Bu kararların uygulanması demek, işçi sınıfının ve emekçilerin satınalma gücünün kısıtlanması, ücretlerin dondurulması; sömürünün yoğunlaştırılması; yoksul ve orta köylülerin daha da yoksullaşması; küçük esnaf ve zanaatkârın sermayelerini kaybetmesi, kısacası bir avuç komprador ve toprak ağasının, ve büyük tefeci-vurguncunun daha da zenginleşmesi için toplumun başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere diğer bütün kesimlerinin daha da yoksullaşması demektir. Cuntanın tutarlı bir şekilde uyguladığı bu politika; cuntanın emperyalist efendilerine sunduğu "siyasi istikrar" programı ile de tamamlanınca, 12 Eylül öncesi kapanan kredi muslukları önemli ölçüde yeniden açılmış; cunta yönetimi altında ekonomik felç belli ölçülerde aşılmıştır. Ama ne pahasına? Emperyalistlere olan borçların çok daha fazla büyümesi; ve ülkemizde geniş yığınların yoksulluğunun artması pahasına! Bu alanda da cuntanın başarısı geçicidir. Er geç bu alanda geniş kitle hareketleri patlayacaktır.

"Muttefik ve dost devletlerle ilişkileri geliştirme" konusunda cunta hakim sınıflar açısından "başarılı" adımlar atmış; Ortadoğu'da emperyalist güçlerin önemli bir dayanağı olduğunu tescil etmiştir. Cunta sınıf mücadelesini önemli ölçüde bastırmış olmanın rahatlığı içinde, emperyalistlerle bağımlılık ilişkilerini çok daha koyulaştırmıştır.

Bütün olarak ele alındığında, cunta hakim sınıflar açısından "başarılı" olmuş; önüne koyduğu görevleri önemli ölçüde çözmüştür. Ama kazandığı tüm başarılar geçicidir. Cuntanın başarılarının "geçici" başarılar olması, sömürü düzeninin tabiatındandır. Sömürü ve zulmün olduğu yerde sınıf mücadelesinin bastırılması konusunda elde edilen başarılar 'geçici' olmak zorundadır. Sömürü var olduğu sürece, ona karşı direniş de kaçınılmazdır.

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

Cuntaya karşı mücadele

Cuntaya karşı mucadele, ülkemizde faşizme karşı mucadelenin bir parçası; ona bağımlı bir sorun olarak ele alınmak zorundadır. Cuntanın yıkılması için mücadele; 12 Eylül öncesi bir düzen için mucadele olarak kavranmamalı, boyle ele alınmamalıdır. 12 Eylül öncesi iktidar ile, 12 Eylül sonrası iktidar arasında özde bir fark yoktur. İkisi de emperyalizme bağımlı hakim sınıfların işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki faşist diktatörlüğüdür. Fark biçimdedir. Bunun böyle kavranmaması, cuntaya karşı mücadeleyi herşey görmek anlamına gelir ki; bir dizi oportünist örgüt, ülkemizde faşizmin yıkılması devrim sorunudur demelerine rağmen, ve cuntaya karşı mücadele "demokratik halk iktıdarı" hedefine yönlendirilmelidir demelerine rağmen; pratikte sürdürdükleri mücadele salt cuntaya karşı mücadeledir. Bunun en açık örneğini "Faşizme karşı birleşik direniş cephesi" adlı oportünist cephe vermiştir. Bu cephenin, menşeviklerin de katıldığı propaganda ve eylemleri "faşist cunta"yı 'demokrat kamuoyu önünde' teşhir ve tecrite yönelik; merhamet hislerine hitap eden propaganda ve eylemlerdir. İşte yurtdışında yapılan "idam ve işkence"ye karşı oportünistler tarafından düzenlenen ve "başarılı" olduğu ilan edilen açlık grevleri eylemlerinin talepleri; işte yapılan propaganda! (Bkz. Bolşevik Partizan S.1)

Cuntaya karşı mücadelenin perspektiflerı de gucumuz, ve hakim sınıfların gucu doğru bir şekilde tespit edilerek ortaya konmalı, emekçilere gerçekler olduğu gibi aktarılmalıdır. Biz hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir açıklıkta, cuntanın gitmesi konusunda, normal gelişme şartları içinde, cuntanın demokrasi sahtekarlığını tamamlayacak güce sahip olduğunu; bugun işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin orgutlu gucunun cuntayı devrimle devirmeye yetmediğini, yetmeyeceğini soyluyoruz. Bu, cuntaya karşı "mucadele etmeyelim" demek değildir. Cuntaya karşı mucadele tabii edilecektir, edilmelidir. Bunda amaç tabii ki cuntanın devrimle yıkılması olmalıdır. Ama bu amaç bugunku şartlarda gerçek halıne gelmesi güç, hemen hemen imkânsız olan bir amaçtır. O halde bugun cuntayı devrimle yıkmanın propagandasını yapmak; öncelikle, ülkemizde faşizmin yıkılmasının devrimden başka yolu olmadığının propagandasını yapmak demektir. Propagandanın merkezine bunu koymak demektir.

Bu konuda bizim hatalı yaklaşımımız

Soruna partı inşasının birinci aşaması - nın içinde bulunduğumuz andakı gorevleri ile bağıntı içinde yaklaşıldığında;bugun Komunistler için "öncunün kazanılmasının" esas gorev olduğu bılındığında; ve bundan yola çıkarak yaklaşıldığında; 12 Eylul konusunda "cuntanın teşhiri"nın merkezi görev olarak kavranmasının yanlış - lığı çok daha açık bir şekılde ortaya çıkar. Geçmişte bu konuda bız önemlı bir yanlış yaptık.

Daha once Teorik Organ olarak çıkan Bolşevik Partizan'ın Mayıs 1981'deki ilk sayısında "cuntanın teşhiri"ni en önemlı gorev olarak tespit ettik. Cuntanın teşhirıne bağlı olarak da, cunta sonrası gelecek olanın "demokrasi" olmayacağının teşhiri olması gerektiğini belırttık.Pratikte bu teorik yanlışlık daha da sağ yansıdı. 1981 12 Eylül'unde yurtdışında yapılan 12 Eylül'ü protesto eylemlerinde oportünistlerle aramıza gerekli ayrım çizgilerini kesin hatlarla çekmedik.

Bu konuda Ocak 1982'de çıkan Bolşevik Partizan sayı 5'te şu tespitleri yaptık:

"... Burada da gorev yıne en ileri kesime ulaşmak, onları Komünizm davasına kazanmak ise; bizim cuntaya karşı mucadele içinde **esas sorunumuz**, "cunta gitsin de, nasıl giderse gitsin" seklin - deki **yanlış anlayışları teşhir etmek** ; daha şimdiden, cuntanın gitmesi ile faşizmin gitmeyeceğini; ülkemizde faşizmin yıkılmasının devrim sorunu olduğunu ortaya koymaktır. Cuntaya karşı mucadelede de, faşizme karşı mücadeleyi cuntaya karşı mücadeleye indirgeme anlayışlarının teşhirini, propaganda çalışmamızın merkezıne koymak zorundayız. Cuntanın faşist olduğunu, işkence yaptığını, halkı, işçi sınıfını ezdiğini; işçi sınıfının ve emekçi sınıfların bizim bugün öncelikle ulaşmak ve kazanmak istediğimiz kesimi bilmektedir. Bizim kazanmak istediğimiz bu esas kesim için 'cuntanın faşistliğini' anlatmamız onca gerekli değildir. Bu kesimin cevap beklediği sorular, başka sorular dır. Bu kesim cuntanın sonrasında ne olabileceği, ne olacağı sorusuna cevap beklemektedir. Her turden revizyonist ve oportünist grup, ileri kesimin bu sorusuna cevap vermekten titizlikle kaçınmakta; "kitleyi korkutmamak" adına Komünizmin propagandasını yasaklamaya çalışmakta; "en geniş eylem birliği" , "birleşik cephe" vs. adına CHP'ne çağrılar yapılmaktadır, vs. Bütün revizyonist ve oportünist grupların ortak yanı, bugün kitle çalışmalarının merkezıne cuntanın teşhiri görevini koyma, ve kendilerini cuntanın teşhiri ile **sınırlama** noktasıdır. Grupların gazeteleri 12 Eylül'den bu yana açıp izlendiğinde açıkça görülecek olan şudur: 12 Eylül sonrasında henüz yenilginin boyutları büyük değilken, cuntaya karşı devrim propagandası —slogan düzeyinde de olsa— vardır. Ama yenilginin boyutları büyüdükçe, gruplar giderek propagandalarının merkezine cuntanın işkencelerinin, zammının, zulmünün, vs. teşhirini koymuşlardır. Devrim propagandasını slogan düzeyinde bulmak bile artık çok güçleşmiştir.

" Reformizme yanaşmanın en açık, en saf belirtilerini Halkın Kurtuluşu sergilemektedir. Onlar CHP başkanı Ecevit'in tutuklanması üzerıne, "CHP ve Ecevit'e yönelen saldırıyı protesto etmesi" için CHP'ne çağrılar yapmış; ve bu protestoların "Türkiyeli devrimci komünistler tarafından destekleneceği"ni açıklamışlardır. Türkiyeli Komünistlerın, bütün dünyada emperyalizmin "sosyal-demokrat" temsilcileri ile "omuz omuza" Ecevit'in tutuklanmasını protesto etmekten başka işleri olduğu ortadadır. Bugün Komunistlerin bu konudakı görevi, CHP'ne ve Ecevit'e demokrat maskesi takmak değil; onun savunduğu siyasetin gerçek —antı Komünist— yüzünü teşhir etmektir. Ecevit'in bilinçli olarak —"anti-faşist savaşçı" görünmek için— kışkırttığı üc aylık "revir tutuklaması" ile, işkence hanelerde aylarca zulüm gören devrimcileri aynı kefeye koymak, "gördünüz mü, size de saldırıyorlar, haydi gelin birleşelim" demek, devrimcilere yapılabilecek en büyük hakaret; Ecevit'e yapılabilecek en büyük hizmettir. Halkın Kurtuluşu, bugün Türkiye devrimci grupları arasında kol gezen reformizm konusunda, buz dağının yalnızca çok açık görülen sivri ucudur. En 'sol' görünen Dev-Yol, Dev-Sol, Partizan gibi grup - lar da cuntanın teşhiri ile kendi kendini sınırlama konusunda sağcılığın dik alâsını yapmaktadırlar.

" Bu ortamda, bizim görevlerimiz açı - sından ele alındığında, dışa dönük çalışmanın merkezine cuntanın teşhirinin konamayacağı; daha şimdiden propagandanın merkezine, cuntadan sonra demokrasinin gelmeyeceğinin teşhirinin konması, ve oportünizmin, yaygınlaşan reformizmin teşhirinin konmasının gerektiği ortaya çıkar!

" Biz birinci sayımızda bu konuda tartışırken şu tespitleri yapmıştık:

> 'Bugün ülkemizde hüküm suren askeri faşist cuntanın yüzü **kitleler içinde** tam olarak tanınmamıştır. Cuntanın yürüttüğü demagojinin işçi ve köylü kitleleri içinde de önemli bir etkisi olmuştur. **Bugün acil görev** işte bu etkıyi kırmak için kitleler içinde yoğun bir çalışmaya girmektir.Cuntanın emperyalist uşağı yuzü, işçi düşmanı yüzü, emekçi duşmanı,gençlik düşmanı yüzu hayatın her alanında mümkün olan **bütün araçlar kullanılarak teşhir, ve cunta tecrit edilmeli,** cuntaya karşı muhalefet hareketi birleştirilmeye çalışılmalıdır.' (Bolşevik Partizan, S.1,s.31)

" Bu söylediklerimiz kuşkusuz bir anlamda doğru idi. Gerçekten de cuntanın yüzü **geniş kitleler** içinde tam olarak **tecrit** olmamıştı. Ama burada **kitleye** yaklaşım, Parti inşasının birinci aşamasının görevlerine bağımlı olarak ele alınan bir yaklaşım değildi. Burada sözü edilen **kitle**, kitlenın en ileri kesimi değildi. Kitlenin en ileri kesimi başından itıbaren, en geç darbeden bir kaç gün sonra, darbenın işçi sınıfına ve halka karşı girişılmiş bir darbe olduğunu; cuntanın faşist olduğunu gormüştü. Biz eğer **kitle** sorununa, Parti inşasının içinde bulunduğumuz aşamasi ve buna uygun görev sorunundan yola çıkarak, doğru yaklaşıp, bizim ulaşmamız gereken esas kitlenin; kitlenın en ileri kesimi olduğunu bilince çıkarsaydık, o zaman **Komunistler açısından görevin, cuntanın teşhiri değil; cunta konusunda yanlış görüşlerin teşhiri** olduğunu tespit ederdik. (Buradan, 'Komünistler açısından cuntanın teşhiri gereksizdir!' sonucu çıkarılmamalıdır.Tabii ki cuntanın teşhiri de bir gorevdir. Sorun, bu gorevın nasıl ele alınacağı;neyin neye bağımlı kılınacağı sorunudur.) Biz her ne kadar bu tespitın hemen ardından, Komünistlerin gorevinin, halka gerçek kurtuluş yolunun devrim olduğunun anlatılması olduğunu tespit ettiysek de, bu yeterli değildir. (Bkz. S.1 s.31)" (Bolşevik Partizan, S.5, s.12 / 13)

Yaptığımız bu tespitler doğru idi.

Boş lafları bırakalım

Oportunistlerın cuntaya karşı sıyasetlerının belirleyici ozu olan cuntaya karşı mücadeleyi herşey haline getirme, onların bu sıyaseti uygulamada kullandıkları

Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz

— bir yanı acındırmacı, diğer yanı görünüşte "sol" lafazan — yöntemler ile tamamlanmaktadır. Bunlar özellikle yurtdışında Türkiyeli işçilere dönük propagandalarında, sloganlarda en "sol" görünme konusunda yarışıyorlar.

Bugün "Tanklarla gelen devrimle gidecek" (İşçinin Sesi), "Zorba generaller de Şahın yanına" (Devrimci Yol), " Devrimci durum yıl ilerledikçe (Kastedilen 1981 yılı sonu!! —YN) yeniden yükselecek" (Menşevikler), vs. gibi tespitler, kulağa hoş gelen, ajitasyon için yarayışlı, kendi tabanını istim üzerinde tutan sloganlardır. Ama bunlar gerçeklere uymadığı zaman, tersine de işler. Tanklarla gelen cunta; eğer "demokrasiye" dönüşü! kazasız belasız tamamlar da giderse! ne olacaktır??? Acaba İşçinin Sesi revizyonistleri devrim olduğunu mu ilan edecekler??? Zorba generallerin Şahın yanına gitmesi ile mesele hallolacak mı?? Şah önce kaçtı, sonra geberdi! Ama İran devriminin durumu ortada! Devrimci Yol neyin propagandasını yapıyor??? 1981'de "yeniden" yükseleceği ilan edilen devrimci durum yükselmedi!! Çok "bilimsel" falcılık yapan Partizan neyin propagandasını yapıyor??? Doğru tavır kuşkusuz en "sol" laflarda yarışta diğerlerini geçip taraftar toplamaya çalışmak değil; gerçekleri olduğu gibi tespit etmektir. Bu gerçeklerin bize yüklediği görevlere dört elle sarılmaktır.

Dersler ve görevler

12 Eylul operasyonu ile hakim sınıflar devrimci durumu bastırdılar. Bunu yaparken kitlelerden önemli direniş görmediler. Bu nasıl mümkün oldu? Nasıl oldu da hakim sınıflar 12 Eylul öncesinde büyük boyutlara ulaşan kitle hareketlerini bu kadar'kolaylıkla'bastırabildiler? Bunda temel etmen kuşkusuz kitlelerin bilinç ve örgutlenme seviyesinin gerilığı idi. Ama kitlelerin bilinç ve orgutlenme seviyesinin gerilığinin sorumlusu kitleler değil, Marksist-Leninistlerdir, bizız. Kitlelerin kendiliğinden sosyalist bilince ulaşmasını, ve faşizme karşı direnecek sağlam orgutlenmelere gitmesini beklemek abesle uğraşmaktır.

Kitleler kendilerine verilen bilinç doğrultusunda hareket ettiler. Kendilerine verilen orgutlenme içinde hareket ettiler. 12 Eylul'e kadar gelişen kitle eylemleri içinde hakim olan duşunce, reformistlerin ve revizyonistlerin düşünceleri idi. Kitlelerin orgutlenmesinde, ozellikle devrimin esas itici gucü olan işçi sınıfının orgutlenmesinde hakim olanlar modern revizyonistlerdı. Kitlelere ordudan "ordumuz" diye soz edılıyor; faşizm "MHP" ile sınırlandırılıyor; orgutlenme legal sınırlar içine hapsedılıyordu. Kuçük-burjuva devrimcisı gruplar ise kitlelere "Devrimı bızım orgutumuz yapacak" diyerek kıtlenın bilincını karartıyordu. Bizler, bir dızı konuda modern revizyonıst duşuncelerle bağımızı tam olarak koparmamıştık; bır dızı sağ ve "sol" sapmacı görüşü doğru Marksıst-Leninist goruşler yanında savunuyorduk; işçi sınıfı içinde onemlı bır çalışmamız yoktu. Esas olarak örgutsüz olan; orgutlu olduğu alanlarda geniş çapta modern revizyonizmin etkisinde olan kitlelerın kendiliğinden hareketının 'kolayca' bastırılması aslında şaşılacak bır olay değildir.

Kitlu hareketlerini ilk anda bastıran cunta, daha sonra örgutlü devrimci harekete karşı belli bir sıra içinde yoğun bır saldırıya geçti. Ve devrimci örgutler.de çok ağır kayıplar verdiler. Başlangıçta bırçoğunun tavrı "Bir tek biz a yakta kaldık" şeklinde böbürlenme oldu. Ama şimdi hemen hepsi "yenilgi" gerçeğini kabul etmek zorunda kalıyor. [illegible] bu "yenilgi" gerçeğinden çıkarılan dersler kökten değişik.

Biz Komünistler 12 Eylül cunta operasyonunun devrimi bu kadar ağır bir yenilgiye uğratmasının en önemli sebeplerinden birinin işçi sınıfının adına layık bir öncü müfrezesinin; Bolşevik bir Partinin olmaması olduğunu tespit ettik. İşçi sınıfını kendi kendine bir sınıf olmaktan çıkarıp, kendisi için bir sınıf haline yükselten esas araç olan Bolşevik Partinin yokluğu; işçi sınıfının her türden revizyonist ve opportünist akımın elinde kalması; cuntanın işini olağanüstü ölçüde kolaylaştırmıştır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler cunta tarafından hazırlıksız ve örgütsüz yakalanmıştır.

O halde Komünistler açısından 12 Eylül yenilgisinden çıkarılması gerekli ilk ve en temel ders bütün çalışmaların merkezine BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASI çalışmasını koymak gerektiği üzerine olmalıdır. İşte biz 12 Eylül'den bu dersi çıkardık.

Bizim dışımızda esas sorunu "Parti" sorunu olarak koyan gruplar; Kıvılcımlıcıların bir bölümü (mesela "Yol"), Rızgari, Proleter Dayanışma'dır. Ancak bunların sözünü ettiği parti ile bizim sözünü ettiğimiz parti kokten değişiktir.

Bunlar dışında elimizde yayınları olan butun oportünist ve revizyonist gruplar; yenılginin esas sebebi olarak "birlik" yokluğunu goruyorlar, ve bunun sonucu olarak bugün çalışmanın merkezine "anti-faşist bir cephe" oluşturulması görevini koyuyorlar. Bunu da örgütlerin yanyana gelmesi olarak kavrıyorlar. Dune kadar, "yenilmedik" türküleri söyleyenlerin, herkese tepeden bakanların, eylem birliğine yanaşmayanların; bugün "önumuzde duran devrimi hazırlama ve örgutleme görevleri hıçbir grubun altından kalkamayacağı kadar büyük ve zordur"a gelmesi (Direniş Cephesi!); "Sol"un yenilgı karşısında nasıl panik içinde sağa çark ettiğinin yeni bir kanıtıdır.

Bız, yenilgi gerçeği karşısında "birlik" çığlıkları atarak parsa toplamaya çalışanların ilerici, devrimci işçi ve emekçileri gerçek gorevden alıkoydukları ölçude ve bu oportünist görüşlerini Marksizm-Leninizm adına satmaya çalıştıkları olçude, gerici ve zararlı olduklarını soyluyoruz.

Bugün gerçek görev, ne idüğü belırsiz; ve yarın dağılacağı kesin olan birlikler kurmaya çalışmak değil; bütün enerjiyi bir hedefe, Bolşevik Partiyi inşa hedefine yöneltmektir. Bütün diğer gorevleri bu esas göreve tabi olarak ele almaktır.

Şurası iyice bilince çıkartılmalıdır: Bugün ülkemizde Bolşevik Partinin inşasının birinci aşamasının henüz çok başındayız.

Bu durumda Partinin çalışmasının merkezine bizzat Partinin kendisini koymak zorunludur.

Bu dönemde Marksızm-Leninizmin ilkelerinin her turden çarpıtmaya ve saldırıya karşı mücadele içinde kavranması ve savunulması;

Uluslararası planda Marksist-Leninistlerin, Marksist-Leninist bir platformda birleştirilmeye çalışılması;

Marksist-Leninist ilkelerin kavrandığı ölçüde Türkiye devriminin teorik sorunlarının çözulmeye çalışılması;

Marksizm-Leninizm silahı ile donatılmış; Marksist-Leninist temel eğitimden geçmiş kadroların yetiştirilmesi;

En zor şartlar altında çalışabilecek bir örgüt yapısının yaratılması

çözmek için ele almamız gereken görevlerdir.

Bu dönem, işçi sınıfının ileri; öncü kesimini kazanma dönemidir. İşçi sınıfının ileri kesimi öncelikle propaganda temelinde kazanılacaktır. Öncü kazanılmadan milyonlarca kitleye önderlik etmek hayâldir!

İşte bütün sorunlara Parti inşasının onumuze koyduğu bu görevler açısından yaklaşmak gerekir. Soruna bu açıdan yaklaşıldığında; her türden revizyonist ve oportünistin 12 Eylül cuntası hakkında izledikleri siyasetlerinin yanlışlığının boyutları daha açık çıkar ortaya.

İşte biz soruna bu açıdan yaklaştığımız için de her türden revizyonist ve oportünistin "cuntayı teşhir" adına yaptıkları "cuntaya karşı herkesle birleşme" eylemlerini, "merhamet dilenciliği"ni vb. reddediyoruz.

İşte biz soruna bu açıdan yaklaştığımız için, bugün 12 Eylül'de cuntanın "insanlık dışı"!!! (Aslında hıç de insanlık dışı değil, onların sınıfına yakışan işlerdir yaptıkları!) icraatlerinin teşhirini esas gorev olarak önumüze koymuyoruz. Türkiyeli işçi ve emekçilerin ileri kesiminin; ve diğer ülkelerden Marksist-Leninistlerin cuntanın faşistliği konusunda kuşkuları yoktur. Onları kazanmanın yolu, cuntanın ne kadar zalim olduğunu gostermek değil; bugünün görevlerini göstermektir! Cuntadan sonra gelecek olanın da, cuntadan özde bir farkı olmayacağını göstermek; tek kurtuluş yolunun işçi sınıfı önderliğinde sosyalizme yonelen demokratik halk devrimi olduğunu gostermektir.

NE CUNTA,
NE PARLAMENTER MASKELİ FAŞİZM!

TEK YOL
İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE
SOSYALİZME YÖNELEN HALK DEVRİMİ!

20 Ağustos 1982

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

12 Eylül üzerine kendine Marksist-Leninist, sosyalist, komünist diyen gruplar arasındaki polemikte bazı noktalar özellikle öne çıkıyor.

Bu noktalar "12 Eylül cuntasının niteliği" ve "faşizm"; "devrimci durum; "ordunun niteliği",ve "12 Eylül yenilgisinden çıkarılması gereken dersler" ile ilgilidir.

"Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz" yazısında değindiğimiz bu noktaları aşağıdaki yazımızda biraz daha açmaya çalışacağız.

12 Eylül cuntasının niteliği ve faşizm üzerine tartışmalar

İlk konu, faşizm üzerine, özel olarak da Turkiye'de 12 Eylül cuntasının başında bulunduğu devletin, ve cuntanın niteliği üzerine çıkan tartışmadır.

Bu tartışma, T'K'P'nin İ. Bilen takımı ile İngiltere takımı arasında; Kurtuluş'un ve çeşitli Kıvılcımlıcı fraksiyonlar ile Rızgari'nin yayınlarında açık tartışma konusu oldu.

İ. Bilen, MK Plenumunda (Ağustos 1981) yaptığı konuşmada,'rejim ile ilgili kimi görüşler üstüne' görüşlerini ortaya koydu. "Askersel rejimin" niteliği üzerine, onun "faşist" değil, "gerici bir diktatörlük" olduğunu açıkladı. "İşçinin Sesi"nin bugünkü rejime "faşist" demesi ile ilgili olarak da, onun Komüntern'in VII. Kongresi tarafından yapılmış "faşizm tanımını" "yadsıdığını" söyledi.

T'K'P'nin "Doğu Almanya" takımı; "bu rejimin faşist bir diktatörlük olduğunu söylemek, onunla, faşistler ve MHP'ye arka çıkan, tekellerin gerici politik temsilcileri arasındaki ayrılıkları bir yana bırakma sonucunu verir" diyor. (Adı geçen konuşmanın metni, s.21)

Bugünkü faşist cunta koşullarında, hedef olarak "faşizm tehlikesi"ni gösteriyor; bu "tehlike"nin ortadan kalkmamış olduğunu söylüyor. "Faşist hareket olan" MHP'ye önemli darbeler vurulduğunu, ama "kökünün kazınmadığını" söylüyor. (a.y., s.22)

Bu devrim düşmanlarının yaptığı, **faşist diktatörlüğü gizlemek**; onu saldırı hedefi olmaktan çıkarmaktır.

Tartışmaya Kurtuluş, "Faşist diktatörlük ve askeri diktatörlük" başlığı altında yayınladığı yazı ile girdi. Kurtuluş bu yazısında Turkiye'de devletin ve bugünkü rejimin neden faşist olmadığını anlattı. Ve kendi deyimiyle "ilkel" kavrayışlardan uzak, derin(!) tahliller ortaya koydu. Bunlar da Komuntern' in "tanımını" yinelediler. Ve Komüntern'ın "bu tanımının" ancak bir "başlangıç" olabileceğini açıkladılar. Sözlerini, "12 Eylül cuntasının faşist olmadığı" noktasına getirip bağladılar. (Sosyalist İşçi, sayı 2)

Sosyalist İşçi'de daha sonra "Bir siyasi hükümlünün notları" başlığı altında, aynı temel konu ile ilgili ve Sosyalist İşçi'nin daha önceki yazısı ile uyum içinde olan bir başka yazı,"tartışmalara katkıda bulunması" amacıyla yayınlandı.

Bu "siyasi hükümlü" de "rejimin özgül karakteri" üzerine "derin" tahlillere devam etti. Komüntern'in "tanımına" dikkat çeken yazar şöyle dedi:

> "Bu bakımdan onu bütün burjuvazinin diktatörlüğü olarak değil, tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin 'en gerici' unsurlarının açık terörist diktatörlüğü olarak ortaya koyan Komintern'in Leninist tanımına bir kere daha dikkatçekmek yerinde olacaktır." (Sosyalist İşçi, S.3, s.7)

Türkiye'nın şu anki durumu hakkında ise yazara göre durum şudur: Bugünkü askeri diktatörlük "tekelci burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin bütün fraksiyonlarının ortak iktidarı"(s.7) olduğuna göre, faşist bir diktatörlük değil, "açık bir diktatörlük"tür. Bu yeni bir devlet biçimi de olmadığı için, bu "açık diktatörlük" ya yerini liberalizm yöntemine terkedecektir, ya da "yerini bir faşist diktatörlüğe terkedecektir." (s.)

Bugün için ise, "ortak iktidar" olduğu için, "faşizmi bir kenara bırakmak zorundadır." "Askeri diktatörlüğün **faşist hareketi de** toplumsal muhalefetle birlikte **tasfiyeye yönelmiş** olmasının başlıca motivasyonu burada yatmaktadır." (s.7)

Bütün bu sozde "derin" ve ayırımcı(!) tahlilleri revizyonistler, "proletaryaya manevra olanağı vermek", ona "avantaj sağlamak", "dolaylı muttefiklerden yararlanmak" olarak tanıtıyorlar

Kurtuluş revizyonistleri T'K'P ile aynı sonuçta buluşmaları konusunda bir de kalkıp:

> "TKP çizgisi bu nitelemeyi (Faşist nitelemesini —Bizim notumuz) kullanmayı doğru bulmadı. Bulmadı ama neden bulmayışının gerekçelerine ne 12 Eylül öncesinde yazdıklarında rastlamak mumkundur ne de 12 Eylül sonrasında" diyor. (s.4)

Garip bir açıklama! Kurtuluş revizyonistleri egemen sınıfların iktidar biçimleri arasındaki "en küçük ayırımları" bile görebilecek "ilkellikten" kurtulduklarını açıkladıkları bir yazıda, T'K'P ile uyuştukları en temel noktaları "göremiyor"?!

O zaman biz soyleyelim: T'K'P'nin belki başka bazı farklı nedenleri de vardır. Ama tıpkı Kurtuluş gibi, T'K'P'nin de 12 Eylul rejimini faşist olarak nitelemeyi doğru bulmamasının temel nedeni, Kurtuluş ile belirli bir temel ideolojik birliğe sahip olmasıdır. Kurtuluş kendisine, "T'K'P'ye giden istasyonda ilk ara durak" denmesinin sebebini de mı bilmiyor?

T'K'P'nin İ. Bilen takımının "alternatifi" "İşçinin Sesi" adlı revizyonist grup bu tartışmaya, R. Yurükoğlu'nun "Bu kavga gelecek kavgasıdır" broşürü ile girdi.

Bu broşüre göre ise Türkiye'de 12 Eylül'den önce durum; ya devrim, ya faşizm ikilemi ile belirleniyordu. Devrim olmadı,faşizm geldi.

İşçinin Sesi (nin "lideri" Yürükoğlu), broşürde, T'K'P'nin diğer kanadının kendilerine yönelttiği "Komintern tanımını yadsıma" iddiası üzerinde duruyor. Komüntern'in "en"li "tanımının" yanlış değil, "eksik", "yetersiz" olduğunu söylüyor. "T'K'P II. Leninciler Konferansı"nın yeni bir tanım getirdiğini, bu tanımın Komüntern'in kararındaki bazı eksiklikleri "kapattığını" söylüyor.

T'K'P'nin İ. Bilen takımı ve Kurtuluş dışında, bazı Kıvılcımlıcılar (mesela Yol) ve Rızgari de cuntanın faşist olmadığını; onun "Bonapartist" nitelikte olduğunu ileri sürdüler. Yani cunta onlara göre hem emekçilere ve hem de burjuvaziye karşı "belirli bir bağımsızlık durumunu korumaktadır" (Engels, aktaran Lenin, Devlet ve İhtilal, s.19). Cuntayı "Bonapartist" olarak nitelemek; onu burjuvaziden ayrı görüp göstermek, onu aklamaktan başka birşey değildir. "Kemalist iktidar" konusunda da aynı değerlendirmeyi yapan bu gruplar böylece Kemalizmi de aklıyorlar.

En kaba hatlarıyla özetlediğimiz bu tartışma Partimizin dışında da gerçekleşti.

Bütün bu revizyonistlerin ve oportünistlerin birleştikleri ortak nokta, Marksizm-Leninizmin devlet sorunundaki ilkelerini çarpıtmaktır. Bunu T'K'P'nin Laz İsmail kanadı ile Kurtuluş ve "Bonapartistçiler", devleti sınıf iktidarının devamını sağlayan araç olarak değil; bir zümrenin, bir toplumsal tabakanın iktidarının aracı olarak gösterme şeklinde açıkça yapıyorlar. İşçinin Sesi ise, Komüntern'in faşizm tanımında "eksiklikler" keşfederek yapmaya çabalıyor. Bunun dışında bu revizyonistler (İşçinin Sesi revizyonistleri dışındakiler) ülkemizde faşizmi MHP ile eşitleme konusunda da birleşmektedirler.

İşe önce Komüntern'in tanımından başlayalım.

T'K'P, "Komintern'in VII. Kongresinin faşizm tanımı"ndan bahsediyor. İşçinin Sesi "Komintern tanımı"nın eksikliğinden bahsediyor.

O halde ortada bir 'sorun' var. O halde Komüntern'in "tanımı"nın" ne olduğunun ortaya çıkarılması gerekli.

Tüm oportünist ve revizyonistler Komüntern'in "tanımını" işlerine geldiği gibi kullanıyor; yanlış bir şekilde tanıtıyorlar.

Faşizm konusundaki bütün "yanılgılar", yanlış yorumlar bu "tanımların" çarpıtılması; genel olarak devlet sorununun kavranmaması; devletin Marksist-Leninist kavranışının en temel-"ilkel" (Kurtuluş) ilkelerinin çarpıtılması sonucu olmaktadır.

Geçmişte Halkın Kurtuluşu'nun "faşizm tırmanıyor" şeklindeki "teori"si bu konularda nasibine düşeni almıştı.

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

Dimitrov'un ve Komüntern'in çeşitli belgelerinde faşizm üzerine birçok değerlendirme ve tahliller vardır. Aynı şekilde birçok da faşizm "tanımı" vardır. Bu "tanım"ların bazıları genel tanımlar, bazıları ise somut olarak **iktidardaki faşizmi** tanımlayan "tanım"lardır.

Örneğin:

"Hayır. Faşizm sınıflar üstünde duran bir iktidar; ya da küçük burjuvazi ve lumpen proletaryanın finans-kapital üzerindeki iktidarı değildir. Faşizm finans-kapital iktidarının ta kendisidir" (Georgi Dimitrov, Seçme yazılar 1932-1945, s.97, Almanca)

cümlesi faşizmin sınıf niteliğini; onun hangi **sınıfın** iktidarı olduğunu belirten **genel bir tanımdır.**

Örneğin:

"Yoldaşlar, Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu 13. Oturumunda iktidardaki faşizmi, finans-kapitalin en gerici, en şöven, en emperyalist kesimlerinin açık terörcü diktatörlüğü olarak doğru bir şekilde tanımladı" (age, s.97)

cümlesi ise, açık bir biçimde "iktidardaki faşizmi", yani faşizmi **uygulayanın** kim olduğunu anlatan somut bir tanımdır.

Bütün oportünist ve revizyonistler işte bu ayrımları yoksayma-karartma temelinde birleşiyorlar. Böylece faşizmi burjuvazinin ve hakim **sınıfların bir kesiminin iktidarı**; faşist **devleti de egemen sınıfların bir kesiminin devleti** gösterme "başarı"sını elde ediyorlar.

Böylece faşizm bir **sınıf iktidarı**, emperyalist ülkelerde finans-kapitalin, tekelci burjuvazinin sınıf hakimiyetinin sürdüğü bir devlet biçimi olmaktan çıkarılıyor, faşizm bir avuç toplumsal bir **tabakanın iktidarı**; sınıfın bir **kesiminin iktidarı** olarak tanıtılıyor.

Aynı şekilde, emperyalist olmayan ülkelerde de faşizm egemen sınıf(lar)ın sınıf iktidarı, egemen sınıf(lar)ın hakimiyetinin sürdüğü bir devlet biçimi olmaktan çıkarılıyor; egemen sınıf(lar)ın bir kesiminin iktidarı olarak tanıtılıyor.

Marksizm-Leninizm bize devletin, **sınıf hakimiyetinin aracı** olduğunu; bir sınıfın veya sınıfların, diğer sınıf veya sınıflar üzerinde hakimiyetinin aracı olduğunu öğretir. Lenin şöyle der:

"Marks'a göre devlet, bir SINIF EGEMENLİĞİ örgütü; bir SINIFIN BİR BAŞKA SINIF ÜZERİNDEKİ baskı örgütüdür." (Devlet ve İhtilal, s.13)

Devlet sorununda sınıf temelinden yola çıkmak, Marksizmin temel ilkelerinden birisidir. Marks ve Engels bunu ünlü ortak eserleri Komünist Manifesto'da daha o zamandan tam bir berraklıkla ortaya koymuşlardır:

"... modern devlet, bütün burjuva sınıfının ortak işlerini gören bir komisyondur." (Komünist Manifesto)

Bu tanım Marksizm-Leninizmin devlet konusunda (ve faşizm konusunda da, çünkü faşizm **burjuvazinin devlet-hakimiyet biçimlerinden birisidir**) iğrenç çarpıtılmalarını tümüyle açığa çıkarıyor.

Kapitalist toplum bir yönüyle, çeşitli kapitalistlerin büyümesine karşılık, bazılarının iflası ile belirlenir. Ama bu hiç bir şekilde toplumun kapitalist niteliğini değiştirmez; devletin genel olarak bütün **kapitalist sınıfın** çıkarlarına işleyen bir örgüt olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Aynı biçimde, aralarında şu ya da bu derecede çıkar dalaşı içine girmiş bulunan çeşitli tekelci grupların ve onların siyasal sözcülerinin devletin **yönetiminde bulunması**; **devletin o anda bir bütün olarak tekelci kapitalizmin, tekelci sınıfın**;(yalnız onun da değil, tekelci olmayan burjuvazi de dahil) **bütün bir kapitalist sınıfın devleti olduğu; onların sınıf çıkarlarının devamını savunduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.**

Yani faşizmi burjuvazinin "demokratik" diktatörlüğünden ayıran şey; faşist diktatörlüğün, burjuvazinin yalnızca **bir kesiminin** çıkarlarını savunması; ve burjuvazinin o anda devletin çeşitli kurumlarını elinde bulundurmayan **kesimleri üzerinde de** bir **diktatörlük** olması **değildir.** Tek tek burjuvalara bu devlet saldırsa bile, bunlar **genel**in çıkarları açısından yapılan, düzeni ayakta tutmaya yarayan saldırılardır ve devletin niteliğini değiştirmez.

Modern revizyonistlerin ve oportünistlerin "Komüntern'in tanımına" başvurmaları ve ona dayandıklarını söylemesi siyasi sahtekârlıktır. Onlar Komüntern'in **"iktidardaki faşizm"** ile ilgili somut olarak yaptığı değerlendirmeyi **"faşizmin sınıf temeli"** yerine geçirmeye çalışırlarken, "Komüntern tanımı"nın "küçük" bir tahrifinin kendilerine yeteceğini düşünüyorlar.

İşçinin Sesi bu tahrifata değişik bir şekilde katılıyor. Komüntern'in ve Dimitrov'un "tanımını" "mütevazi"(!) bir biçimde "tamamlamaya" kalkışırken, Komüntern ve Dimitrov'un Marksizm-Leninizmin devlet konusundaki ilkelerinden yola çıkmadığı görüntüsünü vermeye çalışıyor. Faşizmin sınıf temeli konusunda yapılan tahrifatları geri çevireceğine; faşizmin sınıf temelinin bulanık konduğunu ima ederek, tahrifat kampanyasını destekliyor.

Bu konuyla ilgili tartışmalar Partimizin dışında olanlarla sınırlı değil. Bir de Partimizin içinde gerçekleşen belli bir tartışma var.

Bu konudaki tartışma içinde Merkez Komitesinin savunduğu görüşünü aktarmayı, sorunun diğer yanlarını açıkladığı için yararlı buluyoruz:

Tartışma, faşizmin devrim olmaksızın yıkılıp yıkılamayacağı; ve yıkılan faşizmin yeniden dirilmesi olanağı konusundadır. Merkez Komitesinin söylediği şunlardır:

"Devrimci mücadelenin önemli dönüm noktalarında yeniden ve yeniden tartışma konusu edilen konulardan birisi faşizm konusudur.

"Hakim sınıfların siyasi iktidarının aldığı son biçime ve somut bir biçimde baskı düzeyine-biçimlerine bakılmakta; ve oradan faşizmin **sınıf temelinin** (o anda uygulayanın değil!) egemen sınıfların "bir kanadı" olduğu; daha önce (ya da o anda) faşizmin o anda olmadığı şeklinde sonuçlara ulaşılmaktadır.

"Türkiye ile ilgili tartışma boyledir.

"Bu tartışma, tartışmanın mantığı içinde, dunya "geneli" sorununun tartışmasına dönuşur. Ve oradan da, emperyalist ülkelerde faşizmin "tekelci burjuvazinin", **"mali sermayenin"** iktidarı mı, yoksa tekelci burjuvazinin "bir kesiminin" mi iktidarı olduğu tartışmasına geçilir.

"Bu tartışma yeni bir tartışma değildir. Kaynaklandığı yer, Dimitrov'un Komüntern VII. Kongresine sunduğu raporda kullandığı, ilk bakışta birbiri ile çeliştiği sanılan iki "ayrı" faşizm tanımıdır. Bunlardan birincisi, **"iktidardaki faşizm** finans-kapitalin en gerici, en şöven ve en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğüdür" şeklindeki; ikincisi,"Faşizm, finans-kapital iktidarının ta kendisidir" şeklindeki tanımdır. Gerçekte bu iki tanım birbiri ile çelişmemekte; birincisinde uygulayıcıdan, ikincisinde **sınıf temelinden** söz edilmektedir. Tartışma işte bunun kavranmamasından kaynaklanıyor.

"'Cephe' ile ilgili yazıya gelen eleştiri ile birlikte, bu sorunun içimizde giderek bir sorun haline geldiğini, gelmekte olduğunu saptamamız gerek. Bu, önümuzdeki dönemde bu sorun üzerine tartışmamız gerektiği anlamına gelir.

"Yenilgi düşüncesinin hakimiyeti altında, genellikle, sorunlara sağdan yaklaşma durumu ortaya çıkar. Bugün de bizde faşizm sorununa sağ bir yaklaşım tehlikesi vardır. Bu bizde kendini en açık bir şekilde, 11 Eylül 1980'de Türkiye'de faşizm var mı şeklindeki yaklaşımla göstermiştir.

"Emperyalizm çağı, kapitalizmin ekonomide tekelci aşamaya ulaştığı bir çağdır. Kapitalizm siyasi alanda da bu çağda bütün ilericiliğini yitirir; siyasi gericilik eğilimi olarak ortaya çıkar. Lenin emperyalizm aşamasına ulaşmış kapitalizmin bu özelliğini belirlemiştir.

"Öte yandan emperyalizm çağı, sınıf çatışmalarını en uç noktasına; Stalin'in deyimiyle, ötesinde devrimin başladığı noktaya vardırır.

"Emperyalizm öncesi çağda, kapitalist bir toplumda sınıf mücadelesinin az-çok şartleşmesiyle birlikte, sorunun ya burjuva diktatörlüğü ya da proletarya diktatörlüğü sorunu haline geldiği ortaya konmuştu. Emperyalizm çağında, burjuva diktatörlüğünün aldığı son biçim; sığındığı son kale, faşizm olmaktadır.

"Emperyalizm çağı koşulları öyle bir biçimde birleştirmiştir ki, emperyalist sistem içinde faşizm tehlikesi gelip geçici bir tehlike olmaktan çıkmıştır.

"Komünist Enternasyonal programında bu durum şöyle belirtilir:

' Emperyalizm çağında sınıf mücadelesinin keskinleşmesi ve içsavaş etkenlerinin —özellikle emperyalist dünya savaşından sonra— artması, parlamentarizmin iflasına neden oldu.

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

"Yeni" yönetim yöntemleri ve biçimlerinin (örneğin "iç kabineler" sistemi, oligarşik grupların kulis faaliyetleri, "temsili meclis"in yozlaşması ve rolünün çarpıtılması, "demokratik özgürlükler"in kısıtlanması ve ortadan kaldırılması vb.) nedeni budur. Özel tarihsel koşullarda, burjuva-emperyalist gericiliğin bu saldırı süreci faşizm biçimini alır. Bu koşullar şunlardır: Kapitalist ilişkilerin istikrarsızlığı, toplumsal olarak sınıf dışı olmuş çok sayıdaki unsurun varlığı, geniş kent küçük-burjuva tabakalarının ve aydınların yoksullaşması, köy küçük-burjuvazisinin hoşnutsuzluğu, son olarak, proleter kitle eylemlerinin sürekli tehdidi. Burjuvazi iktidarına daha fazla bir sağlamlık ve dayanıklılık sağlamak için, parlamenter sistemden, partilerin ilişki ve bileşiminden bağımsız olan faşist yöntemlere geçmeye, gittikçe artan bir ölçüde zorunludur.'

"Faşizmi emperyalist sistemin güncel (elbette sürekli aynı boyutta kalmayan) bir tehlikesi kılan etmenler bunlardır.

"Faşizm emperyalist ülkelerde bir tüm olarak mali sermayenin, tekelci burjuvazinin devlet biçimidir; tekelci burjuvazinin, mali sermayenin iktidarının bizzat kendisidir.
"Bu, tekelci burjuvazinin değişik türde siyasi sözcüleri yok demek değildir. Bu, tekelci burjuvazinin duruma göre kullanacağı "faşist", "demokrat", "sosyal-demokrat", "sosyalist", vs. siyasi teşekkülleri yok demek değildir. Bunların hepsi, kendi siyasetleri, iktidar biçimleri ile tekelci burjuvazinin sınıf iktidarının devamı için çalışırlar.

"Faşizm tehlikesinin emperyalist ülkelerde tehlike olması; bağımlı ülkelerde bu tehlikenin —içinde bulunulan koşullara göre— daha büyük olmasından başka bir sonuç doğurmaz.
"Çünkü Komintern programının emperyalist ülkeler için saydığı koşullar, genellikle, bağımlı ülkelerde çok daha ağır sonuçlar şeklinde kendisini göstermektedir.
"Bu ülkelerde de faşizm, hakim sınıfların bir bölümünün çıkarını doğrudan temsil eden partiler-kesimler aracılığıyla uygulanıyor olsa da, gerçekte faşizm bir bütün olarak o sınıfın iktidarının devamı için çalışır.

"Emperyalist-kapitalist ülkelerde burjuvazi, kısıtlanmış burjuva demokrasisi sistemi-rejimi ile de iktidarını sürdürebilir. Bu tür ülkelerde faşizmin iktidarının yıkılması zorunlu bir biçimde proletarya devrimine ihtiyaç göstermeyebilir. II. Dünya Savaşı sonunda Almanya, Japonya ve İtalya'daki durum buna örnektir. (Ancak burada da son derece özgül şartları /ağır savaş yıkımı, faşist devletlerin yenilgisi, güçlü Sovyet ordularının yardımı, büyük halk direnişleri ve faşistlerin direnme koşullarının olmaması, vb./ gözden uzak tutmamak gerek.)
"Aynı biçimde, bağımlı-geri ülkelerde de, faşist iktidarlar proletarya önderliğinde bir devrim olmadan yıkılabilir, teorik olarak bu mümkündür.
"Emperyalizme bağımlı birçok ülkede **devrimlerle**, faşizmin iktidarı yıkılmıştır. Bu bir gerçektir. Fakat faşizmin yeniden dirilme tehlikesi —**eğer devrim proletarya önderliğinde değilse**— sürekli mevcut olmaktadır. Çünkü bu devrimler genellikle ulusal burjuvazi veya küçük burjuvazi veya her ikisinin reformizmin önderliği altında gerçekleşmekte; emperyalist sistemden tam bir kopuşu gerçekleştirememekte; uzun dönemde yeniden emperyalizme beyaz bayrak kaldırmaktadırlar.
"Bilebildiğimiz hemen bütün örnekler, bu ülkelerde faşizmin yeniden dirildiğini göstermiştir.
"En son canlı örnek İran'dır.

"Bu sorunda yanılgılara düşülmesine yolaçan en önemli noktalardan birisi; halk yığınlarının mücadelesinin öneminin yeterince kavranmamasıdır. Verilen örnek şudur:

'Örneğin, bugün faşizm var, bu açık. Tespitlerimize göre, 1978'de de vardı. O zaman proletarya partisi legal olarak yoktu, ama onun görüşleri legal olarak ciddi bir engelle karşılaşmadan, cantada uğraşmadan, bu genelde tüm devrimci yayın organları için geçerli olmak üzere yayınlanabiliyordu (sıkıyönetimin ilanına dek). Sorumlusu (ve başka yayın organlarının sorumluları da) o dönemde cezai takibata uğramadı. Bugün ise (cuntanın gelmesinden sonra) bir kitap basma, yada çevirme yüzünden birçokları ceza yiyor.'

"Bu örnekte sorun çok açık bir biçimde, yalnızca baskının derecelerinin karşılaştırılması şeklinde konuyor.
"Burada yığınların devrimci mücadelesinin boyutları hesaba katılmıyor.

"Burjuva demokrasisi biçimindeki burjuva diktatörlüğü sisteminde bu demokrasi budanabilir; haklar kısıtlanabilir; birçok hak rafa kaldırılabilir. Bu durum burjuva demokrasisinin var olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

"Aynı biçimde, faşizm şartları altında da, birçok demokratik hak kullanılabilir. Bu, hakim sınıflara rağmen ve yığınların söke söke bastırarak hakkı kullanması olayıdır.
"Eğer yığınların mücadelesi bastırılamasaydı; cuntanın ilanından sonra da belli haklar kullanılabilirdi. Bu hiç de cuntanın faşist olmayacağı anlamına gelmezdi.

"Çarlık rejimi, ancak 1917 Şubat devrimi ile yıkılabilmiştir. Yaklaşık 20 yıllık pratik mücadelesi içinde Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi bazan nerdeyse legal hale gelmiş; legal günlük yayınlar çıkarmıştır. Ama bazan da tümüyle yeraltına geçmiştir. Bazan sosyal-demokrat milletvekilleri kukla parlamentolara seçilmiş; orada bolşevik ajitasyon yürütmüşler; bazan da en ağır illegalite şartlarında, Çarlığın en ağır takibatları altında kalmışlardır. Ama RSDİP içinde, Çarlık istibdadının niteliğine ilişkin bir tartışma bildiğimiz kadarıyla gündeme gelmemiştir.
"Çarlık istibdadı altında, faaliyetlerin ve baskıların boyutlarını-biçimlerini belirleyen, yalnızca ve yalnızca devrimle karşı-devrimin karşılıklı güç ilişkisi olmuştur.

"Faşizmi gözümüzde büyütmemek gerek. Halk yığınlarının mücadelesi faşizmi de geriletebilir.

Partimizin içindeki tartışma da işte böyledir.

Kısaca toparlanırsa:

Devlet sınıf egemenliğinin organıdır. Verilen anda, devletin idaresi bir sınıfın şu ya da bu kesiminin de elinde olsa; sömürünün **aslan payı** egemen sınıf(lar)ın o kesiminin cebine de akmış olsa, bu böyledir.

Faşizm emperyalizm çağında sömürücü egemen sınıfların toplumlarını yıkımdan kurtarmada başvurdukları enson çare; sığındıkları son kaledir. Faşizm bir **devlet biçimi**; sömürücü egemen sınıf(lar)ın devletinin (diktatörlüğünün) emperyalizm çağındaki bir biçimidir.

Her türden revizyonistlerin ve oportunistlerin temel çıkış noktalarından birisi; bütün sorunlarda Komünistler için temel sorun olan sınıf bakışaçısını kararmaya, bulandırmaya, yok gostermeye çalışmaktır. Onlar bunu devlet (ve faşizm) konusunda, devlet egemenliğini sınıfın bir kesimine; bir tabakasına ait gibi göstererek gerçekleştiriyorlar.

Bu konuda bugunku cuntaya faşist diyen diğer oportünist gruplar da, modern revizyonizmin devleti bir sınıf egemenliği aracı olmaktan çıkaran; hakim sınıflar arasında "fraksiyonlar" yaratan; devleti bu fraksiyonların hakimiyet aracına dönüşturen öğretisinin sadık izleyicileri olarak, cuntanın "göbekçi kesimin" temsilcisi (Menşevikler) olduğu; "Amerikancı" olduğu (hemen hepsi!) konusunda vb. birleşiyorlar. Onlar devletin ve faşizmin değerlendirilmesinde ozde modern revizyonist tezleri savunma konusunda birleşiyor; aktüel cunta değerlendirmesinde ayrılıyorlar. Zaten işte tam da özdeki bu birlik onların hepsini "cuntaya karşı mücadele" bayrağı altında toplayan ortak noktadır.

İkinci konu, genel olarak **ordu**; **özel olarak da Türkiye'deki ordunun değerlendirilmesi** konusudur.

T'K'P'nin Laz İsmail takımı, görevini mevcut düzeni ve devleti devralıp yetkinleştirmek ile belirleyen bu karşı-devrimci ruh; tabii ki yetkinleştirmek istediği devletin temel kurumu olan orduyu karşısına almak istemiyor.

Bu olay ilk kez olan birşey de değil. Oportunistler geçmişten bu yana orduyu sınıflar-üstü göstermeye; onu "ulu bir ikon" olarak tanıtmaya büyük ozen gösterdiler. Devrim konusunda bir dönemin sloganları: "Ordu-gençlik elele, halk cephesinde", "Asker-sivil-aydın zümre iktidarı" vb. idi.

12 Mart 1971 hareketi bütün bu revizyonist sloganlara (ve siyasetlere) kesin bir darbe indirdi. Ve bu sloganlar bu biçimde bir daha ağızlara alınmaz oldu. Ordu uzerine revizyonist safsatalar, bizzat ordunun kendi eyleminin sonucu olarak deneyle, en azından kitlelerin ileri kesimleri arasında değerini kaybetmişti. Artık eski türkülerle bu kesim arasında tarak tutturmak zordu. Kendisini "sosyalist", "komünist" gösteren karşı-devrimci ögeler bile, teşhir olmamak için birtakım doğru sözleri söylemek zorunda kalmışlardı. Daha doğrusu, meydan boşken palavralar sıkabilme imkânı bulmuşlardı.

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

Ve 12 Eylül 1980 faşist hareketi geldi. Artık "meydan"da somut olarak ordu vardı ve herkes buna karşı gerçek tavrını takınmak zorunda idi. İ. Bilen takımı durumun tastamam anlatılan gibi olduğunu şöyle açıklıyor:

"TKP MK, kuşkusuz bugünkü politik taktiklerimizi bir çırpıda değil, adım adım geliştirdi...
Bunun yanısıra, ... ordu üstüne yeterli açıklıktan yoksunluk ... nedeniyle ortaya çıkan tek yanlı değerlendirmeleri parti kısa bir dönem içinde ortadan kaldırdı." (İ. Bilen'in konuşması, s.13)

Bu devrim düşmanlarının "ordu üstüne yeterli açıklıktan yoksunluk" dedikleri şey; geçmişte meydanı boş bulduklarında "komünist" pozlarında bazı doğru şeyleri de söyleyerek kitlelerini eğitme zorunluluğunun ortaya çıkardığı kötü durumdur. Kendi kitlelerini bile bugünkü gibi açıkça ordudan yana tavır takınarak eğitememiş olmaları durumudur. Ve bugün bazı doğru sözleri bile tekrarlayamayacaklarını açıklıyorlar. Şöyle diyorlar:

"Ordunun **yalnızca** egemen sınıfların baskı aygıtı olduğunu **söylemekle yetinmek**, Marksizm-Leninizmin ordu sorunuyla ilgili görüşlerini kabalaştırmak olur." (agy, s.46) (abç)

Ve bundan sonra ordu üzerine "daha ayrıntılı açıklamaların gerekli olduğu" üzerine peşrevler.

Elbette hiçbir olgunun tek yanı yoktur. Burada sözkonusu olan olgunun **temel özelliklerini**-asıl **niteliğini** ortaya koymaktır. T'K'P'li sosyal-faşistler ordunun egemen sınıfların baskı aygıtı olduğu şeklindeki temel özelliğini gözlerden kaçırmak için; **"yalnızca"** bunu söylemenin yetmeyeceği üzerine spekülasyon yapıyorlar. Size "Yalnızca bunu söyleyin" diyen kim? Olgunun bir çok yanını ortaya koyun; ama önce bu temel özelliği açıkça belirleyin!

T'K'P'li modern revizyonistlerin "devrim" sözleri, onların bu düzeni tüm kurumlarıyla devralıp, Rus sosyal emperyalizminin uşağı halinde yetkinleştirilmiş bir düzen-devlet yaratma şeklindeki açık karşı-devrimci planlarını gizleme aracıdır.

Bir devrimin en temel özelliklerinden birisi, istisnasız bir biçimde, devlet aygıtının parçalanmasıdır. Yerine yeni bir devlet aygıtının geçirilmesidir. Devlet aygıtının en önemli kurumlarından birisi düzenli ordudur. Gerçek bir devrimin, devlet aygıtının bu önemli kurumunu da yerle bir etmesi gerektiği; ordunun eski mekanizmasının parçalanması gerektiği açıktır. Bunun yerine Marksizm-Leninizm bize süreç içinde tüm halkın genel silahlanmasının geçirilmesinin gerekliliğini, vb. öğretir. Marksizm-Leninizm açısından ordu sorununda "düğüm" noktası bunlardır.

T'K'P için "düğüm noktasının" ne olduğuna bakın:

"Barış, bağımsızlık, ulusal bir ordu, ulusal bir ekonomi sorunlarında **düğüm noktası**, Türkiye'nin **NATO'ya üyeliğidir**. TKP NATO'dan çıkılmasını, kişilikli bir dış politika izlenmesini öngörüyor." (s.11)

Daha ilerde, bu tür konularda kendileri için "**sorun**"un ne olduğunu şöyle açıklıyorlar:

" Komunistler, ordunun demokratikleşmesi, emperyalizmin, NATO'nun vurucu gücü olmaktan çıkarılmasını istiyorlar. Şurası açıktır: Emperyalizmin kışkırttığı silahlanmaya karşı çıkan komünistler, 'silahsız, donatımsız bir ordu'dan söz etmiyorlar. Biz, ülkenin savunulması için gerçekten ulusal çıkarlar, ulusal bağımsızlık temelinde bir savunma anlayışının zorunluğunu görüyoruz. Bu ulusal güvenlik anlayışı, NATO'nun ülke savunmamızı hiçe sayan emperyalist saldırganlık programına kökünden karşıdır. Komşu ülkelerle dostluk koşullarında, ülke savunmasına yeterli bir ordu bugünkü ağır savaş harcamalarına katlanılmadan ayakta tutulabilir. Oysa NATO'ya bağımlılık bu yükü daha da ağırlaştırıyor. Sorun, ülke savunması gereklerini aşan emperyalist çıkarlar yönündeki silahlanmaya karşı çıkmak ve ordunun elindeki silahları, militarizmin barışa ve demokrasiye karşı bir tehdit aracı olmaktan çıkarmaktır. Ülkenin politik yaşamında ordunun her defasında daha gerici amaçlar için halkın üzerine sürülmesini önlemek, gerici diktatörlüklerin bir aracı ordu yerine ülkeyi emperyalizme karşı halkla birlikte savunan bir ordu yaratmak olanaksız değildir. Ancak böylelikle, halkla ordu arasında giderek derinleşen uçurum kapanabilir. Ordu ancak böylelikle ulusal kurtuluş savaşı yıllarının onurlu geleneğine dönebilir." (agy, s. 46)

T'K'P için "sorun, ordunun kaçınılmaz politikleşmesi hangi yönde gelişecek sorunudur: Büsbütün halk düşmanı bir yönde mi, yoksa ulusal çıkarlar yönünde mi?" (s.45)

Böylece T'K'P revizyonistleri "sorun"u açık bir biçimde, bana karşı mısın, benden yana mısın şeklinde koyan faşist orduya karşı gerçek düşüncesini, "senden yanayım ama" diye açıklamak zorunda kalmıştır.

T'K'P için gerçekte ordu şu anda "büsbütün" halk düşmanı bir durumda değil. Belli ölçülerde "halk düşmanı". Bu duruma da emperyalistler ve tekelci burjuvazi orduyu sık sık halkın üzerine sürerek yolaçtı!

T'K'P için sorun ordunun parçalanması değildir. Onun için sorun ordunun "demokratikleşmesi", yani içinde kendi adamlarının da yer alması; ABD ve diğer emperyalistlerin yanısıra Rus sosyal emperyalizmi ile de doğrudan ilişkilere girmesidir; Rus sosyal emperyalistleri ve diğer revizyonist devletlere karşı saldırı aracı olmamasıdır, vb.

T'K'P için sorun "ülke savunmasının gereklerini aşan" silahlanmaya, harcamalara karşı çıkmaktır. Yoksa T'K'P'nin silahsız, donatımsız bir ordu isteği filan yoktur. Hele hele orduyu (elbette mevcut orduyu!) istememe gibi bir sorunu hiç yoktur!

İşte halâ bir dizi ortayolcu oportünist-revizyonist grubun "devrimci-ilerici" vb. gördüğü-gösterdiği T'K'P'nin "devrimci-ilerici"liği böyledir.

T'K'P'nin bu programı açık bir biçimde karşı-devrimci bir programdır. Devrimcilikle ilgisi yalnızca oportünistlerin hayâlinde ve T'K'P'nin propaganda malzemelerindeki "devrim", vb. sözlerdedir.

T'K'P'li sosyal-faşistlerin ordu üzerine programları, genel olarak "devletin demokratikleştirilmesi" şeklindeki genel karşı-devrimci programlarının bir parçasıdır.

Üçüncü konu, genel olarak "devrimci durum", özel olarak bugün Türkiye'de devrimci durum konusudur.

12 Eylül faşist hareketi kaçınılmaz bir biçimde, şu anda Türkiye'deki siyasal durumun değerlendirilmesine bağlı olarak "devrimci durum" olgusunun tartışılmasını gündeme getirmiştir.

Oportünist-revizyonist grupların bir bölümü bugün somut olarak Türkiye'de devrimci durum var mı, yok mu şeklindeki bir tartışmayı susarak geçiştirme yöntemini benimsediler.

Bazıları halâ bugün Türkiye'de devrimci durumun varlığından bahsediyorlar. Lenin'in koyduğu anlamda bir devrimci durumun varolduğunu savunuyorlar. Bunlar kendi içlerinde devrimci durumun "duraksamış", "gerilemiş", "uykuya dalmış" olup olmadığı noktalarında birbirlerinden ayrılıyorlar. Bunları belirleyen bir başka özellik, bunların 12 Eylül öncesinde devrimci durumun var olduğunu kabul etmeleridir.

Diğer bazıları ise bugün Türkiye'de devrimci durumun var olmadığını açıkça ortaya koyuyorlar. Ne var ki bunlar da kendi içlerinde bir değiller. T'K'P, DHB gibileri için Türkiye'de 12 Eylül öncesinde de "devrimci durum" yoktu.

Biz bütün bu oportunist-revizyonist gruplardan, 12 Eylül öncesinde Turkiye'de devrimci durumun **varolduğunu**, 12 Eylül sonrası dönemde ise devrimci durumun **varolmadığını açıkça söylemek-tespit etmekle** ayrılıyoruz.

Bu tartışma bizimle menşevik kanat arasında ve T'K'P'nin iki revizyonist kanadı arasında açık olarak sürdü.

Bugun hıçbir revizyonist ve oportünist Lenin'in devrimci durum ile ilgili öğretisini açık bir biçimde reddedemiyor. Onu kabul eder görunerek çarpıtma ve tahrifatlara başvuruyor.

Devrimci durum ile ilgili Lenin'in en açık ve en bilinen tanımı şöyledir:

"Bir Marksıst için, devrim durumu olmadıkça devrimin olanaksız olduğu kuşkusuzdur, ama her devrimci durum da devrime yol açmaz. Devrimci bir durumun gostergeleri, genel olarak neler dir? Başlıca şu uç gostergeyi ileri surerken yanılmadığımıza inanıyoruz: 1) Egemen sınıflar için egemenliklerini değişmez bir bıçım altında surdurme olanaksızlığı; ust tabakaların bunalımı, egemen sınıf sıyasasında; ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve ofkesinin kendine yolaçacağı bir çatlak oluşturan bir bunalım. Devrimın patlaması için, genellikle aşağı tabakaların eskisi gibi yaşamayı "istememesi" yetmez, ama "doruğun artık bunu yapamaması" da gerekir. 2) Ezilen sınıfların sefalet ve sıkıntısının, her zamankinden çok kötüleşmesi. 3) "Barışçıl" dönemlerde kendini ses çıkarmadan soyduran, ama çalkantılı donemde genel olarak bunalım tarafından olduğu den

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

li, üsttekilerin kendisi tarafından da bağımsız bir tarihsel eyleme doğru itilen yığınların etkinliğinde, yukarda belirtilen nedenlerden ötürü görülen artış.

Yalnızca şu ya da bu grup ve partinin değil, ama şu ya da bu sınıfın iradesinden de bağımsız bu nesnel değişiklikler olmadıkça, devrim, genel kural olarak, olanaksızdır. Devrimci bir durumu, işte bu nesnel değişikliklerin tumü oluşturur." (Proleter devrimi ve dönek Kautsky, s.

Görüldüğü gibi, eğer Leninist kavramlar kullanacak, Lenin gibi konuşacaksak, devrimci durumdan anlaşılması gereken oldukça açıktır. Ve Lenin'in bu tanımı açık bir biçimde 12 Eylül öncesinde Türkiye'de devrimci durumun varolduğunun tespit edilmesini gerektiriyor. 12 Eylül oncesi donem bir devrime yolaçmamasına karşın, ve 12 Eylül faşist hareketı kıtlelerden önemli bir direniş görmemesıne karşın; yine de devrımci durumun varolduğunun tespit edilmesini gerektiriyor.

Devrimci durum bir anda ortaya çıkan bir olgu değil elbette. Lenın devrimci durumun olgunlaşmasından; oluşmasından ve olgunlaşmasından bahseder. Şubat burjuva devrimi 1917'de gerçekleşmesine karşılık, Lenin daha 1912'lerde Rusya'da devrimci durumun olgunlaşmaya başlamasından bahsediyordu.

Devrimci durumun, ayaklanmanın başlatılması ile karıştırılmaması gereklidir. Lenin'de devrimci durumun yanısıra, "ayaklanma anı" diye bir kavram da vardır.

Lenin, Büyük Ekim Sosyalist Devriminden bir ay önce, Eylül 1917'de: "Tam da şu anın, Partinin, olayların tüm gelişmesinin **ayaklanmayı** nesnel olarak gündeme getirdiği ve ayaklanmanın bir sanat olarak ele alınması gerektiği an olduğunu kabul etmesi **gerektiğini** göstermek için" (a.ç. Lenin) yazdığı "Marksizm ve Ayaklanma" başlıklı mektubunda şöyle diyordu:

"Başarılı olabilmek için, ayaklanma, gizli tertıplere ve bir partıye değil, ileri bir sınıfa dayanmalıdır. Birinci nokta bu. Ayaklanma **halkın devrimci kabarışına** dayanmalıdır. Bu da ikinci nokta. Ayaklanma yükselen devrimin, halkın ileri saflarının eylemlerinin en yüksek noktasına ulaştığı, ve düşman saflarında ve devrimin zayıf, yarı-gönüllü ve kararsız dostları saflarındaki yalpalamaların en güçlü olduğu dönüm noktasına dayanmalıdır. Bu da üçüncü nokta. Ve ayaklanma sorunu - nun ortaya konmasındaki bu üç koşul, Marksizmi Blankicilik - ten ayırdeder." (Lenin, "Marks-Engels-Marksizm, s.420, Sol Y)

Ekim sosyalist devriminin "hangi gün" gibi bir tartışmaya da bağlı olarak saptandığı hatırlanırsa, ayaklanma anı üzerine Lenin'in sözlerinin önemi anlaşılabilir.

Burada Lenin'in bu sözlerinden çıkarılması gereken birçok önemli sonucun varolduğunu belirtmekle yetinelim. Bugünkü tartışma konumuz açısından önemli olan şudur: Lenin ayaklanma anını bir anda ortaya çıkan bir olgu olarak değil; varolan devrimci durum ortamında, devrımci durumun da bir uç noktası olarak saptıyor.

Bu genel bilgiler ışığında önce sözümona "sol" değerlendırmeler üzerine birkaç söz söyleyelim.

Bazıları, Stalin'in, proleter devrımleri için bütün dünyada objektif koşulların varolduğu şeklındeki açıklamasını, "dünyada devrimci durum" ile eşanlamlı göstermeye çalışıyorlar. Geçmişte, Partizan ıçinde böyle bir grup ortaya çıkmıştı.

Emperyalizm öncesi kapitalizm çağında, proletarya devriminin sanayi bakımından ençok gelişmiş olan Avrupa'nın birkaç ülkesinde ve Amerika'da mümkün görüldüğü bilinir. Emperyalizm çağı proletarya devrimleri için böyle bir ayrımı ortadan kaldırmıştır. Ama dünyanın tüm oportünistleri, Lenin'e, Leninizme karşı eski turkuyü, "sanayi bakımından gelişmiş olma" türkusünü okumaya belli bir süre devam ettiler.

İşte bu türden oportunıstlerle polemik ıçinde Stalin'in "Leninizmın ilkeleri"nde:

"Eskiden ayrı ayrı ülkelerde, ya da daha doğrusu, gelışmiş şu ya da bu ulkede, proletarya devrimi ıçın nesnel koşulların varlığından söz etmek adettı. Şimdi, bu görüş artık yetersiz dır. Şımdi devrim için, nesnel koşulların, eksıksız butun olarak bulunup bulunmadığından soz etmek gerekır; çünku sistem, tümü ile devrım için olgunlaşmış ise, ya da daha doğrusu olgunlaştığı ıçın, bu sistemin içinde sanayi yönunden yeter derecede gelişmemiş bazı ülkelerın bulunması, devrim ıçin aşılmaz bir engel olamaz." (Leninizmin sorunları, s.28/9) şeklindeki sozlerini alıyorlar ve "nesnel koşullar" ile "devrimci durum"u eşanlamlı olarak kullanmaya kalkışıyorlar. Bu fikir zavallısı oportünistlere, Stalin'in ne yukarıdaki sözlerinin, ne de bir başka sözünun alet ve ortak olamayacağı açık bir şeydir.

Bütün ülkelerde proletarya devriminin olabilmesi olanağının ortaya çıkması ... Ve ote yanda, somut bır devrimın olabilmesi için gerekli olan "devrımci durum" ...

Bu ikisi arasında,"devrimin olabilmesi" için gıbı sozlerin dışında, tek bir ortak bağ yoktur.

Bu oportünistler eğer tek bir ülke için öne surdukleri düşüncelerini bir adım ilerletırlerse, varacakları ilk yer, bugün bütün dünyada "devrimci durumun" varlığı noktasıdır. Yanı "önderleri" Lın Biao'nun yanı.

Devrimci durum üzerine sozumona "sol"cu yorumlara kalkışan ve en acemıce bir şekilde Lenin'ı tahrife yeltenen bir diğer kesim, aynı oportünist takımın Partizan içinde kalan kısmıdır.

Bunlar II. Konferansta: "Şu anda duraksama içinde olan fakat çok yakın bır gelecekte yukselmesı kaçınılmaz olan devrimci durum"dan bahsediyorlardı. (Şubat 1981 Konferans bildirileri)

Bu tespitlerden bir yıl sonra, devrımci durum konusunda; devrimci durum "12 Eylül'den sonra bir duraklama içındedir ve bu anlamda da gerilemiştir" dediler.(Partızan yayınları, No.18,s. 26)

Dun "yükselecek" diye ahkâm kestikleri bir konuda Partizan oportunistleri "relativite" teorilerine acaba niye sarılıyorlar? "Duraklamaya göre bir gerileme"(??!!) şeklinde "derin"(!) tahlillere niye girişiyorlar?

Aslında oportunistlerin gerçek durumunu bilenler ıçın bunun cevabı açıktır: Partizan oportünistlerı varolan bir olguya,gerçeğe gözlerini kapatamamaktadırlar; ayrıca "duraklama" tespıtine gore belli görevleri yerine getırmeleri gerekiyor; ona da güçleri yok; ve sonra "hayır, duraklama değil, açıkça gerileme dir" dese, o zaman da "Konferans kararı" "çiğnenmiş" olacak! İşte bütün bu "karışık" durumu Partizan'ın oportünist "önder"leri(!) "küçük" bir "relativite" oyunu ile çözüveriyorlar: Devrimci durumun duraklama içinde olması anlamında gerilemesi!!

Partizan oportünistleri gerçekte Lenin'in devrimci durum ile ilgili öğretisini Türkiye için geçerlı saymıyorlar. Eğer geçerli saysalardı, o zaman "Emperyalist kapitalist ülkelerde devrimci durum sureklilik arzetmez. Fakat yarı-somürge, yarı-feodal ve sömürge, yarı-feodal ülkeler ıçın bunun tersi geçerlidır. Böyle ülkelerde, devrimci durum, ... hiçbir zaman ortadan kalkmaz" şeklindeki "teori"yı kaldırıp bir kenara atmaları gerekli idi. (Partizan, S.5, s.16/17)

Partizan oportünistleri buna rağmen Lenin'in konuya ilişkin görüşlerini Türkiye için geçerli gormuyorlar şeklindeki iddiamızı (ispatlı!) büyük bir "hışımla"(!) geri çevirıyorlar. Şöyle dıyorlar:

" Lenin'in I. Dunya savaşının hemen öncesi dönek Kautsky'nin sosyal şövenizmini devrimci durumun varlığının ve nasıl ortaya çıktığının ve bunu savaş ile olan ilişkisindeki çarpıtmalarını ortaya koymak için devrımci durumu açıklamıştır. Özellikle o donemde savaşla doğrudan ilişkisi olan kapıtalist emperyalıst ülkelerdeki somut durum tahlilinden hareketle belli sonuçlar çıkarmaktadır. Elbette bunlardan hareketle Lenın'ın soylediklerinin bizim ülkemız için geçerli değildir sonucu çıkarılamaz. Mülteci revizyonistlerın bizim boyle bir şeyi savunduğumuzu iddia ederek kendı sakat anlayışlarına perde çekme çabalarını surdurmektedırler. Bizim Lenin'ın bu görüşu ülkemız için geçerlı olmadığını savunduğumuzu hıç bir yerde gösteremezler,..."

Ve burada duralım.

Gerçekten de Partizan ne geçmişte, ne de daha sonra, Lenin'in devrimci durum öğretisi Türkiye için geçerlı değildır dıye açık bir biçimde söylememişti. İ. Kaypakkaya yoldaş, Lenın'in devrimci durum öğretisını alıntı olarak kendi yazılarında aktarıyordu. Ne var ki, onun yorumuna geçildiğinde, savunulan sonuç Lenin'ın devrımcı durum oğretisiyle kesınlikle bağdaşmayan, ona ters ve onu anlayış olarak dıştalayan bır sonuç idi. Ve biz bugune dek menşevikleri bu konuda bu yonde eleştirdik. Ama menşevikler artık "ufaktan" Lenin'in "bizim için" geçerlı olmadığını da söylemeye başladılar. İşte yukardaki alıntının devamı. Soyledikleri aynen şöyle:

"... Bizim Lenin'in bu goruşu ülkemız için geçerlı olmadığını savunduğumuzu hıç bır yerde gösteremezler, ama Lenın'ın dev

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

rimci durumu ortaya çıkışı ile ilgili olarak kapitalist ülkeler için söyledikleri elbette bizim ülkemiz için geçerli değildir." (Partizan yayınları No.18, s.24) (Cümle düşüklükleri ve harf hataları bize ait değil, orijinaldedir!)

Gördünüz mü yaman "Leninistler"i?

Söyleyene değil, söyletene bak diye bir söz var. Sanki bizim menşevikler için söylenmiş. Burada sözkonusu olan Marksizm-Leninizm düşmanı birkaç acemi, "yeni yetme" yazarın bir pot kırması; tahrifatçılıkta da acemiliklerinin bir örneğini vermeleri değildir. Sözkonusu olan, Lenin'in devrimci duruma ilişkin öğretisine karşı revizyonizmi savunmak durumunda olmaktır. "Söyleten" budur!

Ya bu konudaki tüm hatalı görüşler Leninizm doğrultusunda düzeltilir, ya da eski görüşlerde diretilerek, Leninizme karşı şu ya da bu şekilde tavır alınır.

Bizim menşevikleri açmaz içinde tutan işte bu olgudur.

Menşevik oportünistlerin: "... devrimci durumu(n) ortaya çıkışı ile ilgili" gibi "ayırımları" sahte, ikiyüzlü ayırımlardır. Onlar şimdi de boyle "ayırım"lara sarılıyorlar.

Lenin "devrimci durum" ile ilgili bir tanımı "Proletarya devrimi ve dönek Kautsky" adlı eserinde(1918) ortaya koyar. Daha sonra aynı anlayışı yaklaşık aynı terimlerle "'Sol' Komünizm" (1920) adlı eserinde tekrarlar. Orada ayrıca, devrimci durum konusunda ortaya koyduğu yasa için — devrimci durum öğretisi için —: "Devrimin temel yasası, bütün devrimler tarafından ve özellikle 20. yüzyıldaki üç Rus devrimi tarafından doğrulanan devrimin temel yasası" şeklinde değerlendirme yapar. (Aktaran Stalin, Leninizmin sorunları, s.37, Sol yayınları)

Görüldüğü gibi Leninist devrimci durum yasası bütün devrimler tarafından doğrulanan ve bütün devrimler için geçerli olan bir yasadır. "Üç Rus devrimi" bu yasayı yaratan olgu değil; bu yasayı doğrulayan bir örnektir.

Menşevikler ise "yollarına devam ediyor"lar:

"... ama Lenin'in devrimci durumu(n) ortaya çıkışı ile ilgili olarak kapitalist ülkeler için söyledikleri elbette bizim ülkemiz için geçerli değildir. (Hem de "elbette"ç) —BN) Çünkü herşeyden önce bu durum ayrı sosyo-ekonomik yapıdaki ülkelerde değişiklikler arz eder. Ancak bizim savunduğumuz Lenin'in devrimci durumun belirtilerinin hangi temele dayandırdığı ve ülkemizde bu temeli doğru kavramaktır." (agy, s.24) (Cümle düşüklükleri ve harf hataları bize ait değil!)

Lenin'in, "devrimin temel yasası" dediği öğretide "sosyo-ekonomik yapıdaki" ayırım nerede? Lenin, "bütün devrimler tarafından doğrulanan yasa" olarak tanıttığı devrimci durum öğretisinde, "hangi" "farklılığı" sözkonusu ediyor?

"Yarı-sömürge ülke" için ayrı, "yarı-feodal ülke" için ayrı, emperyalist-kapıtalist ülke için ayrı bir "devrımci durum" tanımı yoktur! Menşevik revizyonist grup, gelip bunu söyleme noktasına dayanıyor. Ve Lenin'in tanımı "kapitalist ulkeler" için ise; ve Türkiye de "yarı-feodal" ise, bizim menşevikler Türkiye için Lenin'in devrımci durum öğretisini savunmaktan kurtulmuş oluyorlar!

Menşevizm çırpındıkça batıyor!

Ondan sonra menşevikler bugün Türkiye'de devrimci durumun var olduğunu ispatlama(!) işine girişiyorlar.

Menşevikler önce "üçüncü şık" olarak "Lenin"den "bağımsız tarihsel eyleme itilen yığınların etkinliğinde" artış sözlerini alıyorlar. (Menşevikler Lenin'in sözlerini orijinal eserden aktarmıyor; kendı yorumlarıyla karışık, kuşa çevrilmiş bir "alıntı" aktarıyorlar.) Ondan sonra da Bolşeviklerin —Herşey bir yana bırakılsa, Lenin'in üçüncü kıstası Türkiye'de bugün yoktur, oysa Lenin üçüncü şık da dahil, "hepsine birden devrimci durum denir" demektedir— şeklindeki görüşlerini cevaplamaya geçiyorlar. Şöyle diyorlar:

"... Ancak hakim sınıflar yönetmede de yeni değişikliklere ihtiyaç duymaları ve bunu da esas olarak zor yoluyla gerçekleştirme isteklerinin belli ölçülerde gerçekleştirmeleri sonucu yönetilenlerin, yani kitlelerin hoşnutsuzluğu zorla bastırmaları, eğer günümüzde kitle eylemleri olmadığı için bundan Lenin'in saydığı 'üçüncü şık ülkemizde yoktur' sonucuna varılması saçmalığın daniskasıdır." (s.25) (Cümle düşüklüğü ve harf hataları bize ait değildir!)

Yani, menşeviklere göre "Üçüncü şık ülkemizde vardır" sonucuna ulaşmak gereklidir! Ne var ki kendileri de bu "sonuca" açıktan ulaşamıyorlar; "kapalı" olarak bu sonucun varolduğunu ispatlamaya çalışıyorlar.

Yığınların eylemi (Lenin'in sözkonusu ettiği, yalnız herhangi bir yığın eylemi değil, "bağımsız tarihi eyleme itilen" yığınların eylemidir), bilındiği gibi, açıkta-ortalıkta olan, olması gereken; görülebilir-izlenebilir olan bir olgudur. Ve göz leriyle dünyaya bakan herkes bunu görür. Ya da tersinden, bu olguyu görmek için gözlerin açık olması gerekli ve yeterlidir. Ama bizim menşevikler "Hayır" diyor, "bu saçmalığın daniskasıdır." Bu, "dış görünüşü temel kabul etmek"; "dış görünüşü kendine esas gerçeklik kabul etmek"tir. (s.24, 25) Bu, "sonucu temel kabul etmek", "idealist bakış açısına saplanmak"tır!

Menşevikler yığınların eylemi "dışarda", "görülebilen" bir sonuç olduğu için; ve bunu bugün Türkiye'de vargösteremediği için, işin "felsefi" derinliklerine(!) dalıyor bu kez de! Ve "Lenin'in saydığı üçüncü şık ülkemizde yoktur sonucuna varılması (nın) saçmalığın daniskası" olduğunu göstermek için; yığınların bağımsız tarihsel eyleminı "kapalı kutular", "tencereler" içinde; "dış görünüşü" değil, iç çelişmeleri "esas" alarak "üçüncü şıkkın varlığı"nı "ispatlamaya" çalışıyor!

Menşevikler çırpındıkça batıyor!

"Gerçekliği" esas almak gerekli imiş! Komünistler için Marksizm-Leninizm öğretisi temelinde dünyayı, olayları-olguları değerlendirmek, sonuçlar çıkarmak, görevler tespit etmek söz konusudur. Menşevikler büyük felsefi deha görünümünde, herkesin, bütün dünyanın gözü önünde fabrikada, tarlada, okulda, sokakta, yaşamın içinde olması gereken yığınların bağımsız tarihsel eylemlerini "tencere" içlerinde arıyorlar! Bunu da dış görünüşü değil, iç çelişmeleri esas almak adına yapıyorlar!

Menşevikler bu kez de Lenin'in "üçüncü şık" ile ilgili, "yukarıda belirtilen nedenlerden ötürü görülen artış" şeklindeki sözünü altını çizerek aktarıyorlar. Lenin'in devrimci durumu ekonomik kriz ve ondan kaynaklanan siyasi kriz temeline dayandırdığını söylüyorlar. Ve sorunu böyle koyunca, geriye "ekonomik ve siyasi krizi" ispatlamak kalıyor! Ya da daha doğrusu, T'K'P metodu ile, "çelişmeler uzmanı" kesilme: "Özalcılar" ile "anti-Özalcılar" arasında "çelişki" yakalama; filan banka grubu ile falan banker kuruluşu arasında "çelişki" yakalama çabası! ve böylelikle "duraklama anlamında gerilemekte" olan devrimci durumun "var" olduğu ispatlanmış oluyor!

Önce, bir devrimci durum tanımı için yalnızca ekonomik ve siyasi kriz yetseydi, yığınların bağımsız tarihi eylemlerindeki önemli artış gerekmeseydi; "üçüncü şıkkın" gerekli olmadığını Lenin'in kendisi ortaya koyardı. Menşevikler Lenin'i "düzeltmeye" başladılar!

Sonra, dünyada kapitalizm (emperyalizm) var oldukça, sınıflı sömürü toplumu sürdukçe; kapitalistlerarası çelişme, tekelci gruplar arası çelişme; sömürücü sınıflar ile sömürülen yığınlar arasındaki çelişme; çeşitli emperyalist devletler arası çelişme; ayrı partiler içinde toplanmış egemen sınıf sözcüleri arasında çelişme kesinlikle son bulmayacaktır. Bu tip çelişmeler kategorisine giren çelişmelerin bazıları, proletarya iktidarı şartlarında, sosyalizmin inşasının belli bir noktasına kadar bile varlığını sürdürecektir.

Menşeviklerimiz "egemen sınıfların siyasi istikrar kazanmadığını" ispatlamak için, çeşitli egemen sınıf sözcülerinin gazetelerde çıkan söz düellolarını, birbirlerine eleştirilerini kanıt göstermeye çalışıyorlar. Aynı şekilde işçi ve emekçi yığınlar ile egemen sınıflar arasındaki çelişmenin "sürdüğü" gibi derin tahliller(!) yapıyorlar.

Onların bu hokkabazlıklarının bir tek mantıki sonucu vardır: Bugün emperyalist dünyada devrimci durumun olmadığı ülke yok ! Menşeviklerin mantığı varıyor. Varmak zorunda !

Devrimci durum konusunda Marksizm-Leninizmi "sol" görünümlü pozlarda çarpıtmaya kalkışan bir başka revizyonist grup T'K'P-İşçinin Sesi takımıdır.

Bu grup 12 Eylül öncesi devrimci durumun varlığını kabul ediyor. 12 Eylül sonrası için ise açık bir şekilde "devrimci durum var" ya da "devrimci durum yok" şeklinde bir tespit yapmaktan titizlikle kaçınıyor. Onun yerine "devrimci durumun bastırılmasından", "devrimci durumun temellerinin varlığından" bahsediyor. Partizan oportünistleri bugün Türkiye'de devrimci durumun varolduğunu kanıtlamak için "relativite" teorisyenleri ;

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

derin felsefi eleştiriciler pozu takınmıştı. İşçinin Sesi de "devrimci durumun **ölmesi**", "devrimci durumun **bayılması**", "devrimci durumun **uyuması**", "devrimci durumun **uyanması, gerinmesi, elini yüzünü yıkaması**" (ve "dişlerini fırçalaması" —Bunu biz ekledik!) gibi "olaylar" ile ilgili "bilim" alanına kayarak soruna cevap bulmaya çalışıyor. Yine de hiç olmazsa İşçinin Sesi böyle benzetmelerin "sınırlılığını" baştan teslim etme gibi, Partizan'da olmayan bir "lütuf"ta bulunuyor. (Bkz. İşçinin Sesi, 24 Ocak 1981, s.14)

Ancak sorunun özü değişmiyor: İşçinin Sesi şu anda Türkiye'de devrimci durum yoktur şeklinde açık bir tespit yapmıyor.

Revizyonist İşçinin Sesi grubu, şu anda Türkiye'de devrimci durum var mı şeklinde bir sorunun tartışıldığı noktada, bu soruya açık cevap vermek yerine "Her devrimci durumun temelinde ekonomik-siyasal-toplumsal sorunlar vardır" (agd, s.15) türünden "cevaplar" vermeye kalkıştığında, gerçekte hiçbir şey söylememiş oluyor. Onun söylediği, "dünyada devrimlerin olmasının temeli vardır" gibi "derin"(!) bir tahlille nerdeyse özdeştir.

Büyük laflarla günün somut sorunları hakkında hiçbirşey söylememe sanatı!

"Bizim" menşevikler İşçinin Sesi'nin yukarıdaki vecizesini "birazcık" ileri götürüyor, onu ekonomik-toplumsal bunalım eşittir devrimci durum haline getiriyor, "bunalım" ve "kriz"e de örneğin Halit Narin ile "Koçman grubu" arasında çıkabilecek olan, mevcut düzeni şu ekonomik modelle mi sürdürelim, bu ekonomik modelle mi şeklindeki tartışmaları örnek veriyor ve şu anda Türkiye'de devrimci durumun var olduğunu ispatlamış oluyordu! (Ama duraklama anlamında gerilemiş!)

İşçinin Sesi bu konuda "o kadar" ileri(!) gitmiyor!

Bugün devrimci durum var mı, yok mu tartışmasını "bilimsel" temelde sürdürmek isteyenler Lenin'in sözlerini isteseler de, istemeseler de aktarmak zorundalar. Ve şu anda Lenin'in "üçüncü şıkkı", yani yığınların bağımsız tarihi eylemlerindeki önemli artışa ilişkin sözleri, tartışmanın sözde bilimsel görünümlerle saptırılmasını önlemeye hizmet ediyor. Bu yüzden biz yine "üçüncü şıkka" dönelim.

Lenin üç "gösterge"-değişiklik sıralamış, ve "İstemin dışındaki **bu nesnel değişikliklerin hepsine birden devrim durumu denir**" demiştir. Şu ya da bu olursa değil! "Hepsine birden"! Bu birinci nokta.

Sonra her ne kadar Partizan oportünistleri "tencere" içlerinde arıyorlarsa da, "aklı başında herkes, sıradan siyasetle uğraşmayan bir kişi bile" (Partizancılar böyle bile yazıyorlar!) yığınların eylemlerindeki belirgin artışı ve eylemlerin kendisini açıktan izlemek zorundadır. Ve bugün Türkiye'de şu ya da bu şekilde, şu ya da bu sebeple (bu noktada, yığın eylemlerinin olmamasının sebebi tartışmanın başka konularıyla ilgilidir.) yığın eylemleri bastırılmıştır, somut olarak yoktur. Bu da ikinci nokta!

Menşevikler ve diğer bazı oportünistler yığın eylemlerinin olmamasını egemen sınıfların baskısına bağlıyorlar. Ve üstü kapalı olarak, devrimci durumun belirtilerinden birisi olan yığınların eylemindeki artış unsurunun devreden (üstü kapalı) çıkarılmasını istiyorlar.

Oysa devrimci durumun verilen anda var olup olmadığının tartışıldığı bir anda, yığın eylemlerinin hangi sebeple ortadan kalktığı sorunu ikincildir. Her baskı şartlarında yığın eylemlerinin "bastırılması" zorunlu değildir.

İşçinin Sesi işte bu noktada açıkça yakayı ele veriyor.

Yığın hareketlerinin olmadığını inkâr edemediği için o da işi "felsefi" alana, "toplumsal psikoloji" alanına; "uyuma", "bayılma", "yüz yıkama", "ölüm" gibi bir başka "bilim"! alanına çekmek zorunda kalıyor.

"Üçüncü gösterge" ile ilgili olarak şöyle diyor:

" Üçüncü göstergede Lenin, yığınların hareketliliğinde dikkate değer bir artış ve hem yukarıdaki etkenlerce, hem de egemen sınıfın kendisince bağımsız tarihsel eyleme çekilişinden söz ediyor. Burada yığınların hareketliliği yalnızca fiziksel değil, asıl siyasal ilgı anlamında hareketliliktir. Bizim menşevikler (Bu revizyonistlerin menşevikler diye adlandırdıkları "bizim" menşevikler değil, T'K'P'nin İ. Bilen takımıdır. —BN) bunu anlamayarak, hem siyasal, hem felsefi bir hata yaptılar. Menşevikler yığınların bağımsız tarihsel eyleme çekilişini de, devrimci durum var demek için devrimin başlamış olması gerekliymiş gibi yorumladılar. Oysa bağımsız tarihsel eyleme çekiliş de, ülkenin yazgısını belirlemeye, siyasal karar almaya yönelik toplumsal psikolojidir. Bunun en belirgin göstergesi yığın eylemleridir ama asıl ölçüt, bakılacak nokta var olan psikolojidir." (agd, s.14)

Ve böylece İşçinin Sesi Lenin'in "üçüncü gösterge"sinin ırzına geçmiş oluyor! Revizyonistler yığınların bağımsız tarihi eylemindeki önemli artış olgusunu asıl olmayan bir "ölçüt" haline getiriyor, "asıl ölçüt"ü de toplumsal psikoloji olarak gösteriyorlar. "Küçük bir yer değişikliği"! Ya da açıkça siyasi sahtekârlık!

Faşizm tanımında Komüntern'i "tamamlayan"! İşçinin Sesi, devrimci durum konusunda da Lenin'i "düzeltiyor"! Ne de olsa, Laz İsmail'i bırakıp Yürükoğlu'nu önder seçtiler! Yakında "geneliyle sağa kaymış dünya komünist hareketini" (İşçinin Sesi) de bu yöntemle düzelttiler mi işler tamam!

Lenin toplumsal psikoloji ile yığın eylemleri arasındaki ilişkiyi bilmiyor mu? Devrimci durum ile ilgili olarak yaptığı iki önemli tanımda da (Dönek Kautsky'de ve "'Sol' Komünizm"de) "üçüncü gösterge" olarak Lenin "yığınların eylemindeki artış"tan bahseder. "Garip" ama orada "psikoloji" ile ilgili tek kelime yoktur!

İşçinin Sesi revizyonistleri "açmaz"larının farkında oldukları için, "psikoloji" alanını bırakıp, bu kez de bizim pek bilmediğimiz "tıbbiye" ile ilgili, insan hareketlerini inceleyen bir "bilim" alanına atlıyorlar. Şöyle diyorlar:

" Her benzetmenin taşıdığı sınırlılığı akılda tutarak, konuya bir benzetmeyle başlayalım. Bir insanın elinin kolunun bağlanmasını, uyumasını, bayılmasını, ölmesini düşünelim. Bu insan devrimci durum olsun.

El kol bağlanma zorla da, aldatılarak da olabilir. 12 Mart 1971 ve sahte CHP umutlarının devrimci durum üzerindeki etkileri bu ikisine örnektir. El kol bağlıyken insan bilinci yerindedir, devrimci durum da vardır, sürüyordur.

İnsanın ölmesi canlı varlığını sürdürmemesi demektir. Devrimci durumun ölmesi de, onun canı olan ekonomik-toplumsal çelişkilerle birlikte ortadan kalkması demektir. Kapitalist toplumda bu ancak devrimle olabilir.

Baygın insan canlıdır, kalbi atıyordur, nefes alıyordur ama hareket edemiyordur ve bilinci yerinde değildir. Çağımızda kapitalist toplumda en barışçıl dönemde bile gerçekte devrimci durum ancak baygındır. Emperyalist ülkelerde süper kârlardan dağıtılan kırıntılar, narkoz işlevini görüyor.

Gelelim uyuyan insana. Kalbi atar, nefes alır, sinir sistemi aktif değildir, hareket eder, tam anlamda bilinçsiz değildir. Rüya görür. Hatta gece yatarken öğrendiği bir bilgiyi, insan uykusunda iyice içerebilir. Uyandığında dinç, zinde kalkar. İşte devrimci durumun bastırılması bu anlamdadır. Rusya'da da 1907'de 3 Haziran darbesiyle bastırılmış, 1910'da yeniden uyanmış, 1912'ye dek gerinmiş, yuzunu yıkamış 1912'de ayağa kalkmıştır." (agd)

İşçinin Sesi bize şu anki durumu, devrimci durumun "bayıldığından değil, uykuya daldığından" bahsedilmesi gereken bir durum olarak gösteriyor.

Birşeyin uykuya dalması için varolması gerekmez mi? Ama İşçinin Sesi "devrimci durum vardır" demiyor ki!

Yok olan birşeyin "uykuya dalması" anlamsız değil mi? Ama İşçinin Sesi "devrimci durum yoktur" da demiyor! Lenin, Stalin ve Bolşevikler 1907-1912 arası dönemi "Stolipin gericiliği" dönemi olarak adlandırırlar, ve hiçbir yerde bu dönemde Rusya'da "devrimci durum" var ama uykuya daldı, vs. demezler. İşçinin Sesi Lenin'i savunma adına burada da onu "düzeltiyor".

İşçinin Sesi öte yandan kalkıp bir de "Komunist gerçeği soyler" diyor. İşçinin Sesi'nın "gerçeği", Marksizm-Leninizm ışığında varolan durumu söylemediği; komunist olmadığı açıktır.

Onun bir yandan "devrimci durum bastırıldı", "bugun devrimci durum koşullarında olduğu gibi davranamayız" demesi; öte yandan "devrimci durumun temelleri vardır" diye, gerçekte hiç birşey söylememekle eşanlamlı olan bir spekulasyona girişmesi, demagojik manevralara başvurması kuşkusuz sebepsiz değil!

Bunlar devrimci durumun şimdi "uyuduğunu", onumuzdeki dönemde "uyanacağını", "yeni bir patlama" olacağını (Yurukoğlu, "Bu kavga gelecek kavgasıdır", s.61) "tespit ediyorlar". (Bu "tespit"leri de tıpkı Türkiye'nin tarihsel yazgısı devrimdir gibi—sanki diğer ülkelerin tarihsel yazgısı devrim değilmiş gibi!!—"derin" olan diğer tespitlerine benziyor.)

Önlerine görev olarak da şunları koyuyorlar:

12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta

"Bu nabzı elimizde tutmalıyız. Bunun için, yığın bağlarımızı geliştirmeliyiz. Partimizi yeni patlamaya her yönden hazırlamalıyız."
"Devrimci durumu uyandırma"lıyız diyorlar. (agy)

"Devrimci durumu uyandırmak, bizim işlerimizi başarmamızla yakından bağlıdır" diyorlar.

İşte bunların "devrimci durum yoktur" dememesinin hikmeti budur!

"Sol"cu pozlarda, özellikle peşlerinden sürükledikleri kişileri istim üstünde, bugün-yarın patlama olacak lafları ile "sürekli hareket" halinde tutma çabası: İşte İşçinin Sesi'nin yaptığı budur!

İşçinin Sesi'nin ülkemizde yaptığı bu "istim üstünde" tutma işini uluslararası planda ABD Devrimci Komünist Partisi, Şili Devrimci Komünist Partisi'nin başını çektiği, içinde "bizim" menşeviklerin de bulunduğu, Mao Zedung Düşüncesi savunucusu akım yapıyor. Onlar da "80'li yıllarda" mutlaka devrim vaadediyorlar! Revizyonizmin çeşitli türlerinin nasıl kesiştiklerine bir örnektir bu.

Bugün kendisine "devrimci", "komunist" bir siyaset diyen tüm siyasetler, önumüzdeki dönemde işçi ve emekçi yığınların mücadelesinin yeniden yükseleceğini açıkça belirtiyorlar. Bu kesindir. Ve doğrudur. Ama bunun şu anda devrimci durumun olup olmadığının tartışıldığı bir noktada doğrudan anlamı nedir? Bu tutum keskin laflarla asıl tartışma noktasından kaytarma tutumudur!

Revizyonist İşçinin Sesi "sol"cu pozlarda:

"Devrimci durumun temelleri vardır"; "Türkiye'nin tarihsel yazgısı devrimdir"; "büyük bir patlama olacak" gibi "derin"tespitlerle taraftarlarını "istim üstü" götürebildiği yere kadar götürmeyi planlıyor.

Ama bu"genel"sözlerinden ötürü İşçinin Sesi'ne biraz hak vermek gerek. Ne de olsa şimdi "Türkiye'nin tarihsel yazgısı devrimdir" diye "büyük tahliller" yapan yazarları, yıllardır "toplumsal ilerleme" üstüne yazmaktan "devrim" sözu geçen cümleler yazmaya hasret kalmışlardı. Şimdi bu "hasretlerini" gideriyorlardır belki de!

İşçinin Sesi yazısının sonunda devrimci duruma bir de "rüya" göstererek yazısını bitiriyor. "Devrimci durumun ruyası" da şöyle:

"Devrimci durum uyuyor. Rüyasında, onu kandıran, bugün faşist cuntaya akıl hocalığı yapan liberalleri görüyor. Önce liberallere oportunist konumdan, şımdı cuntaya sol liberal konumdan kuyrukçuluk yapan hain menşevikleri görüyor. Koca bir burjuva devlet aygıtının çokuşunu, sözde tarafsız geçinen "yurtsever" ordunun faşist darbesini goruyor. Profilo'yu, DGM direnişlerini, Tariş'leri goruyor. Grevler, barıkatlar halk komiteleri, ayaklanmalar goruyor. Tum bunların başında Leninci TKP'nin kızıl bayrağını goruyor." (agd, s.16)

Bu ruya gerçekte "devrimci durumun" değil, İşçinin Sesi'nin edebıyata meraklı revizyonist yazarlarının ruyasıdır. Revizyonistler için yapılacak şey artık çevrelerini ruyalarla avutmak, ajıtasyonla uyutmaktır!

12 Eylul gibi bir deney daha geçiren Türkiye ışçi sınıfı ve emekçi yığınları, onların öncü kesimi için; ne sicilli T'K'P, ve ne de teşhir olmuş T'K'P'nin yerine teşhir olmamışını geçirme çabası olarak ortaya çıkan İşçinin Sesi (eğer komünistler gerçek gorevlerini yerine getirmek için canla-başla çalışırlarsa) gerçekte hiçbir zaman Türkiye'de devrim hareketinin başında bayrak sallayamayacaklardır. Bunu olsa olsa hayâllerinde,"uyurken ruyalarında" gorebilecekler!

Devrimci durum konusunda Marksizm-Leninizmi Partizan ve İşçinin Sesi'ninkine benzer gerekçelerle çarpıtmaya kalkışan bir başka revizyonist grup Türkiye "Komünist" Emek Partisi'dir.

İçerisinde bir grubun devrimci durumun ortadan kalktığı,geri çekilme taktiğinin benimsenmesi gerektiği şeklinde görüsler savunmasına karşı T'K'EP Merkez Komitesi adına yazılan bir yazıda "ilginç" görüsler ileri sürülüyor.

Bu revizyonistlere göre, "kapitalizmin ekonomik ve toplumsal buhranı" "devrimci durumun kaynaklandığı NESNEL koşul ya da ETKEN"dir. Bugün "devrimci durum ortamı" "nesnel olarak devam"etmektedir, yalnızca "devrimci kabarışın gelişim eğrisinde bir düşüş" vardır.

Bunlara göre: "Türkiye'de yaşamakta olduğumuz devrim durumu ise, toplumumuzun tarihi gelişimi içinde başlı başına bir evredir. Geçici bir durum değil ..."

T'K'EP Merkez Komitesinin yazısına göre, "devrim durumunu kaynaklandıran nesnel etken olan alt yapı bunalımı"dır.

Ve bütün bu "tezler" su katılmamış revizyonizmdir!

Bunlar ekonomik bunalım ile devrimci durumu açık bir şekilde eşitliyorlar. Bunu gizlemek için "devrim durumunu kaynaklandıran nesnel etken" lafları üzerine cambazlık yapmaya kalkışıyorlar! Ancak devrim durumunun geçici olmadığı üzerine sözleri bunları ele veriyor.

Bu revizyonistler de açık bir şekilde Lenin'in devrimci durum öğretisine saldırıyorlar. Muhaliflerini, sadece "nesnel gösterge" dedikleri Lenin'in üç kıstası ile ilgilenmekle suçluyorlar. Kendileri ise bu "nesnel göstergelerle", örneğin yığınların bağımsız tarihsel eylemlerindeki artış göstergesiyle birtek yerde "ilgilenmiyorlar"!

İstim üstü gitmek isteyen bir grup da bu!

Keskin pozlarda "geri çekilme taktiğine" karşı çıkan bu grup, "nesnel koşulların varlığından", "cephe kurma" görevinden dem vurarak taraftarlarını götürebildiği kadar götürmeyi planlıyor.

Devrimci durum konusunda bir başka sapma, devrimci durumun ortaya çıkışını nerdeyse "ayaklanma anı"na eşitleme şeklindeki sağ-oportünist çarpıtmadır.

Devrimci mücadelenin ağır bir yenilgiye uğradığı mevcut şartlarda böyle bir çarpıtmanın tehlikeli belirtileri ortaya çıkmaya başlamıştır. Örneğin T'K'P'nin 1. Bılen takımı, TKP/ML Hareketi-DHB grubu somut olarak bu şekildeki görüşlerini açıkça savunuyorlar. Yenilgı ortamının verdiği teslimiyetçi duygularla, "sankı geçmiş dönemde ne vardı?" gibi anlayışlar sağda solda yayılmaya başladı. Bu tür görüşlerin Partimizin içinde ve çevresinde de çıktığını tespit etmemiz gerekli.

Bu tür görüşlerin "teorik yanılgısı", daha önce de gosterildiği gibi, "ayaklanma anı" ile devrımcı durum arasında eşitleyakın bir bağ kurmalarıdır.

Bu noktada da bizım rehberimız Lenin'in devrimci durum öğretisidir. Lenin'in devrimci durum öğretisi, 12 Eylül öncesi Türkiyesinde açık bir biçimde, gittikçe daha da olgunlaşan bir devrimci durumun varolduğunu gösteriyor.

Devrimci durum yoktu diyenler, Lenin'in tanımının-öğretisinin 12 Eylül oncesinde Türkiye'de hangi şekillerde gerçekleşmemiş olduğunu ispatlamakla yükümlüler.

Devrimci durumun varolduğunu söylemek, kaçınılmaz bir şekilde, mutlaka devrim olacaktı; ya da devrimci durum varsa mutlaka devrım olur demek değildir. Bunlar birbırinden ayrı şeyler.

Devrimın olabilmesi için, öncelıkle bir devrimci durum gerekldir. Ama yalnızca bu yetmez. Aynı zamanda bütün bunalımına rağmen eninde sonunda bir çıkış yolu bulabılecek kadar deneyimli-kurnaz ve buyük imkânlara sahıp olan sömurucu egemen sınıfın iktidarını yıkacak kadar güçlenmiş, **örgütlenmiş** ve **bilinçlenmiş** olan devrimci bir sınıfa gerek vardır. Devrımci sınıfların karşı-devrımci sınıflarla karşılıklı guç ilişkisinde, diğerini altedebilecek bir duzeyde bilinçlenmiş ve orgütlenmiş olması gereklidir.

Bunun için ilk şart, "proletaryanın öncusunün ideolojik olarak kazanılmış" olmasıdır. (Lenin, 'Sol' Komünizm, s.102) Ama bu yetmez. "Oradan zafere varmaya çok uzun bir yol var. Öncuyle hasmı yenmek mümkün değıldir. **Bütün sınıf**, buyuk yığınlar oncuyu doğrudan destekleme durumuna gelmedıkçe ya da oncuye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseyerek karşı tarafı desteklemeleri ıhtımalı kesin olarak ortadan kalkmadıkça oncuyu kesin savaşa surmek yalnızca ahmaklık değil cınayet olur. Oysa bütün sınıfın, sermayenin ezdiği geniş emekçi yığınların gerçekten boyle bir tutumu benimseyebilmeleri için sadece propaganda, sadece ajitasyon yetmez. BUNUN İÇİN YIĞINLARIN KENDİ ÖZ SİYASİ TECRÜBELERİ GEREKLİDİR." (Lenin, 'Sol' Komünizm, s.102)

12 Eylul oncesi dönem bu açıdan değerlendirildiğinde görülüki, bir devrimci durum olmasına karşılık, devrimci durumun bir devrımle sonuçlanması o günkü güç ilişkisinde kesinlıkle imkânsızdı. İşçinin Sesi gibilerinın, 12 Eylül oncesi için, "devrı olabilirdi, olmadı" şeklındeki görüşleri bir başka "hayâl"dir

12 Eylül ve...

Ve gelelim günün-dönemin görevleri ve özel olarak da en temel görevi sorununa!

Bu nokta en önemli tartışma konularından birisidir.

12 Eylül gibi karşı-devrimin bütün "demokratik" örtülerden azade bir faşist hareketi; devrimci mücadelenin ağır yenilgisi, herkesi geriye dönüp bakmak, ve günün-dönemin asıl görevini tespit etmek zorunda bıraktı.

Bütün revizyonistler ve oportünistler kesinlikle bugünün-dönemin temel görevinin (isterseniz en temel görevinin!); Lenin'in, Stalin'in öğrettiği temelde, SBKP(B) Tarihinin öğrettiği temelde bir Bolşevik Partinin inşası olduğunu kabul etmeme temelinde BİRLEŞTİLER!

Tespit edilmeyen "görev" kalmadı. Yukarıdakinin dışında her şey var!

İşte tespit edilen görevlerden bazıları:

"Tüm insanlığın çıkarları barış için savaşımı halkımızın önüne bir numaralı ödev olarak koyuyor. Komünistler bu savaşımın ön sıralarında yer alıyor." (T'K'P İ. Bilen)

"Bunun için, yığın bağlarımızı geliştirmeliyiz. Partimizi yeni patlamaya her yönden hazırlamalıyız." (T'K'P'İşçinin Sesi, Bu kavga gelecek kavgasıdır, s.61)

"Bu temel halka: BİRLİK'tir... Yani taktiğimizin esas halkası, hem tüm halklardan komünistlerin tek bir Leninist partide birliği; hem işçi sınıfının birleşik sınıf örgütlenmesi ; hem de emekçi halkların tüm devrimci ve demokratik güçleri - nin HALK CEPHESİ'nde birliği." (T'K'EP, Komünist, S.6, s.94)

"Gündemde olan tek şey, birleşik bir direniş cephesi yaratmaktır." (PKK-Devrimci Yol-SVP-TEP ortak çağrısı)

"Bugün sınıf mücadelesinin en acil talebi, silahlı karşı-devrime karşı silahlı devrimci direnişin örgütlenmesi ve yönetilmesidir." (TKP/ML Merkez Komitesi (Menşevikler) 1.10.1981 tarihli mektup!)

Bugünkü en temel görev işçi sınıfının öncü partisinin, komünist partinin inşasıdır, Bolşevik Partisinin inşasıdır tespitini yapmayanlar; "en temel görev", "biricik görev" "cephedir", "silahlı direnişin yaratılmasıdır" vb. diyenlerle Marksizm-Leninizmin bu konuda öğrettiği en temel gerçek-ilke konusunda bile tartışacak ortak bir zeminimiz yoktur. Bunlar "işçi" sınıfı lafını eden, ama Marksizm-Leninizmin karşısında tumden çıplak bir şekilde duran en kaba oportünist-revizyonist gruplardır. Kendisine komünist ismi takanların en başta gelen görevi, en temel görevi, komünist partisinin inşası görevidir. Olup olmamaları bir yana, kendilerini partı olarak bile adlandırmayan (örneğin Devrimci Yol) "hareketlerin" "en temel görev cehpe"-dir demeleri, Marksizm-Leninizm açısından bunların su katılmamış revizyonistler olduklarını göstermekten başka hiçbir sonuç vermez.

Bunlara karşı şimdilik yalnızca, "herşeyden önce işçi sınıfının komunist-bolşevik partisi" şeklindeki temel ilkeyi savunmakla yetinmek zorundayız. Bu kabul edilmeden daha ileri bir tartışma zaten anlamsız ve gereksiz.

Oportünist-revizyonistlerin bir diğer bölümü ise söz olarak "parti inşasından", "işçi sınıfının öncü örgütünün inşasından" bahsediyor. Özellikle Kıvılcımlıcı bazı gruplarla, Rızgarı adlı teşkilat ve DHB bu konumdadır.

Bunlar "parti inşası" lafını etme noktasında diğerlerinden ayrılmakla birlikte; Lenin'ın, Stalin'ın öğrettiği içerikle bir parti inşasını kabul etmeme noktasında Bolşevik Partizan'a karşı birleşiyorlar. Bu onları yalnızca "parti inşası"nın lafı etrafında anlamını bilmeden dolaşmaya, ya da zamansız bir şekilde, gerçekle bağdaşmayan bir şekilde "işçi sınıfının öncüsünü" toparladıklarını iddia etmeye götürüyor.

Bunun çarpıcı ornekleri ortada.

DHB yıllardır "partı" inşası üzerine söz ediyor. Ama sonuçta, "cılk yumurta uzerine kuluçkaya yatan tavuk" gibi elde ettiği şey, çıkış noktasından bir adım ilerisi bile değil!

Bunun "hikmeti" elbette "kişiler" sorununda, "kadroların beceri ya da becerisizliklerinde" değil; öncelikle Marksizm-Leninizmin bu konudaki öğretisinin savunulup savunulmamasında, uygulanıp uygulanmamasında aranmalıdır

BİZ KENDİMİZİ BÜTÜN OPORTÜNİST-REVİZYONİST GRUPLARDAN BU KONUDA MARKSİZM-LENİNİZMİN BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI ÖĞRETİSİNİ KAVRADIĞIMIZ ÖLÇÜDE SAVUNMA VE UYGULAMA NOKTASINDA AYIRIYORUZ.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Bolşevizm yenecektir! 20.8.1982

Türk faşistleri ırkçılığı körüklüyor!

Yeni "Anayasa tasarısı"nın hemen ikinci maddesinde, "Hakimiyet kayıtsız şartsız TÜRK MİLLETİNİNDİR" deniyor. Gerçekte ülkemizde hakimiyet şu an sınıf mücadelesinin önemli ölçüde bastırıldığı şartlarda kayıtsız şartsız hakim sınıfların, yani emperyalizme bağımlı burjuvazi ve toprak ağalarının elindedir. Bu hakim sınıflar öncelikle TÜRK milletindendir. Komprador ve toprak ağaları içinde Türk milletinden olmayanlar da vardır; ama bunların çok büyük çoğunluğu TÜRK komprador ve toprak ağaları ile et ve tırnak gibi iç içe girmiş; türkleşmiş, onlarla kaynaşmıştır.

Bu yüzden hakimiyetin kayıtsız şartsız "Türk milletinin" olduğunun söylenmesi büyük bir yalandır. Türk milletinin büyük çoğunluğunu oluşturan emekçiler üzerinde komprador patronların ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü hüküm sürmektedir.

Ama "Hakimiyet kayıtsız şartsız Türk milletinindir" ifadesi bir anlamda da gerçeğin ifadesidir. Türkiye gibi çokuluslu bir devlette "hakimiyet"in kayıtsız şartsız bir "ulusun" olduğunun anayasada ilanı; diğer ulusların (ve milli azınlıkların) milli haklarının gaspedilmesinin "anayasal" ifadesidir. Ülkemizde Türk ulusu dışındaki Kurt ulusunun devlet olarak örgütlenme hakkı zorla elinden alınmıştır. Türk olmayan milliyetlere kitle katliamlarına varana dek her türlü baskı uygulanmıştır ve uygulanmaktadır. Bu anlamda anayasada var olan, gerçek olan bir durum, açıkça tespit edilmiştir. Bu konuda eski anayasalarda öz aynı idi; yeni anayasa-taslağı sorunu biraz daha açık koymuştur. O kadar. Irkçılık ve şovenizm burada en çıplak şekli ile ifade edilmiştir.

Cunta anayasa taslağındaki bu açık ifade, Türk ırkçılığının ve şovenizminin yayılması konusunda bu cunta döneminde yapılan birçok "iş"ten yalnızca biridir.

Cunta işbaşına geldiğinden bu yana milli zulmu olağanustu boyutlara vardırmış ve bunun yanında Türk ırkçılığını körüklemek ve yaymak için hiçbir fırsatı kaçırmamıştır. Türk ırkçılığının ve şovenizminin ATAsı Mustafa Kemal Ataturk'un 100. yıldönumu dolayısıyla, 1981 yılı Türk olmayan milliyetlere karşı düşmanlık körüklemenin yılı olarak kullanılmıştır.

Bu arada ERMENİ MİLLİYETÇİSİ örgütlerin dünyanın çeşitli yerlerinde Türk hakim sınıflarının diplomatik temsilcilerine yönelttiği, ve amacı Türk hakim sınıflarının I. Dünya Savaşı sırasında gerçekleştirmiş olduğu ERMENİ KIYIMINI protesto olan çeşitli saldırılar; cunta ve diğer hakim sınıf temsilcileri tarafından Türk milliyetçiliğini, şovenizmini, ırkçılığını körüklemek için ustaca kullanılmıştır.

Son olarak, burjuva basınının verdiği bilgiye göre, ASALA adlı örgüt tarafından Ankara Esenboğa havaalanında gerçekleştirilen saldırı eylemi (ki bu eylemde, daha önceklerin tersine, yalnızca devletin temsilcileri değil, havaalanında orada bulunan herkes eylemin hedefi olma durumunda idi) faşist cunta hem "terörizme karşı mücadelede haklı olduğu" konusunda demagojı yapmak, hem de yeniden Türk milliyetçiliğini, şovenizmini, ırkçılığı körüklemek için kullandı.

Saldırı sonrasında bütün boyalı faşist Türk basını "intikam" çığlıkları kapladı. Ellerinde yüzbinlerce Ermeni'nin kanı olan; XX. yüzyılın yaşadığı ilk büyük kitle katliamının yaratıcısı olan; ve Hitler'ın "nihai çözüm"ünün ilk örneğini veren; tarih önünde suçlu olan Türk hakim sınıflarının temsilcileri utanmazca "şehitlerimizin kanı yerde kalmayacak. Mutlaka intikam alınacak" nutukları attılar. Faşist cunta şefi Evren verdiği demeçte, "bu hesap tarihe bırakılmayacak" diyerek Ermenilere karşı girişilecek yeni saldırıların işaretini verdi.

"Dokuz yıl içinde bilmem kaç diplomatımız hunharca öldürüldü" diye gürültü edenler; ve intikam çığlıkları atanlar, onlarca değil, onbinlerce Ermenının katilidirler. Milliyetçi Ermeni örgütleri işte geçmişteki bu katliamları bilince çıkarmak istemektedir. Onların Türk hakim sınıflarından bu katliamın hesabını vermelerini talep etmesi haklıdır.

Ancak bu burjuva örgütlerinin görmediği şey; Türk hakim sınıflarından "hesap" almanın tek yolunun, ülkemizde hakim sınıfların faşist diktatorluğunu işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile yıkmak olduğudur. Bu burjuva örgütleri; böyle bir devrim için milliyeti ne olursa olsun tüm emekçilerin birleşmesi gerektiğini, birleşmenin yolunun aynı zamanda kendi içindeki milliyetçi görüşlere karşı da savaşmak olduğunu görmemektedir. Bu onların sınıf bakışaçılarının tabii sonucudur. Bunların seçtiği eylem yöntemleri de yine burjuva yapılarına uygun bireysel teror yoludur.

(Devamı s.20'de)

Cuntanın Anayasa "oylaması"na hayır !

Hakım sınıfların düzenlerini sonsuza dek surdürme "hayâlı"ni en azından belli bir süre "gerçek" haline getirebilmek için ellerindeki araçlar sınırlıdır: "Kırbaç ve Şeker". Yani bir yandan ordusu, polisi ve bütün diğer kurumları ile hakim sınıfların devlet terörünü (ve bunun yanında gerekli gorduğu zaman "sivil" faşist teroru) yoğunlaştırma; ve demagoji ile kandırma! Ülkemizde bütün "cumhuriyet" tarihi boyunca "kırbaç" her zaman çeşitli tonlarda baskılar şeklinde on planda gelmiş; hakim sınıfların devleti faşist nitelikte olmuştur. Ve sınıf mücadelesi yükselip de, hakim sınıfların düzeni istenen biçimde işlemez hale geldiğinde; hakim sınıflar çareyi her dönemde faşizmin koyulaştırılmasında bulmuşlardır. Bu ya sıkıyönetimler, ya da doğrudan askeri müdahaleler şeklinde olmuştur.

İşte 12 Eylul böyle bir siyasetin ifadesidir. 12 Eylül cuntacılarının hakım sınıflar ve emperyalizm adına ülkemizdeki sınıf mucadelesinin bir daha 12 Eylül öncesi boyutlara ulaşmasını engelleyecek bir "sistem"den anladıklarının ne olduğu 12 Eylul'den bu yana geçen iki yıllık cunta pratiği içinde çok açık bir biçimde çıktı ortaya!

Bu "sistem" yürutmenin yetkilerinin iyice genişletildiği;yasama ve yargılamanın yetkilerinin iyice daraltıldığı; emekçi sınıfların bütun demokratik hak ve özgürluklerinin (burjuva hak ve özgürlükleri) süngü zoruyla ortadan kaldırıldığı;danışıklı olmayan hiçbir muhalefete izin vermeyen, açık terorün en kanlı ve iğrenç biçimleriyle hükum sürdüğü bir sistemdir. İşte şimdi **cunta anayasası** böyle bir sistemi; 12 Eylul'deki açık askeri faşist rejimi, üstünü çok kaba bir "parlamenter demokrasi" maskesiyle örterek sürdürmenin yasal dayanağı olarak ortaya çıkmaktadır. Bu anayasa ile "yasal"laştırılmak istenen **sistem**; gerçekte emperyalizmin ve onun ülkemizdeki uzantılarının özlem duyduğu, sömürücüler için "huzur ve sükûnun" sağlanmış olduğu bir sistemdir. Öyle bir sistem ki, bir avuç komprador; toprak ağası, tefeci, vurguncu, milyonlarca emekçinin kanını sülük gibi emecek; ve buna karşı en ufak bir grev, direniş, boykot, vb. olduğunda bu derhal "anayasa gereği" kanla bastırılacak. Öyle bir sistem ki, bu düzene karşı en küçük muhalefet bile "anayasaya" aykırı olacak. Gerçekte 200 maddelik anayasa taslağı baştan sona tüm sömürülenlere ve ezilenlere karşı yoğun faşist saldırının bir ifadesidir.

Şimdi hakim sınıfların çeşitli temsilcileri bu anayasa taslağı uzerine tartışıp fikir belirtiyorlar. Cunta ve hakim sınıfların çeşitli diğer sözcüleri bu tartışmaları "demokrasi"ye geçişin bir göstergesi olarak yutturmaya çalışıyorlar.

Cuntanın duzenlediği anayasa tartışması öncelikle emekçi yığınların gozunu boyamak için duzenlenmiş bir gösteridir. Cunta bu gosteriye biraz daha "demokratik" bir görünüm verebilmek için 12 Eylül öncesi politikacılarına koyduğu siyaset yasağını önemsiz bir ölçüde yumuşatmıştır. Şurası kesindir: BU ANAYASA TASLAĞI ÜZERİNE YÜRÜTÜLEN TARTIŞMA ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEKÇİLERİN DIŞINDA; ONLARA KARŞI HAKİM SINIFLARIN ÇEŞİTLİ TEMSİLCİLERİ ARASINDA YÜRÜTÜLEN BİR TARTIŞMADIR. Bu tartışma anayasa taslağına en iyi biçimi verebilmek için yürütülen bir tartışmadır.

Bu tartışma içinde, anayasa taslağı hakkında hakim sınıf sozculeri içinde iki yonde tavır takınma durumu çıkmıştır. Bunlardan CHP'nin Ecevit onderliğindeki kesiminin sözcülüğunu yaptığı kesim, bu anayasa taslağını "1961 Anayasasından geriye atılmış bir adım" olarak değerlendirmekte ve 1961 Anayasasında yapılan tadilatları fazla gormekte; eleştirisini esas olarak 1961 Anayasasını savunma temelinde getirmektedir. 12 Eylul cuntasını destekleyen kimi sözde "sosyalist" yazarlar (Uğur Mumcu, Mumtaz Soysal gibileri) ve bir "eski" siyasetçiler bu yonde eleştiri getirmişlerdir. Bunlar eleştiri getirirken özellikle cuntaya dokunmamakta, anayasa taslağının sorumluluğunu "Komisyona" ve onun başkanı "Aldıkaçtı"ya yükleyerek; anayasa taslağına "Aldıkaçtı anayasası" adını takarak, cuntadan ve cunta Danışma Meclisinden bu taslağı duzeltmesini talep etmektedirler.

Askeri faşist cuntanın şefi Evren, 30 Ağustos 1982'de Afyon'da yaptığı konuşmada bu şekilde eleştırı getirenlere şu cevabı vermektedir:

> " Anayasamız henuz son şeklını almış değildir. Ancak bu anayasa hurriyetleri 1961 Anayasasından daha geriye gotürüyor diyenlere şunu demek istıyorum. Ben hıç bir yerde,hıç bir zaman hazırlanacak anayasa 1961 Anayasasından daha ileri ozgurlukler getirecek demedim. Tam tersine 'O anayasa bize bol geldi. İçinde oynamaya başladık. Oynaya oynaya 12 Eylul'e geldık' dedım.
>
> Ve yıne ilave ettim: 'Toplumun guvenliği, toplumun huzuru için kişi hak ve hurriyetlerinden bazı fedakârlıklarda bulunmak zorundayız' dedim."

Askeri faşist cuntanın başı Evren açık dil kullanmakta;ve cuntayı desteklediklerı halde, 1961 Anayasasını savunma adına ortaya çıkanların tutarsızlığını sergilemektedir.

Cunta anayasasına, 1961 Anayasası gözlüğü ile getirilen eleştiriler; gerçekte komprador patron-ağa düzenini surdürmek konusunda birleşen güçlerin, bu düzenin işleyişinin şekli üzerine yürüttüğü tartışmanın bir ürünüdür. Hakim sınıf sozcularinin bir kesimi, çok fazla baskının, çok daha büyük patlamalara yolaçmasından endişe duymakta; ve cuntanın anayasa taslağına bu endişe ile karşı çıkmaktadır. Sömürü düzenini surdurme konusunda anayasanın bu tip "eleştiricileri" ile savunucuları arasında özde ayrılık yoktur.

Bir dizi revizyonist ve oportunist işte bu gerçeği kavramamakta; ve anayasa taslağı üzerinde surdurulen bu tip bir tartışmadan yola çıkarak, kurulacak "sistem"in **hakim sınıfların bir kesimi üzerinde de tahakküm** kurmaya açık bir sistem olacağını, muhalefetin sebebinin bu olduğunu soylemeye başladılar.

Mesela Menşevikler, Batı Almanya'da çıkardıkları sahte "Mucadele"nin Ağustos sayısında bu konuda şu "derin" tahlili yaptılar:

> " 52 no'lu cunta bildirisinin yerini alan 70 no'lu bildiriyle hakım sınıfların bazı kesimlerinin söz hakkı kısıtlandığından, tartışmalar bunlar dışındaki hakim sınıfların çeşitli kanatlarının çeşitli kesimlerinin sözcüleri arasında surmektedir."

Menşevikler görüldüğü gibi hakım sınıfların **bazı siyasi sözcülerinin** soz hakkının kısıtlanmasını; **hakim sınıfların bazı kesimlerinin** söz hakkının kısıtlanması olarak yorumluyor. Yani onlar belirli siyasi sözcülerle, sınıfı eşitliyorlar. Ecevit konuşamazsa, komprador patronların ve toprak ağalarının bir kesimi konuşamayacaktır menşeviklere gore. Durumun oyle olmadığı; siyasi sozcülerin değiştirilebilir olduğu ortadadır.

Menşevikler devam ediyor:

> "Hazırlanan anayasa taslağı genelde halk üzerinde faşist diktatörlüğü yasallaştırmasının ötesinde, HAKİM SINIFLARIN BİR KESİMİNİN DİĞERLERİ ÜZERİNDE DE TAHAKKÜMÜNÜ KURMAYA AÇIK olduğu için, hakım sınıfların çeşitli kanatları arasında tartışma oldukça sert surmektedir."

Gördünüz mü tartışmanın "sert" olmasının nedenini?! Bu anayasa taslağı hakim sınıfların bir kesiminin, diğerleri üzerinde de tahakkümünü kurmaya (Utandıklarından olacak, "diktatörlüğü"nü demiyorlar! Ama "tahakküm" diktatörlük olmadan nasıl olacaktır acaba?) açıkmış!! İşte bu Marksizm-Leninizmin devlet teorisinin en adice çarpıtmalarından birisidir. Ve bütün revizyonistlerin ortak ideolojik cephaneliğinden alınmış paslı bir "silah"tır.

Kapitalist bir ülkede devlet, bu devletin çeşitli kurumlarında çeşitli burjuva gruplarının temsilcilerinin ağırlığı ne olursa olsun, emekçiler karşısında **bütün burjuva sınıfının** çıkarlarını savunan bir araçtır; emekçiler üzerinde, bütün burjuva sınıfının diktatörlüğüdür. Ülkemizde devlet emperyalizme bağımlı burjuvazinin; ve onların ittifak içinde olduğu toprak ağalarının —bir kesiminin değil!! — tümünün diktatörlüğudur. 1961 Anayasası da, şimdi uzerine tartışılan anayasa taslağı da işte bu devletin anayasasıdır. "Sert"liğin sebebi; hakim sınıfların bir kesiminin kendi üzerlerinde 'diktatörlük' kurulmasından korkuları değil; bu duzenin omrünun bu anayasa ile ve bu yöntemle uzayacağı yerde kısalacağı endişesidir. Bu "sert"liğin bir başka sebebi de, hakım sınıfların bazı siyasi sozcülerinin ileriyi için "siyasi yatırım" yapmalarıdır. Bugunun "sert muhalifleri" yarının "demokrasi savunucusu" yalancı pehlivanları olarak halkın karşısına dikilecektir. Sorunu böyle koymayanlar halkı "hakim sınıfların bir kesimi"nin kuyruğuna takma gorevini yerine getirme işlevini görmektedir.

Cuntanın Anayasa "oylaması"na hayır !

Cuntanın anayasa taslağına hakim sınıflar içinde sürdürülen tartışma içinde getirilen ikinci tip eleştiri, anayasa taslağının tek tek maddelerine yöneliyor. Taslağın bütününe, "ruhu"na katılan bir dizi sözcü, şu veya bu maddeye "sert" eleştiriler getirerek; bir yandan kendi "demokratlığını" ispatlamaya çalışıyor; bir yandan da cuntanın "demokrasi"ye dönüş oyununa katkıda bulunuyor. Bu alanda getirilen eleştiriler gerçekte "bir avuç suda fırtına koparan" tipte, ve amacı göz boyama dışında, taslağı daha tutarlı hale getirmek olan tipte eleştirilerdir.

Cunta açısından bütün bu eleştiriler bir "nabız yoklaması" işlevini de görüyor. Cunta Danışma Meclisi şimdi gelen eleştirileri göz önüne alarak, anayasa taslağında bir takım retuşlar yapıyor. Cunta daha sonra, gelen tepkilerin boyutlarına göre bir takım değişiklikler (gerekli görürse!) yaparak bu anayasa taslağını bir "halk oyuna" sunacaktır. Cunta böylece en yoğun, en koyu faşizmi **referandumla** onaylattırmanın; 12 Eylülü meşrulaştırmanın hazırlığı içindedir. Peki bu oyuna karşı sınıf bilinçli proletaryanın tavrı ne olacaktır? Emekçiler açısından; ezilenler açısından doğru tavır nedir?

Ayırım çizgisi: Cuntanın referandumuna evet mi/hayır mı?

Anayasa taslağının tartışılmaya başlamasından bu yana, kendine Komünist, Sosyalist, Marksist-Leninist, vs. diyen hemen bütün teşkilatlar tavır takındılar. Rus sosyal emperyalizminin uşaklarından, ortayolculara, AEP yanlılarına, Mao Zedung Düşüncesi taraftarlarına kadar bütün oportünist ve revizyonist gruplar ilk anda "CUNTA ANAYASASINA HAYIR" deme noktasında birleştiler. Yani kendine "sol" diyen hiçbir grup, anayasa taslağını ilke olarak desteklemedi; bu taslağı reddetme konusunda birlik ortaya çıktı. Ama bu "HAYIR"ın ne anlama geldiği konusunda gerek oportünist ve revizyonistlerin kendi aralarında ; gerekse bizimle onlar arasında önemli ayrılıklar var.

Sosyal-faşist T'K'P'nin 1. Bilen takımı; cunta anayasasına karşı 1961 Anayasasının **açık** savunuculuğunu yapmada diğerlerinden ayrılıyor:

T'K'P, "Türk-İş kongresinin, 1961 Anayasasından geri dönülmesine karşı çıktığından", "Değişik politik konumdaki güçlerin başka başka çıkış noktalarından bir yere vurmasından ve 1961 Anayasasının yırtılmasına karşı çıkmasından" övgüyle söz ediyor. (Atılım, Cunta Anayasasına hayır, Temmuz 1982)

İlimize şimdiye dek geçen belgelerde hiçbir oportünist-revizyonist grup, cunta anayasasına karşı "mücadele"yi 1961 Anayasasını savunma mücadelesi olaeak kavrama konusunda T'K'P kadar açık tavır takınmıyor.

Yalnızca "Kıvılcım" bu sorunda T'K'P'ye yakın bir konumda durmakta ve şöyle demektedir:

> " Bu yolda (Demokratik halk devrimi yolunda —Bizim notumuz) mücadele verilirken, özellikle burjuva demokratlar Konsey Anayasasına karşı 27 Mayıs Anayasası parolasını öne sürerlerse ne yapılacaktır?
>
> (...) Eğer bu mücadele finans kapital cephesiyle bütün uzlaşmalar reddedilerek yapılırsa, BU ZEMİNDE proletarya bu hareketi nihai hedefleri doğrultusunda küçük bir adım olarak destekleyebilir." (Aktaran "Demokrat", S.8, s.12)

Yirmiyedi Mayıs Anayasasını ve 27 Mayıs'ı Kıvılcımlı"nın nasıl övgüyle değerlendirdiği bilindiğinde, onun izleyicilerinin bu tavrı takınması şaşırtıcı değildir.

Bunlar dışındaki gruplardan tavırları elimize geçenler,cunta anayasasına karşı çıkarken, Türkiye'de demokrasi sorununun devrim sorunu olduğu gerçeğini sözde de olsa kabul etme noktasında birleşiyorlar.

T'K'P'nin 1. Bilen takımı, bu tescilli halk düşmanları, cuntanın referandumunu açıkça kabul etme, ve referanduma katılma çağrısı yapma noktasında da diğer oportünist ve revizyonist gruplar içinde özel bir yere sahip.

T'K'P halkı "korkudan değil, cuntayı cezalandırmak için sandık başına" gitmeye çağırıyor. O 7 Kasım günü yapılması kesinleşen referandumun "demokratik bir ortamda yapılması"için", "referandum öncesinde, halkın hiç bir baskı altında kalmadan özgürce sandık başlarına gidebileceği bir demokratik ortamın koşullarının sağlanması" için mücadelenin bugün "gündemde" olduğunu söylüyor. (Bkz. Haberler 28, 19 Temmuz 1982)

T'K'P:

> "1961 Anayasasını yırtan cunta silaha güveniyorsa, zorbalığa güveniyorsa, **1961 Anayasasını savunanlar, demokratik bir anayasayı savunanlar** birliklerine güvenmelidir. Bir ANAYASA CEPHESİNDE güçler birleştirilmelidir. TKP MK'nın Mayıs plenumunda belirtildiği gibi, cuntanın referandumundan hayır sonucu alınabilir." (agy)
>
> " Cunta kendi referandumunda yenilgiye uğratılabilir mi ? Evet: Bunu yapabilecek olan politik güç biçimlenmekte ve düşman cephesi zayıflamaktadır. Ama bu kolay bir iş mıdır? Hayır: bu çok çetin bir görevdir: Cuntanın baskısı artarak sürüyor. Ve gericilik cephesinin başvurmayacağı zulüm ve hilekârlık da yoktur... Demokrasiden yana olanlar,daha şimdiden kararlı savaşıma girmezlerse, kazanan yine cunta olur, gericilik olur.
>
> Onsekiz yaşına kadar gençlere, yurtdışındaki işçilere, cunta zindanlarındaki yurtseverlere oy hakkı savaşımı ... Genel af savaşımı ... MHP dışındaki tüm partilere, tüm sendikalara, demokratik örgütlere özgürlük için savaşım ... Basına konan sansüre karşı savaşım ... HER ALANDA AKTİF SAVAŞIMLA REFERANDUMA HAZIRLANMAK, CUNTAYI KENDİ REFERANDUMUNDA ALTEDEBİLMENİN TEK YOLUDUR " (Atılım, Temmuz 1982) diyor.

T'K'P revizyonistleri parlamenterizmin batağına öylesine batmışlardır ki, bir seçim olduğu zaman, bu seçim hangi şartlarda olursa olsun, yığınları bu seçime katılmaya çağırmayı ilke olarak görmektedir. T'K'P 7 Kasıma kadar istediği kadar "savaşım" versın; 18 yaşına kadar gençlere, yurtdışındaki işçilere, cunta zindanlarındaki yurtseverlere oy hakkı verilmeyeceğini, vb. domuzuna bilmektedir. (Kaldı ki bunlar gösterilmelik olarak gerçekleşmiş bile olsa, değişecek birşey yoktur.) O bu "savaşım" lafları altında, gerçekte "1961 Anayasasını savunan güçlere" duyduğu güveni; ve cuntaya ilke olarak karşı olmadığını gizlemeye çalışmaktadır. Kendine Komunist diyen partinin, azgın faşist cuntayı destek anlamına gelen bu tavrı Komunist adını kirletmekten başka birşey değildir.

T'K'P'nın uzantısı FİDEF; bunun dışında Demokrasi için Birlik (Avrupa Komitesi) de "Anayasaya hayır demek için sandık başına gitme"nin propagandasını yapıyorlar. (Bkz. "Demokrat" S.8)

Ortayolcuların T'K'P'ye en yakın kesimini oluşturan "Kurtuluş" da referanduma katılma konusunda T'K'P ile hemfikirdir: O da bu tavrını şöyle gerekçelendiriyor:

> "Anayasa oylaması karşısındaki tutumumuz ilk olarak İLKE SORUNUDUR! Boykot proletarya hareketinin ileriye doğru hızla yuruduğu, egemen sınıfların karşısına gerçek, somut bir alternatif olarak çıktığı bir dönemin taktiğidir. Eğer sosyalistler proletaryaya ve diğer emekçi sınıflara "Seçimleri boykot, bütun iktidar işçi ve köylülere" sloganını pratikte atabiliyorlarsa bu taktirde boykot çağrısının bir anlamı vardır. Aksi taktirde boykot tutumu toplumun en kohne, en geri kesimi ile bir potaya oturmaktır."
> (Sosyalist İşçi, S.6, Temmuz 1982

Bu çok "İLKESEL" görünüşlü cunta referandumuna destek açıklaması, Leninizmin en adice çarpıtılması üzerinde yükselmektedir. Revizyonist Kurtuluş Lenin'in Boykot sorununu, inşasının birinci aşamasının görevlerini önemli ölçüde tamamlamış bir Komunist Partisinin var olduğu şartlarda **tartıştığını** gözlerden gizliyor. Revizyonist Kurtuluş bunun dışında da Lenin'in boykot sorununa Komunistlerin temsilcilerinin de şu veya bu oranda burjuvazinin temsili kurumları içine girme **imkânının** olduğu şartlarda tartıştığını da gözden kaçırmaya çalışıyor. Revizyonist Kurtuluş burada buna bağlı olarak eylem sloganı ile propaganda sloganı arasındaki ayrımı ortadan kaldırmakta; ve bir tek **boykot** (yani seçime katılmama) kabul etmektedir: "Bütun iktidar işçi ve köylülere sloganı pratikte atılabiliyorsa", "proletarya hareketi ileriye doğru yuruyorsa". Eğer bu durum varsa, o zaman "Boykot" sloganı milyonlarca kitleyi seferber edetek bir **eylem sloganı olarak** atılır. Böyle bir durumda burjuvazinin düzenlediği seçimlere katılmak, hareketi geri çekmektir, ihanettir.

Ama bu; seçimlere katılmama, boykot sloganı yalnızca bu durumda atılır demek değildir.Bu slogan bir başka durumda;**propaganda sloganı** olarak; kitlenin en ileri kesimini kazanmak için atılan bir slogan olarak kullanılabilir. Eğer bir ülkede Komunist Partisi henüz inşasının birinci aşamasının çok başlarında bulunuyorsa; sorun proletaryanın ileri, öncu un-

(Devamı s. 20'de)

Bize gelen mektuplar

Aşağıda yayınladığımız mektup, 12 Haziran 1982'de Elazığ cezaevinden kaçan devrimcilerden biri tarafından yazılmıştır. Mektubu bize ulaştıran Bolşevizm yanlısı yoldaşlar ek olarak şu bilgiyi vermektedirler:

"Elazığ cezaevinden kaçanların toplamı 12 kişidir. Bunların beşi Partizancı, biri KAWAcı, biri TEKOŞİNci, diğerleri ise Dev-Yol ve Dev-Solcudur.

Kaçma olayından kısa bir süre sonra iki Partizancı, bir Tekoşinci hakim sınıfların eline geçtiler. Diğer dokuz arkadaş bugüne kadar kendilerini hakim sınıflardan koruyabilmiş durumdadırlar.

Biz kaçan arkadaşlardan ikisi ile ilişki kurduk. Bu arkadaşlara devrimci dayanışmanın gereği olarak bütün imkânlarımızla yardım ettik, ve şu an halen yardıma devam ediyoruz. Bizim bu tavrımız her iki arkadaş tarafından da olumlu karşılandı. Menşeviklerin elimizde bulunan sınırlı malzemeleri gaspetmek için her türlü burjuva uçkâğıtçılığına dolu dizgin sarıldıkları bu sırada, bizlerin devrimci tavrımızın, Menşeviklerin saflarında bulunan samimi arkadaşların gittikleri tehlikeli yolu bırakmaları için bir işaret olmasını temenni ederiz ..."

"12 Eylul faşist cuntasının azgınca saldırdığı, yuzlerce devrimci, yurtsever ve komunistin alçakça katledildiği ve işkencehanelerde en ağır ve alçakça metodlarıyla işkenceye tabi tuttuktan sonra zindanlara doldurduğu biz devrimciler uzerindeki baskı, terör ve işkence uygulamalarını cezaevlerinde de devam ettirmeyi ihmal etmeyen hakim sınıfların uygulamaları 12 Eylulle birlikte daha da ağır ve sistemli bir biçimde kendini gosterdi.

Duşman cezaevlerini bir işkencehane durumuna getirdi. Uygulamaları fiili işkencenın yanında psikolojik işkenceyi de içeriyordu. Duşmanın bu uygulamalardaki amacı bizleri sınıf mucadelesinden yıldırmak, caydırmak ve işe yaramaz ve Sosyalizm davasına ihanet eden "uslu" uşaklar haline getirmekti. Bunun için de bizleri bölmeye, aramızda çeşitli sorunlar yaratmaya ve çoğunluğunu küçük burjuva kokenli insanların oluşturduğu tutukluların küçük burjuva zaaflarından yararlanarak bunlar arasında bencillik ve başıbozukluk yaratmak için çeşitli yöntemlere başvuruyordu. Bu yöntemlerine bir ornek vermek gerekirse, şöyleydi: Kendilerine karşı gelmeyen ve direnmeyen unsurlara kantin, çay, vs. gibi şeylerde tolerans tanıyor ve fazla miktarda getirirken, direnmeyi esas alan arkadaşlara ise kantinin gelmesinin sadece adı vardı.

Duşman bizleri mucadeleden vazgeçirmek için uyguladığı işkence yöntemleri yetmiyormuş gibi, bir de bizlerin kendilerince de kabul edilen ve sozde de olsa yasal olan bir takım haklarımızı ve insanca yaşayabilmemiz için gerekli olan(kantin-havalandırma-sportif faaliyet, vs. gibi) şeyleri de bize karşı bir silah olarak kullanıyor ve keyfi bir şekilde uygulıyordu.

Cezaevine daha yeni gelen arkadaşlar idare kısmından başlamak uzere dovüle dovüle koğuşlara veriliyordu. Daha yeni işkenceden çıkan ve onun psikolojisinden kurtulamayan arkadaşlara hemen "Ceketinin onunu kapat", "Bize komutanım diyeceksin", "Ellerini asker gibi pantolon çizgisine yapıştıracaksın" gibi tehditlerle kendilerine itaat eden insanlar(ki buna insanlık denirse) haline getirmek istiyorlardı. Bu durum böyle gidemezdi ve gitmedi de. Elazığ 8. Kolordu askeri cezaevleri çok şanlı ve zengin mücadele deneyine sahip bir cezaevi durumuna çok zor şartlardan geçerek geldi. Bu mucadele içinde birçok arkadaşımız yer yer 7 gün, 10 gun ve en son da 14 gun suren açlık grevlerinde olumle burun buruna geldi. Kaldırıldığı hastanede tıbbi mudahaleyi kabul etmedi. Baygın vaziyetteyken koluna takılan serumu kendine geldikten sonra çekip attı. Yeni onlarca arkadaşımız yuzlerce gardiyan tarafından saatlerce dovulup kanlar içinde yerlere atıldılar. O vaziyette bile duşmana boyun eğmediler. Ve onların her saldırılarına fiziki olarak direndiler. Bu direnişlerde kol kola giren arkadaşlarımız hep bir ağızdan "Kahrolsun faşizm", "İşkence ve baskılara son", "Kahrolsun işkenceciler" gibi sloganlarla çoğunluğu yoksul halk çocuğu olan ama başındaki komutanın emriyle bizlere saldıran askerlerden bazılarını etkiliyorduk. Duşmanın her fiili saldırısında sosyal haklarımızın çoğu gaspediliyordu fakat duşman moralman bizden daha kotu duruma duşuyordu. Çunku moralman biz guçlenıyorduk çunku duşman her saldırısında geriliyor ve bize istediğini kabul ettiremiyordu. Duşmanın bu saldırılarına karşı cezaevi herhangi bir siyaset ayrımı yapmaksızın tek vucut halınde direniyorduk.

Son olarak da 1 Kasım 1981 gununde bir tutuklu arkadaşa yapılan işkenceye karşı tavır almamız sonuçta isyanla noktalandı. Hakim sınıflar bu isyanda da cezaevini bir savaş alanına dondurdüler. İçeriye dışardan ateş açtıkları yetmiyormuş gibi, peş peşe de gaz bombası atıyorlardı. 6 saat kadar suren direnişi sonuçta bastırdılar ve cezaevini kana boyadılar. Onlarca arkadaşı hastanelik ettiler. Bu isyandaki 114 arkadaşın hepsi istisnasız dayak yediler. Bizlerin tüm şahsi eşyaları tahrip edildi, tek sağlam kalan (o da o dovulmeden sağlam kaldıysa) eşyası uzerimizdekiler oldu. Maddi zararımız 1 milyonu çoktan aşmıştı. Bunun sonucunda mahkemeye verildik ve sonuçta bize 2 sene 8 ay gun verdiler. Ayrıca da kişi başına 2500 lira para cezası. 114 kişiyi dusunursek bu para 300 bin lira filan tutuyordu. Bu para cezası da bizlere sıktıkları kurşun, attıkları gaz bombası ve kendilerinin tahrip ettikleri devlete ait kapı kilidi, lavabo camı, vs.nin ucretiydi.

Bu isyandan sonra bizleri cezayı infaz etmek için Askeri Cezaevinden Elazığ Kapalı Cezaevine (sivil) gönderdiler. Burası Askeri Cezaevine gore elbette biraz da olsa farklılık taşıyordu.(Saç, bıyık bırakabilme) Bu cezaevi MHP'li faşistlerin senelerden beri etkili oldukları ve sadece Alevi oldukları veya kendilerinden olmadıkları için onlarca insanın alçakça oldurüldüğü ve gozlerinin dahi oyulduğu bir yerdir.

Tabii biz yaklaşık 100 arkadaşın oraya gitmesi onların huzurunu kaçırdı. İdare bizleri hucreler kısmına verdi. Buradaki bir dizi avantajlardan yararlanan biz tutuklu arkadaşlar sınıf mücadelesine dışarıda tekrar katılmak için cezaevinden kaçmayı dusundük ve bu doğrultudaki çabamız sonucunda başladığımız tunel kazma işini 12 Haziran gunu bitirdik ve bu gun kaçtık. İlk postada çıkan 12 arkadaşa bir aksilik sonucu gece bekçisi ve sivil birkaç kişinin mudahalesi sonucunda 3 arkadaşın daha sonradan yakalandığını ogrendik. Ve 7'sinin idamla yargılandığı 9 arkadaş kaçmayı başarabildik.

12 Eylülden bu yana halka azgınca saldıran hakim sınıflar sınıf mücadelesini (onların deyimiyle anarşiyi) durdurduğunu, orgütleri dağıttığını vs. türünden propagandalarla ne kadar güçlü olduklarını yaydıkları bir dönemde boyle bir olay karşısında telaşa düştüler. Kaçan kişilere birşey yapamayacağını anlayınca kaçan arkadaşların ailelerine işkence yapmayı ve tutukluların avukatlarını içeri almayı ihmal etmediler. Ama ne yaparsanız yapın bu çabalarınız boşuna! olayı basından dahi gizleseniz de Elazığ ve çevre illeri durumu biliyor. Bu olayı gizlemeye çalışmanız aslında güçsuz olduğunuzu gizlemeye çalışmanızdır.

Tüm devrimci arkadaşlar

Hakim sınıfların bu tavrını boşa çıkaralım. Halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesine bütün gücümüzle katılalım.

C. Kaçan
Devrimci bir arkadaş

•TUNCELİ•

1981 yılının başlarında Tunceli'de işkence tezgâhlarında kahpece katledilen devrimci HASAN KILIÇ'ı öldürmekten sanık olarak "yargılanan"(!) işkenceci katiller Elazığ Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi ve Askeri Yargıtay tarafından beraat ettirildi.

Devrimci Halkın Birliği siyasetinden kararlı bir devrimci olan Hasan Kılıç arkadaş, arkadaşlarının çözülmesi üzerine yakalanmıştı. İşkenceciler ona DHB'nın "askeri sorumlusu" olduğunu kabul ettirmek, birçok eylemi üzerine yıkmak, örgütü ve devrimci arkadaşları hakkında bilgi almak için, daha köyünden aldıkları andan itibaren vahşice işkenceler uyguladılar. Hemen köyden alıp dere kenarına götürüp, soğuk suya basıp çıkararak sopalarla dövmeye başladılar. Daha köydeyken onu dize getirmek, bildiğini söyledikleri silahların yerini öğrenmek istiyorlardı. Faşist katiller o kadar pervasız ve cani ruhluydular ki, köylülerin gözleri önünde tezgâhı kurmuşlardı. Bağırmalar, feryatlar çevreden, köyden duyuluyordu. Cellatlar istediklerini gerçekleştiremeyince, yarı ölu vaziyette olan Hasan Kılıç arkadaşı Tunceli'deki işkence tezgâhlarına taşıyorlar ve burada da işkenceler en barbar ve vahşi yöntemlerle devam ediyor. Falaka, cereyan, soğuk su, çarmıh faşistlerin yöntemlerinden sadece bazıları.

İstediklerini bir türlü elde edemeyen işkenceciler devrimci kararlılık karşısında dize geldiler. Fakat yapılan işkenceler karşısında Hasan ölmek üzereydi. İşkenceciler bunun üzerine Hasan'ı Elazığ Askeri Hastanesine kaldırmak zorunda kalıyorlar. Ve hastanede "kurtarılamayarak"(!??) ölüyor.

Faşistler bu cinayetlerini örtmek için çabaladılarsa da başaramadılar. Hasan'ın ailesinin de uğraşması üzerine konu mahkemeye aksettirildi.

Bize gelen mektuplar

Eldeki belgeler, görgü tanıklarının bütün beyanlarıyla Hasan Kılıç'ın işkencede katledildiği ve katledenler belli olduğu halde, mahkeme ve askeri yargıtay iki işkenceci hariç diğerlerini beraat ettirdi. Bu beraat kararının taltif edilmeyle devam edeceği şüphesiz. Faşist cuntanın elebaşıları çeşitli defalar işkencecilere herşeyin resmen serbest olduğunu, bu konuda hiç bir şeyden korkmamaları gerektiğini dile getirmişti. Buna en iyi örnek geçtiğimiz aylarda faşist şef Kenan Evren'in, polis örgütünün kuruluş yıldönümü münasebetiyle radyo ve televizyonda yaptığı konuşmayı gösterebiliriz.

Bu konuda Askeri Yargıtayın kararının bazı bölümlerini 9 Ağustos 1982 tarihli Cumhuriyet gazetesinden aktaralım.

"Yasadışı bir örgütün silah sorumlusu olduğu ileri sürülen Hasan Kılıç'ın köyünde kaldığının istihbar olunması üzerine, yakalanması amacıyla Tunceli İl Jandarma Alayından ikişer manga ile Komanda Alayından (Siz Zulüm Alayı olarak okuyun —Ek bizim) bir takım ve P.Yzb. Metin Balyemez komutasında dört sivil polisten oluşan sorgulama timi olduğu halde, operasyona giden ekibin maktul sanık Hasan'ı evinde bulup teslim aldıkları, sonra Ahmet Malkoç ve Nedim Kaynar'ın maktulü dere kenarına götürüp çevrede sakladığını zannettikleri silahların yerini söylemesi için dövdükleri, bilahare diğer sanıkların da dövmeye iştirak ettikleri ve maktulün daha sonra Tunceli Sıkıyönetim Gözetimevine (Burası eski Öğretmen Okuludur. Sonradan Komando Alayı oldu. Tunceli'deki işkence merkezlerinden birisidir —Ek bizim) götürüldüğü, Gözetimevinde sorgulama timini oluşturan sanıklar dışında kimseler tarafından sorgulanıp, dövülemeyeceğinin belirlenmesi ve sorgulama timinin burada da sanığı dövüp işkence yaptığı da belirlenemediğinden, maktulün bağırtılarının operasyon sırasında köyde dövülmesinden mütevellit olabileceğini kabul ile köyde döven kişilerin sanık Ahmet Malkoç ve Nedim Kaynar olduğunun belirlenmesi karşısında bu sanıkların tecziyesi, diğerlerinin beraatine hükmedildiği anlaşılmaktadır."

İtiraflara devam edelim:

"Ölen Hasan Kılıç'ın Gözetim Evine ilk getirildiği gün, 'Vurmayın, bacağım' diye ağladığı, müteakip günlerde de inilti ve sızlanmalarını duyan ve bu durumun dört-beş gün devam ettiğini söyleyen tanık beyanları varsa da, maktulü ilk muayene eden tabip Astğm. vücuttaki dövülme izlerinin dört-beş günlük olduğunu beyan edip, tanıkların da ilk günün dışında maktulün vurmayın diye sesini duymayıp, sadece inleme ve sızlanma şeklindeki seslerini duydukları beyanları, sonra, erlerin kolunda güçlükle yürüdüğü olgusu da gözönüne alındığında, Gözetim Evindeki bağırmaların köydeki dövülmenin acı ve korkusundan mütevellit olduğu yolundaki kabul inandırıcı bulunmuştur."

İşte gerçekler. İşte burjuva hukukunun tutarsızlığı. Faşist işkencecileri savunmak için ikinip-sıkınması. Mahkeme kararıyla beraat eden işkenceci cellatları adı-sanı ile tanıyalım: Metin Balyemez (işkenceci komutan), Mahir Çelenk (işkenceci polis, Tunceli halkının yakından tanıdığı bir işkencecidir), Ümit Taşkın (işkenceci polis).

Kararda, köydeki dövmeye, "bilahare diğer sanıkların da dövmeye iştirak ettikleri" (ki kastedilen üç işkencecidir), Gözetimevine ilk geldiği gunde Hasan Kılıç'ın "Vurmayın, bacağım" diye bağırdığı belgeli olduğu halde, mahkeme işkencecileri beraat ettirmiştir.

Sıkıyönetim mahkemeleri binlerce devrimciyi, emekçiyi gostermelik, uydurma delillerle yıllarca zindanlara tıkarken, işkenceci cellatlar elini-kolunu sallayarak gezmektedir. Zaten çoğu yerde sıkıyonetim mahkemelerinin uyeleri bizzat gozetimevlerindeki, tutukevlerindeki işkencelere katılmaktadır.

Sıkıyonetim mahkemesinin ve Askeri Yargıtayın aldığı bu karar (ki diğer kararları bundan daha da tutarsız ve faşistçedir), faşist cuntanın "işkence yasaktır", "tespit edilirse yasal işlem yapılacaktır" sozlerinin Turkiye halkını ve dunya demokratik kamuoyunu aldatmak için atılmış faşist bir palavra olduğunu gun ışığına çıkartmaktadır.

Beraat eden faşistler Tunceli'de olen başka devrimcilerin kanına da elini bulaştırdılar. Ve bugun tezgâhlarda azgın faaliyetlerine devam ediyorlar. Ancak onların cezalandırılacağı gun gelecektir.

İŞKENCEDE DEVRİMCİ DİRENİŞLERİ YAŞATACAGIZ!

İŞKENCECİ KATİLLER CEZASIZ KALMAYACAK!

Dersim'den Bolşevik Partizan taraftarları

Cuntanın Anayasa "oylaması" na hayır !

surlarını kazanmaksa; eğer bu ülkede yapılan seçimlerde "demokrasi" burjuva anlamında bile kesinlikle yoksa; seçimin sonucu daha başından belli ise; eğer hakim sınıf halkı zorla sandık başına gotürmeye çabalıyorsa; komunistler için burjuvazinin bir temsili kurumu içine girme imkânı en baştan kesinlikle yoksa, vs., bu gibi şartlarda, "proletarya hareketi ileriye doğru hızla yurumese bile", Komunistler "seçime katılmama" çağrısı yaparlar. Bu çağrı açıktır ki eldeki bütun imkânlar kullanılarak en geniş kitlere ulaştırmaya çalışılır, en geniş kitle içinde, yapılacak seçimlerin sahtekârlık olduğunun propagandası yapılmaya çalışılır. Ama bu çağrı öncelikle kitlenin bu seçimlerin gerçek niteliğini gören ve bu seçimlerden hiç bir şey beklemeyen en ileri kesimine yönelen bir propaganda çağrısıdır.

Seçime katılıp katılmama, her somut durumda somut olarak ele alınıp çözülmesi gereken taktik bir sorundur. Her somut durumda bu karar alınırken çıkış noktası proletaryanın andaki görevleri, ve seçime katılıp katılmamanın bu görevlerin çozumu açısından oynadığı rol olmak zorundadır.

Ülkemizde durum nedir?

Ülkemizde henüz milyonlarca emekçi kitleye pratik önderlik götürecek bir Komünist Partisi henuz yoktur. Komunist Partisi henüz inşasının çok başında bulunmaktadır. Bu durum da Parti dışında sorun işçi sınıfının ileri-öncu kesimini kazanmaya yönelik bir çalışma yapmaktır. "Anayasa oylaması" sorununa da bu açıdan yaklaşılmak zorundadır. İleri-öncu kesimin bu anayasa oylamasından beklediği birşey var mıdır ? Kesinlikle hayır! O halde referanduma şu veya bu şekilde katılma çağrısı, kazanılması esas görev olan öncu kesimin bilinç seviyesinin gerisinde; onu geri çeken bir çağrı olacaktır. Bu sorunun bir yanı! Bir de sorunun diğer yanı var:

Ülkemizde 12 Eylül 1980'den bu yana faşist diktatörlük en koyu biçimlerinden birine bürünmüştür. Her türlü halk muhalefeti en ağır faşist saldırılarla geçici olarak bastırılmıştır. Faşist askeri cunta şimdi sunguler altında bir "anayasa oylaması" gösterisi düzenlemektedir. Hiç kimse bu konuda hiçbbbir hayâle kapılmamalıdır. Oy sandıkları CUNTANIN KESİN KONTROLUNDADIR. Halk yığınlarının bugunkü orgutlenme ve bilinç seviyesi, bu sandıkların kontrolunun ele geçirilmesine imkân vermemektedir. Sandıklardan çıkan oyların rengi ne olursa olsun, sonuç bugunden bellidir. CUNTANIN ANAYASASI ONAYLANACAKTIR! OYLAMA YALNIZCA BU FAŞIST ANAYASAYA DEMOKRATİK BİR GÖRÜNTÜ VERMENİN, ONU MEŞRULAŞTIRMANIN BİR ARACIDIR! BUGÜNKÜ ŞARTLARDA YAPILAN ANAYASA OYLAMASINDA CUNTANIN İLAN EDECEĞİ "HAYIR" OYLARI; CUNTANIN ANAYASA OYLAMASININ "DEMOKRATİK" İNCİR YAPRAĞI OLACAKTIR! BU CUNTANIN SÜNGÜLERİN GÖLGESİNDE, TANK PALETLERİNİN TEHDİDİ ALTINDA YAPTIĞI SEÇİMLERE HANGİ AMAÇLA KATILINIRSA KATILINSIN, BU CUNTANIN İŞİNE YARAYACAKTIR! Seçim sonunda ilan edilecek olan — ve sayısını kuşkusuz cuntanın tayin edeceği — "Hayır" oyları da, cuntanın REFERANDUMUNA EVET oyları olacaktır.

Şu da açıktır: Anayasa oylaması, cuntanın iradesi dışında, yığınlar içinde de siyasi tartışma ortamını belli ölçülerde de olsa yaratmıştır. Komunistler açısından gorev, güçleri oranın da bu ortamdan yararlanarak REFERANDUMA KARŞI propaganda yurutmek; ve bu konudaki oportunist-revizyonist goruşleri mahkûm etmektir.

CUNTANIN ANAYASASINA HAYIR!
CUNTANIN REFERANDUMUNA HAYIR!

DEMOKRATİK BİR ANAYASA, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE KAZANILACAKTIR!

Türk faşistleri ırkçılığı körüklüyor!

Ermeni milliyetinden devrimciler devrimci enerjilerini milliyetçi burjuva orgutlerinde harcamamalı; Turkiye'nin butun diğer milliyetlerinden devrimciler ile demokratik halk devrimi mucadelesinde birleşmelidir.

Kahrolsun Turk şovenizmi ve ırkçılığı!

Yaşasın çeşitli milliyetlerden emekçilerin birliği!

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

Ve sonunda hepsi "birleşti„!

Bütün Türkiyeli revizyonist ve oportünist gruplar bu 12 Eylul de Batı Almanya'da birlikte yürumek için anlaştılar.

Bunlardan DIDF, Gerçek, Kurtuluş dışındakiler ortak bir çağrı yaptılar. (Dev-Sol'un tavrını bılmiyoruz.) Çağrıya katılmayanlar yürüyüşü desteklediklerını ve katılacaklarını açıkladılar.

Bız bu yürüyüşün **ortak** çağrısı kesinlikle komünitslerin imza atamayacağı bir çağrı olduğu için; bu yürüyüşte yürüyüşe katılanların ajitasyon ve propaganda serbestliği kısıtlandığı için; ve bu yürüyüşte karşı-devrimci güçlerle eylem birliği yapıldığı için, bu yürüyuşe katılmanın doğru olmadığı görüşündeyiz. Bu yürüyüşun **desteklenmesi**, cuntaya karşı mücadele adına oportünizmin **desteklenmesi** demektır. Yürüyüşe katılmamak,açık tır ki, yürüyüşe katılanlar arasında propaganda yapmaktan vaz geçmek demek değildir. Bu yürüyüşe katılacak olan kitlelerin içinde Komünizmin propagandasını yapmak; oportünizmı-revizyonizmi teşhir etmek görevdir. Biz bu görevin gereklerını gücümüz oranında yerine getirmeye çalışacağız.

Oportünistlerin ve revizyonıstlerin **tümünün bir eylemde** bırleşmesi olgusu yeni bir olaydır; ve hepsi tarafından "birlik isteğinin zaferi" olarak tanıtılacaktır. Hepsinin bir eylemde birleşmiş olması olgusu bır bakıma olumlu bir adımdır. Özellikle **programında** "Maocularla" "savaşımı genişletmek" gerektiğini yazan; "Faşist ve Maocu teröristler dışında tum siyasi tutuklulara serbestlik" isteyen T'K'P'nin uzantıları ile,şimdiye dek Rus sosyal emperyalizmini ve onun uzantısı T'K'P' yi (doğru olarak) halk düşmanı görüp onunla eylem birliğini reddeden menşeviklerın ortak bır çağrıya ortak imza atmaları; diğer yandan daha bundan üç ay önce FİDEF'le, Komkar'la eylem birliğini reddeden Halkın Kurtuluşunun, FİDEF ve diğerlerının ortak duzenledığı bır yuruyüşü (platformu imzalamadan) desteklemesi, bütün oportünist ve revizyonistlerin ozdeki birliklerını; bunların tumunun Marksızm-Leninizme düşman ve ilkesiz ozlerini açıkça sergilemesi bakımından önemlidir. Ama diğer yandan **bu eylem birliği** sosyal faşistleri, oportünist orgütlerın etkısinde ve çevresinde bulunan bir dizi devrimci ınsana "anti-faşist mücadelede birleşilebilecek guç olarak" tanıttığı için zararlı ve olumsuzdur.

Bu yuruyüşün ortak çağrısı şöyledir:

"ASKERİ FAŞİST CUNTAYI PROTESTO YORUYOŞUNE KATILALIM!

- Kahrolsun askeri faşist diktatörluk!
- Yaşasın halkın kendi demokratık iktıdarı!
- Yaşasın ışçi sınıfımızın ve halklarımızın devrimcı demokratik mücadelesi!
- Kurt ulusunun üzerindeki her türlü baskıya son!
- Kürt ulusunun kendi kaderini tayın hakkı!
- Gerici askeri cuntanın anayasasına hayır!
- Faşist cuntanın ıdam, işkence ve katliamlarına son!
- Tüm anti-faşist tutuklulara özgürlük; genel af!
- DİSK, diğer kapatılan devrimci demokratık sendika ve kuruluşlara ozgurlük!
- *NATO ve ABD'nin çevik kuvvetlerine hayır; Kahrolsun emperyalizm!*
- Federal Almanya'nın faşist cuntaya yaptığı yardımlara son!
- Yabancı düşmanlığına son!
  Yabancı işçilere eşit hak!
- Yaşasın Filistın ve Lübnan halklarının direnişi!"

("Demokrat Türkiye", S.8)

Bu ortak çağrıya imza atanlar şunlardır: Ala Rızgari, ATİF (Menşeviklerin sahte ATIF'i), BİRKOM(Birlik Yolu, Cephe, Devrimci İşçi, Devrimci Savaş, İşçinin Sesi, Kıvılcım, Serxwebun) DIB-FAK, FİDEF, İşçi Gerçeği, KAWA,KOÇKAK, KOMKAR, Kürt Halk Evleri, Proleter Dayanışma, Tekoşin, Turkei-Komitee, BWK, Arbeiter Bund, Türkiye Demokratlarıyla Dayanışma Girişimi, KPD, Volksfront, KB.

Bu ortak çağrı tutarlı anti-faşist, tutarlı antı-emperyalist ve devrimci bir konumda değildir.

FAŞİST CUNTANIN NİTELİĞİ KONUSUNDA İKİRCİKLİ TAVIR

Bu ortak çağrıda **askeri faşist** cunta konusunda ıkırcıklı bir tavır takınılmaktadır.

Bir yandan "**Gerici** askeri cuntanın anayasasına hayır", diğer yandan bir satır altta "**Faşist** cuntanın idam, işkenceve katliamlarına son" denmektedir. Bu her iki sloganın altına da hem cuntaya faşist dıyenler, hem de cuntaya faşist demeyenler birlıkte imza atmaktadırlar. İlkesızliğin bu kadarı, "birlık" adına bile olsa, gerçekten az görülür. Şimdi bu ortak çağrı ile kitlelere cuntanın nıteliği hakkında göturülen mesaj nedir? Cunta faşist mı, yoksa gerici mi? Ortak çağrıya göre her ikisi de!

Ama cunta hakkında "gerici" nitelendirmesi yapmak, onun faşist niteliğini gözlerden gizlemekten başka bir anlama gelmez. Çünkü istisnasız bütun emperyalist dünyadaki yönetimler gericidir! Ama bütün gerici yönetimler faşist değildir. Faşist olan bir yönetimi gerici diye adlandırarak işi geçiştirmeye çalışmak, onu şirin göstermekten başka birşey değildır. Çağrı, bu çağrıya imza atanların içinde yer alan, cuntaya faşist deyip dememe noktasında ayrılan iki kesimin de görüşlerini alt alta yazarak ve bunun ortak görüş olduğunu söyleyerek; bu konuda var olan çelişmeyi gözlerden gizlemekte; kitleyle adeta alay etmektedir. Ama bu konuda böyle bir çağrı yapılması, aynı zamanda oportünist ve revizyonist cephedeki bu tartışmanın hiç de onların iddia ettiği gibi "ilke" tartışması olmadığını göstermiştir.

NASIL BİR "HALK İKTİDARI"?

Ortak çağrıda:

"Kahrolsun askeri faşist dıktatörlük", "Yaşasın halkın kendi demokratik iktıdarı", "Yaşasın işçi sınıfımızın ve halklarımızın devrimci demokratik mücadelesi" deniyor. İlk bakışta, "Askeri faşist diktatörlüğün" alternatifi olarak "Halkın kendi demokratik iktidarı"nın propaganda edildiği; ve çağrının **devrimci** bir konumda durduğu söylenebilir. Ama bu ilk bakışta boyledir! Çunku birincisi, bu çağrıya ımza atıp "Halkın kendi demokratık ıktıdarı" sloganını birlikte atanların bundan anladığı çok değişik şeylerdir. Mesela en azından FİDEF gibi, İşçinin Sesi gibi sosyal-faşistler bundan Afganistan'daki gibi bir "halk ıktidarı" anlamaktadırlar. Sosyal-faşistlerle "halk iktıdarı" lafı üzerinde anlaşmak, onlarla aynı yere imza atmak, onların bu anlayışının da propagandasını yapmaktır. İkıncısı, emperyalizm çağında işçi sınıfı onderliğinde olmayan bir "halkın kendi iktidarı" mümkün değildir. Ve ne ilginçtir ki, çağrıya ımza atanların tümu işçi sınıfını temsil ettıklerını ıddia etmelerine rağmen; çağrıda ışçi sınıfı önderliğinden tek kelime yoktur!

TÜRKİYE'DE MİLLİ MESELE KONUSUNDA TAVIR

Ortak çağrıda "Kurt ulusunun üzerındeki her türlü baskıya son!", "Kürt ulusunun kendı kaderini tayin hakkı" denmektedir. Bunlar doğru taleplerdir. Ama ulkemizde milli mesele nin esası "Kurt milleti" sorunu olduğu halde, hepsi bu değildir. Olkemizde mılli baskı yalnızca Kürt ulusu üzerinde değil, Türk olmayan tum milliyetler üzerinde uygulanmaktadır. Milli mesele konusunda askeri faşist cuntaya karşı bir yürüyüşte sorunu "Kurt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı" nı savunmakla sınırlamak eksiktir. Cunta bugün Türk şoveniz mini, özellıkle Ermenilere karşı da koruklemekte; Ermenimilliyetinden olup da bunu açıkça söyleyenler yeni bir kitle katliamı korkusu içinde yaşamaktadır. Bütün dünyada Ermeni avına çıkmanın propagandası açık açık yapılmaktadır. Askeri faşist cuntaya karşı bir yürüyüşe yapılan ortak çağrıda bunun teşhir edilmemesi ve Türk olmayan **tüm** milliyetlere yapılan baskılara karşı çıkılmaması kötüdür. Ve platformu ımzalayan Turk ve Kürt orgütlerinin dar milliyetçiliğinin bir gostergesıdir.

ORTAK ÇAĞRININ "ANTİ-EMPERYALİZMİ"NİN SINIRI

Ortak çağrıda emperyalızm konusunda da takınılan tavır tutarsız, emperyalızmi NATO ve ABD'nin çevık kuvvetlerine indirgeyen bir tavırdır. Bu konuda "NATO ve ABD'nin çevik kuvvetlerine hayır, kahrolsun emperyalizm" denmektedir. Kahrolsun emperyalizm genel sloganı, NATO ve ABD'nin çevik kuvvetleri ile aynı slogan içinde yer almakta; böylece ne şiş, ne de kebap yanmaktadır. Bu slogan ile bugünkü Sovyetler Birli

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

ğı'nın sosyal-emperyalist bir güç olduğunu savunanlar,"'Kahrolsun emperyalizm' genel bir slogandır, ve sosyal emperyalizmi de içerir" deyip bu konuda bu sloganı geçirmekle "zafer" kazandıklarını ilan edecekler; sosyal faşistler ise burada emperyalizmin NATO ve ABD ile sınırlandığını söyleyip, kendi görüşlerini kabul ettirdiklerini söyleyebileceklerdir. Kuşkusuz burada sosyal faşistler kendi çizgilerini özellikle sosyal-emperyalizm, sosyal-faşizm görüşünü savunanlara dayatmıştır. Ve böylece dünü kadar "Cuntaya karşı mücadele Rus sosyal emperyalizmine karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz" diyen menşevikler, bu ikisini kesinlikle birbirinden ayıran bir platforma Rus sosyal emperyalizminin uzantılarıyla birlikte imza atarak, bu konuda ne kadar "ilkeli" ve "tutarlı" olduklarını göstermiştir!!!

BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE KARŞI TAVIR

Batı Alman emperyalizmi faşist cuntanın baş destekçilerinden ve dayanaklarından birisidir. En azından bu bile, faşist cuntaya karşı bir yürüyüşün mutlaka Batı Alman emperyalizmine de karşı yönelmesi gerektiğini koyar ortaya. Hele yürüyüş Batı Almanya'da yapılıyorsa, o zaman Batı Alman emperyalizminin teşhirinin yürüyüşün en temel meselelerinden birisi olması zorunludur. Bu emperyalizme karşı mücadelenin bir gerekliliği - dir. Ama yürüyüş düzenleyicisi oportünist-revizyonist cephe için bu gerekliliğ yoktur. Onlar bütün ortak çağrılarında bir kez bile "Batı Alman emperyalizminden" söz etmemektedirler. Sorunu "Federal Almanya'nın faşist cuntaya yaptığı yardımlara son" sloganı ile "çözmektedirler"! Bu da onların ne denli "anti-emperyalist" olduklarının bir başka göstergesidir!

Biz komünistlerin, ve devrimcilerin **böyle** bir ortak çağrıya imza atmasını; ve bugünkü şartlarda karşı-devrimcilerle bir ortak çağrıya imza atmasını doğru bulmuyoruz. Böyle bir ortak çağrı; **komunistler ve devrimciler tarafından oportunizmin** ve ilkesizliğin bir örneği olarak red ve mahkûm edilmelidir.

BU YÜRÜYÜŞ DESTEKLENEMEZ!

Bir de bu ortak çağrıya imza atmadan yürüyüşün desteklenmesi sorunu var. Halkın Kurtuluşu, Kurtuluş, Gerçek (ve belki Dev-Sol) böyle bir tavır takınıyorlar. Bu doğru değil midir? Görüşümüzce kesinlikle hayır! Bu **yürüyüşün yönelimi** ve **özü** ortak çağrı tarafından belirlenmektedir. Böyle bir yürüyüşü **desteklemek** yanlıştır. Böyle bir yürüyüşte kendi görüşlerini yaymak için ille de yürüyüşe katılmak, onu desteklemek şart değildir. Tersine eylemi düzenleyenler imzaladıkları protokolde:

"1. **Eylemin politik içeriği ve talepleri çerçevesinde** her türlü ajitasyon serbesttir.

2. Bu platform çerçevesinde yürüyüşe katılanlar

a) Eylemin hedefini kararlan hareketlerde bulunamaz

b) Eylemde örgütler birbirinin örgütsel ve siyasal bağımsızlığını kabul eder, eylemin sıhhati açısından karşılıklı saygı temelinde her örgüt demokratik kamuoyu nezdinde sorumludur

3. Eylemin politik içeriği ve talepleri aynı zamanda eylemin ortak çağrı bildirisi ve afişidir

4. Eylemin platformuna katılmayan örgütler, eyleme katılmak istiyorlarsa biçime ilişkin ilkelere uymak zorundadırlar "

diyerek, önce propaganda ve ajitasyon serbestliğini tespit etikleri içerik ve talepler çerçevesine hapsetmektedir. Eğer buna uyulursa, mesela eylem içinde Rus sosyal emperyalizminin teşhiri mümkün değildir, mesela Batı Alman emperyalizminin teşhiri mümkün değildir. Tarafların buna uymayacağı, ve sonradan birbirlerini "akde ihanet"le suçlayacakları şimdiden bellidir. Ama ne gam! Birlik için imza at da, sonradan birbirine uçkâğıt açsan da olur. Mesele bugün "en birlikçi" görünmek meselesidir!!!

İkinci olarak, platforma imza atmasan da, eğer eyleme katılacaksan, bu sınırlamayı lafta da olsa kabul edeceksin.

Sorun böyle bir sınırlamanın lafta da olsa kabul edilip edilmemesi sorunudur. Biz ajitasyon-propagandada serbestliğin sınırlandırılmaması, sınırı herkesin kendinin tayin etmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Halkın Kurtuluşu ve platformu imzalamayan diğer oportünistlerin de bu yürüyüşün özüne ve yönelimine gerçekte itirazları yoktur. Bu yüzden onların da bu yürüyüşü **desteklemesi** tabii - dir. Bugün durum oportünistler açısından "birlikçi" görünmeyi gerektirmektedir. Yarın durum değiştiğinde, bunlar yine kendi yollarına gidecektir.

•SEÇME SAÇMALAR•

Oportunist ve revizyonist cephedeki hemen tüm örgütler tabanlarını iştim üzerinde tutmak için benzer bazı yöntemler kullanıyorlar. Bu yöntemlerden biri, kendini olduğundan büyük gösterme; "burjuvazi epeyce bizden korkuyor" palavrası - dır. Bunun en güzel örneklerini İşçinin Sesi veriyor:

"İşte bu gelişmeyi ilk olarak burjuvazi gördü. Yankı'nın daha 10-16 Ekim 1977 tarihli 243. sayısı ile, aynı tarihlerdeki MESS gazetesi ile İşçinin Sesi'ne kızıp TKP'ye yönelen saldırılar başladı. 1978'de CHP'nin çeşitli yayın organları örneğin Ekim 1978 tarihli CHP gençlik kolları bülteni İşçinin Sesi'ne kan kustu. DAHA İŞÇİNİN SESİ, YOK LENDİĞİ ONURLU SORUMLULUĞUN KENDİSİ TAM BİLİNCİNDE DEĞİLKEN, BURJUVAZİ DİŞ BİLEMEYE BAŞLADI." (Emine Engin, Devrim için savaşım acıllığını koruyor, İşçinin Sesi, 24 Ocak 1981)

Ne "keramet sahibi" burjuvazisi vardır şu Türkiyenin!

"İşçiler silahlanın, devrime nazırlanın belgisi ile, doğru devrimci çizgiyle ve HIZLI GÖÇLENME EĞRİSİYLE LENİNCİ TKP HAREKETİNİN OLUŞTURDUĞU BÜYÜK POTANSİYEL TEHLİKE, FAŞİST DARBENİN ZAMANLANMASINDA BİR ETKEN OLDU." (agy)

Şimdiye kadar faşist cuntanın "zamanlaması" konusunda yanlış görüşlere sahip olanlar şimdi artık bu zamanlama etkenlerinden (her halde çok önemli!!!) birini daha öğrenmiş oldular: İşçinin Sesi'nin güçlenmesi!!

İşçinin Sesi'nin aynı yazısında "Komünist gerçeği söyler" diye bir ara başlık var. Bu ara başlıkta ifade edilen doğru düşünce, İşçinin Sesi'nin söyledikleriyle karşılaştırıldığında bile İşçinin Sesi'nin ne biçim "komünist" olduğu görülmektedir

Palavracılık konusunda "bizim" menşeviklerin de İşçinin Sesi revizyonistlerinden aşağı kalır yanı yoktur. İşte bir-iki örnek:

"Biz şehirlerde mücadele eden her partinin normal olarak alacağı darbeler kırlarda düşmanın bütün adiliğine ve barbarlığına karşı doğal olanın dışında CİDDİ KAYIPLAR VERMEDİK. TERSİNE GELİŞİP GÜÇLENDİK. Biz temel mücadele alanı olarak kırları seçtiğimiz halde KIRLARDAKİ KAYIPLARIMIZA ORANLA (Ne demekse artık —BN) YÜZDE ON BİLE DEĞİLDİR. AMA DÜŞMAN ÇOK BÜYÜK İSRAFLARA GİRDİ, BIKTI, tacız oldu. Halka bize yaptıkları destekten dolayı zulüm etmekle de onların nefretini kazandı tecrit oldu." (İKK, S.32)

Gerçek durumu az-çok bilenler için 1981'in ikinci yarısında söylenen "ciddi kayıplar vermedik" palavrasının "ciddiyeti" bellidir!

"Bugün ülkemizde devrimci durum duraksamasına rağmen kalkmış değildir. Hakim sınıflar arasında çelişme vardır. (Ne kadar derin içerikli bir tespit!!! —BN) Geniş yığınlar 12 Eylül faşist darbesi ile şaşkına çevrilmiştir (Türkçe yanlışlarından menşevik yazarlar sorumludur. —BN) Her an patlamaya hazır durumdadır. Hoşnutsuzluk giderek artıyor. YAKINDA PATLAKLAR KAÇINILMAZDIR. VE BUGÜN TAKTİK OLARAK DA MÜCADELENİN SİLAHLI BİÇİMLERİ ÖN PLANDADIR. YANİ ESASTIR." (Partizan yayınları 14, s. 68, TKP/ML II. Konferans raporu)

"BUGÜN SINIF MÜCADELESİNİN EN ACİL TALEBİ SİLAHLI KARŞI-DEVRİME KARŞI SİLAHLI DEVRİMCİ DİRENİŞİN ÖRGÜTLENMESİ VE YÖNETİLMESİDİR. Tüm devrimci teşkilatlar şu basit gerçek üzerinde anlaşabilir, anlaşmalıdır: türk hakim sınıfları emperyalist sistemin desteğinde halka karşı her türlü dolaylı mücadele yöntemlerini bir kenara bırakarak, salt silahlı temelde topyekün bir saldırıya geçmiştir. Ve bu saldırısını devrimci mücadeleyi bastırana kadar sürdürecektir. BU SALDIRI KARŞISINDA GERİ ÇEKİLMEK VEYA MEVCUT ŞARTLARDA ANCAK VE ANCAK SİLAHLARLA SÜRDÜRÜLEBİLECEĞİNİ RED ETMEK BİR DEVRİMCİ TEŞKİLAT İÇİN ÖLÜM FERMANINI KENDİ ELİYLE İMZALAMAK VE DEVRİMİN GEÇİCİ BİR YENİLGİYE BAŞTAN MAHKÛM ETMEK DEMEKTİR "

(1.10.1981 tarihli menşevik Merkez Komitesi mektubundan)

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

Bu palavralar sınıf mücadelesinin acımasız pratiği içinde balon gibi sönünce, menşevikler yeniden manevra yapmak zorunda kaldılar. 1.10.1981 tarihinde devrimci teşkilatların yönetim kademelerine yazdığı mektupta "geri çekilmek ... ölüm fermanını imzalamaktır" diyen menşevik merkez komitesi,bundan çok değil iki ay kadar sonra Ocak 1982 tarihli, "İçinde bulunduğumuz durum ve merkezi görevlerimiz üzerine" başlıklı bir yazısında:

"Partimiz **12 Eylül'den sonra** kendi durumunu değerlendirdiğinde ve bizim dışımızdaki devrimci güçlerin durumunu ele alıp değerlendirdiğinde BU OBJEKTİF DURUMDA YAPILMASI GEREKLİ OLAN TESPİT GERİ ÇEKİLME TESPİTİ OLMALIYDI" (agy, s.32) demeye başladı. Tabii bu konuda daha önce demiş olduklarının üzerine sünger çekerek! Oportünizmden başka türlüsünü beklemek de zaten abesle uğraşmaktır.

OPORTÜNİZM YIKILMAYA MAHKÛMDUR!

KANADA'DAKİ IN STRUGGLE ADLI GRUP KENDİ KENDİNİ FEŞHETTİ!

Temmuz 1981'de yayınlanan Bolşevik Partizan sayı 2'de Dünya Marksist-Leninist Hareketinin birliği sorunlarını tartışmış ; böyle bir birliği sağlama yönünde çalıştığını söyleyen çeşitli gruplar hakkında bilgi vermiş, değerlendirmeler yapmıştık. In Struggle (Mücadele içinde) adlı Kanadalı grup hakkında sözü geçen yazımızda şunları söylüyorduk:

"Enternasyonal Marksist-Leninist Hareketin birliğini sağlamak için bir başka öneri Kanada'da In Struggle adlı gruptan gelmektedir. Bu grup aslında Arnavutluk Emek Partisi ile,bugün AEP'nın Mao'yu ve Çin Devriminin kazanımlarını kökten reddeden revizyonist çizgisine karşı olan grupların arasındaki ayrılığı tayin edici olarak görmemekte, hem AEP ve çevresindekilerin, hem de bu çizgiye karşı olanların bir araya gelebileceğini, gelmesi gerektiğini savunmaktadır. Bu grup yer yer AEP'yi eleştirmesine rağmen, genel planda merkezci pozisyonlarda durmaktadır. Bu anlayış temelinde oluşturulmaya çalışılan enternasyonal birlik de başından itibaren koftur." (Bolşevik Partizan 12/2, s.10)

Uluslararası planda böyle ne idüğü belirsiz bir birlik savunan In Struggle, Kanada'da da reformist-ekonomist bir siyaset izleyerek, her geçen gün daha fazla Marksizm-Leninizmden uzaklaştı. Son gelinen aşamada In Struggle'da "yaratıcı tartışma" adına açıkça Leninizmin eskidiği tezleri savunulmaya başlandı.

Ve bu tezler In Struggle içinde çoğunluk buldu. In Struggle'ın en son yayınlanan 22 Haziran 1982 tarihli 288. sayısında şu haber veriliyor:

"IN STRUGGLE ARTIK YOK

In Struggle'ın gerçekte olmadığı olgusu karşısında

Dördüncü Kongreden sonra ortaya değişik akımların çıkmış olması olgusu karşısında

Gerek üyelerin gerekse tabanın çoğunluğunun In Struggle'ın kurulmasına temel olan program ve tüzüğü reddetmesi olgusu karşısında

1. Kanada Marksist-Leninist Örgütü In Struggle'ın dağıtılması
2. In Struggle'dan çıkan hiçbir grup, hiçbir akım veya grubun bu ismi kullanamayacağı

kararlaştırıldı."

Aynı sayı In Struggle, dorduncu kongresinden sonra eski In Struggle içinde yer alan "savaşçılardan" bir bölümünün yanyana gelip, "Ülke çapında bir komünist örgütün yeniden şası hedefini gerçekleştirmek için karar" aldıklarını bildiriyor. Yeni kurulacak bu örgütün nitelığı hakkında, bu örgütun "In Struggle'ın tecrubelerine dayanacağı", "Marksizm-Leninizmi bir kere ortaya konmuş değişmez bir ilkeler yığını olarak değil, sürekli geliştirilmesi, gerçekle çatıştırılması gereken canlı bir teori olarak kavrayacağı" söyleniyor.

Açıktır ki, dağılan bir örgüt içinden "Komünist Parti kurma hedefinden" vazgeçmeyenler çıkması olumludur. Ama bunların In Struggle'ın merkezci, oportünist geleneğine sahip çıkmaları, Marksizm-Leninizmin ilkelerine kuşkuyla bakmaları , bu yeni grubun Marksist-Leninist bir parti olma yönünde ilerlemesinin çok zor olduğunun göstergesidir. In Struggle örneği çok açık bir biçimde, Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasında orta yolun çokuntüye götürdüğünü göstermiştir.

SOSYAL FAŞİSTLER ARASINDAKİ DALAŞMA

T'K'P'nin iki kanadı arasında dalaşma bütün hızı ile sürüyor. İki kanat da birbirlerini ellerindeki tüm araçları kullanarak teşhir ve tecrit etmeye çalışıyorlar. T'K'P'nin İ. Bilen takımı; İşçinin Sesi'ni "anti-Sovyetizm"le, "Öyrokomunizm"le, "Likidatorlük"le vb. suçlarken; başını R. Yürükoğlu adlı revizyonistin çektiği İşçinin Sesi takımı, diğer takımı "menşeviklik" le suçluyor. Yayın organlarında birbirlerine karşı bir "ardıcıl savaşım"dır sürdürüyorlar!

Modern revizyonistler arasındaki bu "ideolojik savaşım"ı!! izlemek Marksist-Leninistler açısından ve tüm devrimciler açısından çok öğreticidir. Bunların birbirlerine hangi burjuva uçkağıtlarını açtıklarını karşılıklı ortaya koymaları, bunların niteliğinin kavranması açısından önemlidir.

İşçinin Sesi adlı revizyonist, sosyal-faşist grup son dönem de artık küçük-burjuva devrimcilerinin sürekli işbirliği yaptığı bir grup haline geldi. Bu grubun başını çeken R. Yürükoğlu, T'K'P'nin İ. Bilen kanadına karşı mücadele yürüten biri olarak göğsünü gere gere ortalarda dolanıyor. İşçinin Sesi her sayısında R. Yürükoğlu'na övgüler düzüyor. Bugun İ. Bilen'e karşı "ardıcıl savaşım" yürüten!!! İşçinin Sesi ve onun başını çeken R. Yürükoğlu geçmişleri konusunda da şöyle diyorlar:

"İşçinin Sesi ile övünüyoruz ... İşçinin Sesi'nin bugüne ulaşırken geçirdiği aşamalar devrimci harekette ve toplumsal yaşamdaki kritik donum noktalarında aldığı tutumlar ve teorik ideolojik alanda işçi sınıfı hareketinin önüne getirdiği canalıcı açılımlar, bu hakkı bize çoktan tanımıştır."(S. Sakalı, İşçinin Sesi'nın 200. sayısı)

Aynı yazıda İşçinin Sesi'nin daha 1976'da doğruları ortaya koyduğu vb. anlatılıyor. Biz burada yalnızca bir noktada İşçinin Sesi'nin bugünü ile geçmişini karşılaştırarak bunların ne belkemiksiz revizyonistler olduğunu göstermek istiyoruz:

Bugün İşçinin Sesi'nde T'K'P'nin Doğu Almanya kanadı hakkında eleştirilerle birlikte, onun başını çeken İ. Bilen'i tasvir eden çeşitli karikatürler çıkıyor. Aşağıda okuyucuya bilgi vermek için bunlardan birkaçını yayınlıyoruz.

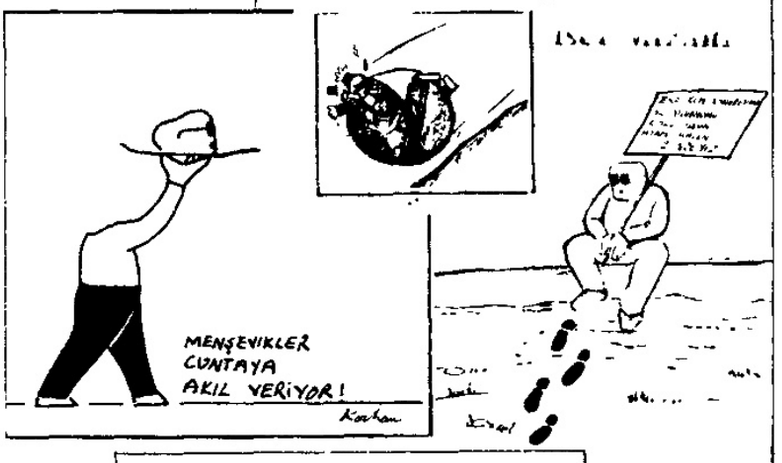

Bilen'in "Doğum Günü" masalı
Kıyısında anamdan doğduğum gün, deniz güneşli miydi fırtınalı mıydı? Bilmiyorum Babam da kütüğe böyle birşey yazdırmamış." (İ Bilen, *Atılım*, Mart 1982)

İşte İşçinin Sesi İ. Bilen'i bugün böyle görüyor.

Peki İşçinin Sesi'nin bugün övündüğü geçmişinde bu konuda durum ne idi?

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

İşçinin Sesi'nin "Editörü R. Yurukoğlu yoldaş" aynı İ. Bilen hakkında onun 75. doğum yıldönumunde şunları söylüyordu:

"BİLEN YOLDAŞ ÇOK YAŞA!"

İşçinin Sesi Editörü R. Yürukoğlu'nun, Londra'da, Bilen Yoldaş'in 75. yaşgününu kutlama toplantısında yaptığı konuşma.

Yoldaşlar,

TKP Genel Sekreteri İ. Bilen Yoldaş'ın 75. yaşgününü kutlama, bizim için olağan bir kutlama değildir. Bu aynı zamanda bizim için, Marksizm-Leninizm'e gönül vermiş devrimciler için, yeniden doğuşun bir kutlanışıdır. Türkiye Komünist Partisi'nin ülke çapında ulusal bir güç oluşunun kutlanışıdır. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, Türkiye Komünist Partisi'ni oportünistlerden, likidatörlerden temizleyen akımı yetiştiren, boy attıran, bu akımı savaşa süren, onu yöneten İ. Bilen'dir. TKP'yi bugünkü gücüne ulaştıran O'nun Leninci liderliğidir. O'nun adı, TKP'nin bugün izlediği Bolşevik yolla, Leninci yolla ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır.

TKP'nin Sesi Radyosu birkaç gündür İ. Bilen Yoldaş'ın yaşamından parçalar, açıklanabilir bazı bölümler veriyor. Bunları biz İşçinin Sesi'nde yazacağız, hep birlikte okuyacağız. Onun için ben yaşamına pek girmeyeceğim. Yalnız bir noktayı vurgulamak istiyorum. İ. Bilen'in yaşamı, fazla sözcük aramadan söyleyelim, efsanevi bir yaşamdır.

Haliç'te partiye girişinden bu yana defalarca kayıkla Karadeniz'i geçişi, yunus balıklarının içini bildiri doldurarak Komintern'e götürüşü, işkenceler, hapisler, dağlarda çete savaşlarına, gerilla savaşlarına katılması, oralarda yaralanması, düşman cephaneliklerini basışı, engin konspiratörlüğü, Moskova'da Doğu Üniversitesi'nde okuyuşu, diplomasını Bolşevik Partisi'nin önderinin elinden alışı, Komintern'de Dimitrov'la beraber çalışması, Bulgar komünistleriyle birlikte 1500 kilometrelik bir yolu zincirlerle bağlı bir biçimde yürümesi... Bunlar gerçekten bir ömre kolay sığan şeyler değil.

TKP'yle İ. Bilen Yoldaş birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Tarihi yığınlar yapar. Ama yığınları da o günün görevlerini en iyi kavramış liderler yönetir, başarıya götürür. Rus devrimini de yığınlar yaptı. Ama Lenin'in o son dakikadaki mektubu olmasaydı, "bugün ayaklanmazsanız yarın geçtir. Gecikenleri tarih affetmez" demeseydi, o tarihi karar alınamazdı. Liderlerin rolünü hiçbir zaman küçümseyemeyiz. Ne liderler tek başına tarih yapabilir, ne de yığınlar tek başına, lidersiz tarihi yapabilir.

Yoldaşlar,

İ. Bilen Yoldaş'ın kişiliğinden, yaşamından bizlere çıkartılacak dersler nelerdir, neler olabilir?

Birincisi, Marksizm-Leninizm'e, proleter enternasyonalizmine en güç koşullar altında bile bağlı kalmak. Çeşitli rüzgârlar altında eğdirilmeye, saptırılmaya, bükülmeye çalışılan Leninizm'in ilkelerini sonuna dek savunmak. Sonra, burjuvaziye ve burjuvaziyle sınıf uzlaşmacılığı demek olan oportünizme karşı sonuna dek savaşmak, partizan olmak. Örgütü için canını, koca bir ömrünü vermek. Boş zamanlarını, bağışını, keseneğini değil, koca bir ömrünü, tüm enerjisini, tüm yeteneğini vermek. Komünist morali temiz tutmak. Yalan, dolan, dedikodu, hile, kalleşlik, ayyaşlık, kumarbazlık, kariyerizm, dalkavukluk, külhanbeylik gibi bu burjuva ahlâkının zehirli mantarlarına karşı sürekli savaşmak. Komünist yoldaşlık. Kavgada yoldaşını yalnız bırakmamak. Leninizm'i durmadan, her gün öğrenmek. Bilen Yoldaş Haliç'ten gelen bir işçi. Ama bugün dünya ve Türkiye devrim hareketinin, komünist hareketinin önde gelen bilgelerinden, önde gelen teorisyenlerinden. Yani ne yapacağını bilebilmek. Bilmek de yetmiyor. Bildiğini de uygulayabilme cesaretine sahip olmak. Sonra, göze çarpmayan, parlak olmayan işleri, "küçük işler", "bürokratik işler" diye küçümsememek.

Başarıyla sarhoş olmamak. Geçici yenilgilerden de yıkılmamak. İşçi sınıfına güvenmek. Ve bence belki de en önemlisi alçak gönüllü olmak. Gösterişten, cilâdan, büyük lâf edip iş yapmamaktan, burnu büyük olmaktan kaçınmak. Tüm bu özellikleri Bilen Yoldaş yaşamı boyunca, sayısız kezler kanıtlamıştır. Bizler de aynı yoldan yürüyoruz. Onun çalışma stilini kendimize örnek alıyoruz.

Yoldaşlar,

İ. Bilen, TKP'nin Leninci Genel Sekreteri, dunya işçi sınıfının önde gelen, enternasyonalist bir eridir. Türkiye devrim hareketinin, içinden çıktığı yiğitlerin yiğidi işçi sınıfımızın, halkımızın özverili, savaşkan önderidir. İ. Bilen'in işçi sınıfına, halka adanmış, zindanlarda, işkencelerle, sürgünlerle dolu yaşamı, TKP saflarındaki 55 yıllık ilkeli, atılımlı, bilgili savaşımı, önderliğinin simgesidir. Halkımız bu yiğit evlâdıyla onur duyuyor. "Bilen Yoldaş çok yaşa" sesleri tüm işçilerden, gençlerden, ilericilerden yükseliyor. Türkiye devrim hareketinin, ileri demokrasi savaşımının kopmaz bir parçası olan bizler de bu sese katılıyoruz. Ve Bilen Yoldaş'ın, 75. yaşgününde Türkiye Komünist Partisi'nin Sesi Radyosu'nda genç savaşçılara verdiği öğütleri şöyle yanıtlıyoruz:

Bilen Yoldaş!

Bütün ömrümüzü tümüyle işçi sınıfının, halkımızın kurtuluşuna adayacağımıza,

Leninci ilkelere, devrime bağlılığımızı geliştirip, bu bilinç, bu onurdan ödün vermeyeceğimize,

İşçi sınıfının gücüne, devrimin utkusuna senin gibi inatla, tutkuyla inanacağımıza,

Başarıdan baş dönmesine, gerilemeden karamsarlığa kapılmayacağımıza,

Oportünizmin her türüne, her belirtisine karşı ardıcıl ve Leninci bir savaş yürüteceğimize,

Leninizme ve proletarya enternasyonalizmine, Lenin'in ülkesine, devrimcilerin kalesi Sovyetler Birliği'ne bağlılığı gözbebeğimiz gibi koruyacağımıza,

Senin özverili, çetin, onurlu savaş yolundan yürüyeceğimize and içeriz!

BİLEN YOLDAŞ ÇOK YAŞA!

Aynı R. Yurukoğlu 1978 Kasımında da İ. Bilen hakkında şunları söyluyordu:

76. Doğum yıldönümünde,
kavgada bayrağı
dipdiri,
en onde
ve en yüksekte
tutan İ. Bilen
Yoldaş'a armağan!

ÖNSÖZ

Bilen Yoldaş, Kasım Yoldaş, Marat Yoldaş... Adı ne diye geçerse geçsin, bugün Türkiye Komünist Partisi'nin Genel Sekreteri olan yoldaşımızın türlü savaşlarla dolu bir yaşam öyküsü var. Bu küçük broşür, o büyük yaşam öyküsünün bir bölümünü içeriyor. Bu öyküden öğreneceğimiz çok şey var. En başta, Parti'nin, burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşın tarihi. Sonra, bir komünistin kişiliği, yaşamını tümüyle Leninci savaşa adamışlığı.

Marksizm-Leninizm, devrimin utkusu yolunda önder kadronun ve önderin rolünü açıkça koyuyor. Bilen Yoldaş'ımızın rolünü, görevini bugün anlamayanlar, hele ki anlayanları suçlayanlar, tarihsel körlük yapıyorlar. Bilerek ya da bilmeyerek Türkiye devrim hareketine zarar veriyorlar.

Kuşkusuz, devrimi işçi sınıfı, onun ardında yürüyen yığınlar yapacaktır. Ama doğru yolu gösterecek, deneyimli, atılımlı, atak, gerçekten Bolşevik bir partinin, bir önder kadronun, bir önderin varlığı utkunun koşuludur. Bilen Yoldaş bugün Türkiye devrim hareketi için bu açıdan tarihsel önem taşır.

Bilen Yoldaşımızın gerçekten "efsanevî" bir yaşam öyküsü var. Ama bir kez daha yineleyelim: Bu öyküyü efsanevî yapan temel etken onun Leninci savaş yolu, ideolojik çizgisidir. Devrimci harekette değerlendirmeler öznel olmamalıdır, olamaz. Gerçek ölçüt ideolojik çizgi, bu temelde örgütsel kazanımlardır. İşte Bilen Yoldaş için büyük bir önder dedirten, onun Leninci çizgisi üzerine oturan savaş dolu yıllardır. Tek başına özveri, yiğitlik, hapislik değildir.

Bu biyografi, bir kişinin özel yaşamı olmanın çok ötesindedir. Çünkü Bilen Yoldaş'ın yaşamıyla Parti'nin savaş tarihi ayrılmaz biçimde içiçe örülüdür. Biyografide emperyalizme, burjuvaziye, oportünizme ve likidasyona savaşı, savaşın türlü biçimlerini görüyoruz. TKP'nin 1973 Mayıs'ından bu yana süregelen atılımlarının nesnel ve öznel etkenlerini görüyoruz. Tarih bugüne bugünü anlamaya, yarını planlamaya yaradığı, savaşıma ışık tuttuğu için, o ölçüde, yararlıdır. Bizler de bu biyografiden bu açılardan yararlanacağız. Bu biyografi küflü, paslı değil, canlı tarihtir. Biz bunu devrimci, komünist eğitimimizde el kitabı yapmalıyız, yapacağız.

İşçinin Sesi yayınlarında, işçi sınıfımızın, TKP'nin savaş yoluyla bağlı olarak, baş belgilerden biri "Bilen Yoldaş Çok Yaşa" oldu. Bu belgi rastgele atılmadı, nesnel yargılara dayandı, dayanıyor. Biyografi, yargılarımızı bir kez daha doğruladı.

Bu bilinçle, TKP'nin, Bilen Yoldaş'ın önderliğindeki bir hareketin neferleri olarak haykırıyoruz.

Yaşasın Leninci TKP!

Yaşasın TKP'nin Leninci önderi Bilen Yoldaş!

R. Yürükoğlu

İşte bu iğrenç övgülerin yazarıdır bugün İşçinin Sesi'nın başını çeken. Ve İşçinin Sesi'nin geçmişi ile bağı böyledir. Bu revizyonistler için dun dündür, bugun de bugün! Dilin kemiği yoktur lafı adeta bunlar için söylenmiştir.

MENŞEVİKLER "DİRENİŞ CEPHESİ" KONUSUNDA NİHAYET TAVIR TAKINDI!

Bir Temmuz 1982'de yurtdışında "Faşizme karşı birleşik direniş cehpesi" adlı bir broşur/gazete yayınlandı. Bu yayında Faşizme karşı birleşik direniş cephesi platformu, Güncel görevlerimiz başlıklı bir yazı yanında; bir de 1 Haziran 1982 tarihli ve FKBDC Genel Komite imzasını taşıyan "Birlik ve Mucadele yolunda İleri" başlıklı bir bildiri yer alıyordu. Bildiride:

"Faşizme karşı Birleşik Direniş Cephesi işte bu amaç etrafında halklarımızın siyasal örgütlerini bir araya getirmiştir. Bugun Devrimci Yol, PKK, Emekçi, SVP, TKEP, TKP/ML(kastedilen menşeviklerdir. —BN) Acilciler, Devrimci Savaş, İşçinin Sesi örgutleri bu mucadelede birleşmişlerdir" deniyordu.

Platform hakkında bilgi verildikten sonra ise

"TKP/ML bu tartışmalara katılmış fakat yetkili organların da konuya ilişkin tartışmalar halen sonuçlanmadığından platforma imza atmamıştır" deniyordu.

Menşevikler Temmuz 1982'de bir "İşçi Köylu Kurtuluşu" özel sayı çıkardılar. Bu özel sayıda "II.MK III. Toplantı raporu"ndan "Cephe uzerine" adlı bir bolum yayınladılar. Menşevikler bu yazılarında "cephe" platformu ve girişimini kendi görüş açılarından eleştiriyor ve "Bizim Parti olarak yukardaki çağrıya cevabımız kesinlikle ve tereddutsuz hayır olacaktır" diyor. Biz bu "hayır"ın menşevikler tarafından nasıl gerekçelendirildiği uzerinde bir dahaki sayımızda geniş ce duracağız. Burada yalnızca bu "hayır"ın hiç de menşevik Merkez Komitesinin okuyucuyu inandırmaya çalıştığı kadar "tereddütsuz ve kesin" olmadığını; menşevikler içinde önemli bir bölümün bu cepheye katılmaktan yana olduğunu; gelişmelerin açıkça bunu gosterdiğini belirtelim. En azından görüşmelere menşevikler adına katılan unsurlar, Faşizme karşı birleşik direniş cephesini oluşturan diğer oportunistlere kendilerinin bu cepheye katılmaktan yana olduğu yönünde "umut" vermişlerdir. Bildiride TKP/ML menşevik'in de "bu mucadelede" diğerleri ile "birleştiği"nin —diğerleri açıkça yalan soylemiyorsa— başka açıklaması yoktur.

Menşevikler bu konuda şöyle diyorlar:

"TKP/ML 2. Merkez Komitesi, 3. toplantısında ilgili belgeleri inceleyerek tavrını belirledi. "Cephe" belgeleri kamuoyuna açıldığı için bu tavrı, çeşitli milliyetlerden işçilerin, emekçilerin, devrimci ve demokratların bilgisine sunuyoruz."

Eğer menşevikler burada doğru soyluyorlarsa, o zaman kesinlikle diğer oportünistler yalan söylüyor demektir. İkisinden biri: ya menşevikler sahtekârlık yapıyor; ya diğerleri. Bu konuda belgeler (tartışma tutanakları, vb) devrimci kamuoyuna açılarak kimin sahtekârlık yaptığı ortaya konmalıdır. Biz merakla menşeviklerin bu açıklaması üzerine 'FKBDC Genel Komitesi'nin yapacağı açıklamayı bekliyoruz!

Kardeş örgütlerimizle aramızdaki çelişmeler ve tartışma

Kardeş örgutlerimiz olan Akıma Karşı (GDS), Batı Berlinli Komunist (WBK) ve Avusturya Marksist-Leninist Partisi (MLPÖ) ile aramızda ikinci konferansımız oncesinde ve sırasında bir dizi çelişmeler çıkmıştı. Kardeş örgütlerimizin temsilcileri, ikinci konferansımıza katılmış, ve konferans belgelerimize ve o zamana dek çıkan Almanca yayınlarımıza, ve izleyebildikleri kadarıyla pratiğimize bir dizi ilkesel eleştiriler getirmişlerdi.

Biz gelen eleştirilerden bir bölümünü daha önce legal planda yayınlamış, yayınladığımız eleştiri hakkında kısaca tavır takınmıştık. (Bkz. Bolşevik Partizan 12/2 ve 16/6)

Eleştirilerin diğer bir bölümü ise Parti içinde yayınlandı ve bunlar üzerine tartışma yürütülüyor. Önümüzdeki dönemde tartışma derinleştikçe bu konuda Bolşevik Partizan'da bilgi vereceğiz.

Temmuz 1982'de üç kardeş örgütümüz şimdiye dek Almanca çıkan üç broşürümüzde savunduğumuz görüşlere getirdikleri eleştirileri içeren bir "ORTAK AÇIKLAMA" çıkardılar. Önümüzdeki dönemde çevirip okuyucunun bilgisine sunacağımız ve Parti içindeki tartışmadan sonra cevaplandıracağımız bu eleştiriler hakkında bir ön bilgi olması için aşağıda bu broşürün ara başlıklarını yayınlıyoruz:

" I. İDEOLOJİK ALANDA TEMEL HATALAR

1., TKP/ML(B)'in çalışmasında kavrayacağı esas halka Türkiye devriminin somut sorunlarının somut incelenmesi mi olmak zorundadır?
2. İki aşamalı parti inşası konusunda temel hatalar
   a) İçe dönük çalışmada ağırlık noktasının içeriği ne olmalıdır?
   b) Modern revizyonizme karşı mücadele yerine revizyonist bir eserde son bulan akademizm
   c) İkinci aşama "bilinçsiz" olur mu?
   d) Parti inşasının iki amaşası ve kitle çalışması

II. SIYASİ ALANDA TEMEL BİR HATA

TKP/ML(B)'in şimdiki kitle çalışmasında kavranacak esas halka ne olmalıdır?

III. ÖRGÜTSEL ALANDA TEMEL BÜROKRATİK HATALAR

1. TKP/ML(B)'deki Marksist-Leninistler I. Merkez Komitesi'nin 8. Toplantısından sonra kamuoyu önünde eleştiriden feragât ettiler.
2. Lenin ve Bolşevikler parti içinde iki çizgi olduğu zaman hep kamuoyu önünde tartıştı ve eleştirdiler
3. Kamuoyu önünde tartışmadan feragât, parti içinde oportünizm karşısında gerilemedir
4. TKP/ML(B) tarafından kamuoyu onünde tartışmanın sınırlandırılması
   a) Kamuoyu önünde tartışma kitleler içinde karışıklığa yolaçar mı?
   b) Kamuoyu önünde tartışma ancak iki çizginin varlığı şartlarında mı doğrudur?
   c) Kardeş örgütler arasında kamuoyu önünde tartışma sadece "temel ideolojik-politik ayrılıklar"da mı doğrudur?
5. Bilinçli bolşevik disiplinde bürokratik sapmalar
   a) Stalin'ın Bolşevik Partideki bürokratik sapmalara karşı tedbirler üzerine görüşleri
   b) Revizyonist önderlerin talep ettiği disipline sonuna kadar uyulacak mı?
   c) İbrahim Kaypakkaya Aydınlık'ın revizyonist yöneticilerinin bürokratık disiplinini parçaladı
   d) Kararların bürokratik bir şekilde uygulanması
   e) Partı üyeleri bir karar alındıktan sonra kendi görüşlerini savunamazlar mı?

IV. MARKSİZM-LENİNİZM TEORİSİNE YÜZEYSEL YAKLAŞIMA ÖRNEKLER

1. Lenin'in devrimci durum üzerine öğretileri doğru olarak ortaya konup savunulmuyor
2. Mao Zedung'a getirilen yanlış ve yuzeysel eleştiriler"

Kardeş örgütlerimizle aramızda var olan çelişmeler, Batı Almanya'da, Batı Berlin'de ve Avusturya'da 1 Mayıs'ın nasıl kutlanması gerektiği konusunda yürütülen tartışma içinde, bu kez pratik bir konuda kendini gösterdi. Bu tartışma içinde ilişkilerimiz onemli ölçüde gerginleşti. Ortaya çıkan anormal duru-

(Devamı s. 29'da)

Bugünkü görevlerimiz ve "Barış hareketi

Partimizin "barış hareketi" konusundaki tavrını ortaya koyan bildiriyi eleştiren yazı, bizim yığınların duygu ve düşüncelerine gereken önemi vermediğimiz; bu eylemlerden kendimizi dışlatadığımız; bu eylemlerden devrim için yararlanmadığımız;pratikte yığınların emperyalist burjuvazinin peşinden gitmesine gözyumduğumuz gibi iddialarda bulunuyor.

Bu iddialar ağır iddialardır ve bu iddiaları getiren yoldaşla aramızda gerek bugünku barış hareketinin **niteliğinin** değerlendirilmesi, gerekse Partimizin bugunku acil gorevlerinin değerlendirilmesi konularında derin ayrılıklar olduğunun belirtileridir. Burada dile gelen görüş ayrılıkları basit siyasi ayrılıklar değil; sorunlara yaklaşımdaki ve bakışaçısındaki ayrılıklardır.

BUGÜNKÜ BARIŞ HAREKETİ

Bugünku "barış hareketi" üzerine tartıştığı yerde yazar, Bolşevik Partizan'ın bugunku "barış hareketi"ne katılan "yığınların barış isteği ve arzusunun bu harekette hiç rol oynamadığı veya üzerinde durulmayacak kadar rol oynadığını iddia etmekte" olduğunu ileri sürüyor. Devamla diyor ki: "Tek başına yığınların bu istek ve arzusu bile bizim bu harekete karşı tavır takınırken hesaba katmamız gereken önemli bir olgudur. Kaldı ki bu istek ve arzu bu hareket içinde önemli bir rol oynamaktadır."

Böylece, Bolşevik Partizan'ın yığınların istek ve arzusunu hiçe sayan, hesaba katmayan bir durumda olduğu "ispatlanmış" oluyor. Böylece, **bugünkü "barış hareketi"nin niteliğinin ne olduğu sorusuna verilmesi gereken açık cevap**, "kitlelerin duygusu, isteği, arzusu" lafları ile karartılmaya çalışılıyor.

Önce burada açık bir biçimde tahrifat yapıldığını, bizim görüşlerimizin çarpıtıldığını saptamamız gereklidir. Yazara gore, Bolşevik Partizan çıkardığı bildiride "kitlelerin istek ve arzusunun bu harekette hiç rol oynamadığı veya uzerinde durulmayacak kadar rol oynadığını" iddia etmiş!

Bizim bildirimiz ortadadır. Ve onu okuyan herkes, bildiride ısrarlı bir şekilde yığınların isteğinin belirtildiğini, yığınların **isteği** ile bugunku "barış hareketi"nin **nesnel sonuçları** arasında ayrılık olduğunun vurgulandığını görecektir.

İşte bildiride soylenenler:

"Çünkü onların (Turkiyeli oportünist-revizyonist grupların— Bizim notumuz) Türkiyeli emekçileri katılmaya çağırdıkları yürüyüş — ONA KATILANLARIN NİYET VE İSTEKLERİ NE OLURSA OLSUN (Büyük harfler bizim)— gerçekten barış isteyen kitleleri uyutmaya ve emperyalistlerin bir bölumunün peşine takılmasına, onların amacı doğrultusunda kullanılmasına hizmet eden bir yürüyüştür.

Daha ilerde:

"Hareket, içine, barış isteyen, emperyalistlerin 'çılgınca silahlanmasına'(!!!) karşı olan yüzbinlerce insanı, herşeyden önce de gençleri çekti. Bir kitle hareketinin doğru hedeflere mi, yoksa yanlış hedeflere mi yöneleceğini belirleyen —o harekete kişi olarak katılanların istek ve amaçları değil — o harekete damgasını vuran, önderlik eden siyasettir."

Daha ilerde:

"Haklı ve haksız savaşları birbirinden ayırmamak, ve haklı, devrimci savaşların yanında açık tavır almamak; **gerçekte niyet ne olursa olsun**, var olan duzenin surmesinden, emperyalist sistemin surmesinden yana tavır takınmaktır. Çunku bu sistemi yıkacak olan devrimci savaşlardır."

Az ilerde:

"... Her ulkede 'emperyalist savaş tehlikesine karşı, barış için gerçek mucadele'nin, **o ülkedeki hakim sınıfın İKTİDARINI yıkma**; proletaryanın (veya onun onderliğinde halkın) iktidarını kurma mücadelesi olarak ele alınmasına imkân verir. Bunun dışındaki her anlayış, "barış hareketi"nı — **ona katılanların niyetinden bağımsız olarak**— şu ya da bu emperyalist buyuk gücün, şu ya da bu somurucu sınıfın yedek gucu haline getirir."

Sonra:

"Böyle bir hareket, olsa olsa Batı Alman emperyalizminin savaşçı emellerinin üzerini örten, Batı Alman emperyalizminin güdumünde olan sahte bir barış hareketidir. **Bu da, bu harekete tek tek iyi niyetleri ile katılanların isteğinden** bağımsız bir olgudur."

Daha sonra:

"Bu harekete katılanlar da —istekleri ne olursa olsun— sosyal-şoven görüşlerin savunucusu, destekçisi durumundadır."

En son olarak:

"Bir butün olarak ele alındığında, bugunku "barış hareketi", emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin gudumunde bir harekettir **Gerçekten barış isteyen onbinlerce barış yanlısı insan; doğru bir önderlik olmadığı için; işçi sınıfı düşmanlarının ve hainlerinin peşinde, emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin oyuncağı durumuna gelmektedir.**"

Görulduğu gibi yazar, bir bildiri içinde soylenebilecek her yerde yığınların isteğini, arzusunu dile getiren butun bu alıntıları 'goremeyecek' kadar bir tekyanlılık içine girmiştir. Daha soğrusu, ileride açıklanacağı gibi, sağcı-kitle kuyrukçusu pozisyonunu haklı gosterebilmek için, defalarca vurgulanan bir noktayı yoksaymak; yok göstermek zorunda kalmıştır

Burada şöyle bir itiraz gelebilir: Yazar, Bolşevik Partizanın "... yığınların barış isteği ve arzusunun bu harekette hiç rol oynamadığını veya uzerinde durulmayacak kadar rol oynadığını iddia etmekte" olduğunu "iddia ederken", bunları hareketin niteliği ile ilgili olarak soylemiştir.

Ama bu, yapılan ışın tahrifattan daha buyuk bir hata olduğunu kabul etmekten başka hiçbir sonuç vermez.

Gerçekte yazar, yığınların barış isteği ve arzusunu, **bu hareketin niteliğini belirleyen** bir oge imiş gibi gostermek istemektedir. Bugunku barış hareketinin niteliğinin ne olduğu sorusuna somut açık cevaplar vermekten kaçınmaktadır.

Yazar bugünkü barış hareketi hakkında en fazla: "Barış hareketi için de aynı şey sözkonusudur. Uysaldır. Devrimci de değildir, anti-emperyalist te değildir " seklinde bir tespit yapmaktadır.

"Öyleyse nedir?" şeklindeki soruya açık cevap vermekten kaçınarak, yığınların duygu ve isteklerinin nerdeyse harekete damgasını vuran bir olguymuş gibi gosterilmesine çalışmaktadır.

Bizim bu konu ile ilgili görüşlerimiz soyledir:

Biz yığınlarla dayanışma içinde eleştiriden yanayız. Bugun yığınlar arasında varolan duzene karşı hoşnutsuzluk —emperyalist dunyanın içinde bulunduğu krizin derinleşmesine paralel olarak — artmakta; değişiklik isteği, değişikliğe duyulan sempati yaygınlaşmaktadır. Ama aynı şekilde, proletaryanın devrim bilimi de, butün tarihi içinde belki de en azgın, en buyuk saldırılara uğramış durumdadır. Marksizm-Leninizm adına yığınlara gotürulenin büyük bir kısmı Marksizm-Leninizme taban tabana zıt;revizyonist, oportunist; burjuvazinin somuru sisteminin devamını sağlamaya hizmet eden goruşlerdir Emekçi yığınlar, nesnel olarak yeni bir duzen istemekte, somuru duzeninden kurtulmak istemektedir. Ama onlar içinde yaygın olan goruşler Marksizm-Leninizmin dışında herşeydir Aynı sey "barış" sorununda da geçerlidir. Yığınlar barış istemektedirler. Ama barışa ulaşma konusunda savundukları goruş Marksizm-Leninizmin değil; emperyalistlerin, revizyonistlerin, oportunistlerin, emperyalizm şartları altında "barış" planlarıdır.

Bu durumda Komunistler yığınların meselâ "barış isteği" gibi haklı taleplerini ellerinin tersiyle elbette bir yana itemezler! Ama onları eleştirisiz de desteklemezler. O haklı talebi gerçekleştirmenin tek doğru yolunu guçleri oranında gostermeye çalışırlar.

Biz yığınların duygu ve düşüncesinin "herşey" görülmesine karşıyız. Yazarın eleştirdiği bildirimizde tespit edildiği gibi: "Bir kitle hareketinin doğru hedeflere mi, yoksa yanlış hedeflere mi yöneleceğini belirleyen, —o harekete kişi olarak katılanların istek ve amaçları değil— o harekete damgasını vuran, onderlik eden siyasettir."

Yazar bu açık gerçeği kabul etmek yerine, 'yığınların arzu ve isteği' uzerine boş laflar ediyor Bolşevik Partizan'ın bugunku "barış hareketinde" yığınların isteğinin hiç rolu olmadığını iddia ettiğini ileri surerek dikkatleri başka bir noktada toplamaya çalışıyor.

Bu açık bir hedef saptırmadır. Ustalıklı bir şekilde dikkatleri kendisinin vermesi gereken cevaptan uzaklaştırma; varolmayan bir hedefe ateş ederek dikkatleri oraya toplama taktiğidir.

Yazar, yığınların arzu ve isteğinin bu hareket içinde "onemli bir rol oynadığı" tespitini doğrulamak için ornekler veriyor. Şoyle diyor:

konusundaki tavrımız üzerine bir kez daha

"Eğer yığınların isteği burada önemsiz olsaydı, herşey emperyalist burjuvazinin elinde olsaydı, onların yapması gerekli olan şey 10 Haziran'da Bonn'da Nato zirvesi toplandığında,bunu destekleme eylemi olmalıydı.
Veya barış hareketinin talebi 'Biz batı ve orta Avrupa'da yeni atom başlıklı füzeler yerleştirilmesini talep ediyoruz. Biz bu silahlarla barışın sağlanmasını istiyoruz' olmalıydı."

Önce yazarın çok fazla spekulasyonunu yaptığı, "bu harekette yığınların arzu ve isteği" meselesini ele alalım. Nedir bu muğlâk ifade ile anlatılmak istenen?

Bugun iki emperyalist savaşın yıkımına tepki duyan yığınların biraraya toplanmasında, yığınların barış isteklerinin rolü olduğu mu anlatılmak isteniyor? Yoksa harekete, hareketin siyasi çizgisine damgasını vuranın yığınların bu isteği olduğu mu anlatılmak isteniyor? Hangisi?

Bolşevik Partizan'ın yığınlardaki bu istek ve arzunun hareket te hiç rolü olmadığını iddia ettiği şeklindeki iddia, eğer birinci anlamda kullanılıyorsa, bu aptalca iddia ile yazar ancak kendi tahrifatçılığını ve anlayışsızlığını sergilemiş olur.

Şurası çok açıktır ki, bugunkü "barış hareketi"nin parçası olan yüzbinlerin toplandığı gösteriler, silah zoruyla meydanlara doldurulmuş yığınlardan oluşmuyor. Yüzbinlerce insanı o gün meydanlarda bir araya getiren, "barış" düşunce ve isteğidir.

Bu olgu Bolşevik Partizan'ın eleştirilen bildirisinde şu şekilde açıkça tespit edilmiştir:

"Emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin savaş hazırlıkları hepimizin gözü önünde son yıllarda olağanustü boyutlara ulaştı. İçte 'cephe gerisi'ni sağlama almak için faşistleşmenin hızlandırılması, sosyal-şövenizmin, yabancı duşmanlığının körüklenmesi ile ideolojik hazırlık; dışta saldırı için olağanüstü boyutlarda silahlanma ve yer yer çıkarttıkları savaşlarda silahların denenmesi; aynı zamanda silah satışı ile aşırı kârlar; emperyalist buyük güçlerin birbirlerinin 'nufuz alanlarına' açık ve gizli girme çalışmaları ve bunlardan kaynaklanan gizli-açık çatışmalar, en son olarak 'Malvin / Falkland'daki savaş; görmek isteyen herkesi, genel bir emperyalist savaş tehlikesi konusunda uyardı. Kitleler içinde emperyalistlerin bu açık savaş hazırlıklarına karşı hoşnutsuzluğun ortaya çıkıp gelişmesi kaçınılmazdı. Nitekim öyle de oldu. Başlangıçta oldukça cılız olan "barış hareketi', 1981 yazından itibaren hızla yayılan ve genişleyen bir kitle hareketine donuşmeye başladı.
Hareket, içine, barış isteyen, emperyalistlerin 'çılgınca silahlanmasına'(!!!) karşı olan yuzbinlerce insanı, herşeyden once de gençleri çekti."

Gorulduğu gibi, Bolşevik Partizan yuzbinleri biraraya toplama işinde kitlelerin barış arzu ve isteğinin rolünu bu şekilde açık bir biçimde belirtmiştir.

Ve yine gorulduğu gibi, kitlelerin bu isteği yuzbinlerin meydanları doldurması olayında "onemli bir rol" değil; çok önemli bir rol oynamaktadır.

Durum bu ise, Bolşevik Partizan'ın bildirisinde bunlar yazılı ise, yazarın, kitlelerin arzularının hareketteki rolunün 'önemli olduğuna' bizi inandırmak için çırpınması boştur. Yazar, Bolşevik Partizan'da olmayan bir goruşu var gostererek, kendisinin varolan yanlış bir goruşunu gizlemek durumundadır. Kitlelerin duygu ve duşuncelerini; arzu ve isteklerini, **hareketin siyasetine yön** veren, belirleyen derecede önemli bir olguymuş gibi değerlendiren, yanlış, kitle kuyrukçusu goruşlerini saldırı hedefi olmaktan çıkarmaya çalışmaktadır.

Yazar ondan sonra bir de kalkıp:

"Bolşevik Partizan bu bildiriyle; yığınların istek ve arzularının başka bir şey, toplumsal siyasi hareketlerin sloganlarının başka bir şey olduğunu kavramamaktadır" diyor.

Burada "ufak" bir duzeltme gerekli: "Bolşevik Partizan bu bildiriyle" kelimelerinin yerine; yazarın, "Ben bu eleştiri yazım la" demesi gerekirdi.

Gerçekten de yazar yığınların istek ve arzuları ile toplumsal siyasi hareketlerin niteliği (yazar "sloganları" demiş) nin birbirinden farklı şeyler olduğunu kavramamıştır. Yazar gorduğu şeylerle yetinmekte; gorunenın ardındakine bakma, onu tespit etme yeteneği gösterememektedir. Verdiği ornekler ise yalnızca bizim vardığımız sonuçları doğrulamak gorevini yerine getiriyor.

Yazarın verdiği ornekler çok ilginçtir. Anlayışsızlığını tumuyle sergilemektedir.

Yukarıda aktarılan yerde şöyle diyor:

"Eğer yığınların isteği burada önemsiz olsaydı, herşey emperyalist burjuvazinin elinde olsaydı, onların yapması gerekli olan şey 10 Haziran'da Bonn'da Nato zirvesi toplandığında,bunu destekleme eylemi olmalıydı.
Veya; barış hareketinin talebi 'Biz batı ve orta Avrupa'da yeni atom başlıklı füzeler yerleştirilmesini talep ediyoruz. Biz bu silahlarla barışın sağlanmasını istiyoruz' olmalıydı."

Önce yazarın 'iki zıt uçta' dolaşmasının 'hikmeti' üzerinde duralım. Yazar kendisini 'yığınların isteği önemsiz / her şey emperyalist burjuvazinin elinde' formülü ile sınırlıyor. Yazarın yukarıda verdiği ornekler bile aklına geldiği halde, şoyle düşünmeyi aklına getirmiyor": Yığınların isteği onemli ama, harekete niteliğini veren emperyalist burjuvazi!

Bunun dışında hemen ekleyelim ki, aslında bu yürüyüşten bir hafta önce Bonn'da ve Münih'te yazarın dediğine benzer bir yurüyüş olmuştur. Batı Almanya'da Hristiyan Demokrat Parti ile Hristiyan Sosyal Partı "barış eylemı"ne karşıt olarak, Reagan'a "hoşgeldin" diye bir yürüyüş düzenlemiştir. Bu iki yürüyüşe toplam 100000' e yakın kişi katılmıştır ve bu yürüyüşlerde de yürüyüşçüler "barış" için yürüdüklerini söylemişler; Nato' nun Avrupa'da barışı sağlaması için gerekli tedbirleri almasından bahsetmişlerdir.

Bolşevik Partizan'ı yığınların isteğine, arzusuna önem vermemekle suçlayan yazarın kendisi aslında yığınların rolünü; onların duygu ve duşuncesinin gerçek önemini kavramamıştır. O "yığın hareketi"ne tapmakta; kitlelerin duygu ve düşüncesine olağanustü bir güç atfetmektedir. Yazar şunu anlamamaktadır: Burjuvazi de yığın desteği olmaksızın; kitleleri kendi anlayışı doğrultusunda kazanmadan iş yapamaz. Burjuvazi kitle desteği elde edebilmek için "komunistlik" dahil her kılığa girebilir. Burjuvazının yığınların barış ozlemini, barış arzusunu, aynı yığınları kullanarak savaş yönunde kullanabilmesi mumkundur ve bugun olan tam da budur.

"Barış" isteyen kitlelere; açıkça "savaşalım", "dunyayı kana bulayalım" diyecek kadar aptal değildir emperyalist burjuvazı. İşte yazarın gormediği budur.

Sonra ikinci ornek: Yazar bugunku "barış hareketinin" talebinin atom başlıklı füzeler olmadığını soyluyor. Ve oradan, bu hareketin emperyalizmin elinde olmadığı sonucunu ustü kapalı anlatmaya çalışıyor.

Önce şunu belirtelim ki, sosyalist bir ülke için, barış silahlarla korunacaktır. Sosyalist proletarya, geniş emekçi yığınları "silahlarla barışın" sağlanması yolunda eğitecektir. Bu olguyu diğerlerinden ayırmak gerekli.

Yazar böyle bir ayrım yapmadığı gibi, "silahlarla barışın sağlanmasını istiyoruz" talebini de çok "anormal" karşılıyor. Oysa bu hiç te olmayacak birşey değildir. Tarihte olmuştur. Söz konusu olan, yığınların nasıl eğitileceği sorunudur. Eğer ortada gerçek bir proletarya partisi yoksa; ve böyle bir parti en geniş yığınları eğitebilecek derecede güçlu değilse, çok buyuk imkânlara sahip olan emperyalist burjuvazi yığınları belli doğrultularda yonlendirebilme imkânına sahip oluyor. Yığınların savaşın getirdiği vahşete, ölüme, açlığa, sefalete duyduğu kini bilen burjuvazi, doğrudan açıkça haksız savaş yanlısı propagandalara girişemiyor. Girişen kesımleri ise pek buyuk başarı elde edemiyor. Ama tarih gösterdi ki, en buyuk savaşlar, emperyalist dünya savaşları bile, "barış" uğruna "ilan edildi". Savaşı ilan edenler, "ülkelerini ve barışı korumak için" savaş ilan ettiklerini açıkladı. Hitler Sovyetler Birliği'ne saldırırken; saldırısının adı dunyayı Sovyet saldırısından korumak idi.

Bugün dunyadaki tum emperyalistler savaş hazırlığı içinde silahlanırken, açık bir şekilde "barışı korumak" için silahlandıklarını söyluyor; bu harcamalara ayırdıkları bölümü "savunma butçesi" olarak gosteriyorlar. Görülduğu gibi, kitlelerin duygu ve duşuncesini "hesaba katan" yalnızca yazar değildir. Emperyalistler de, hakim sınıflar da kitleleri hesaba katmak zorundadırlar, katıyorlar da.

Kısaca toparlarsak:
Bugunku "barış hareketi"nin siyasetine **damgasını** vuran; bugunku "barış hareketini" niteleyen şey emperyalist burjuvazı; oportünizm, revizyonizmdir. Burada kitlelerin arzu ve istekleri, hareketin niteliğini değiştirmeye yetmemektedir. Komunistler kitleleri dayanışma içinde eleştirmeli; güçleri oranında onları Marksizm-Leninizm temelinde eğitmeye çalışmalıdırlar.

Yazar bugunku barış hareketinin niteliğini objektif olarak gizlemekte, bugunku "barış hareketine" yon veren; "genel ola -

Bugünkü görevlerimiz ve "Barış hareketi"

rak savaşa karşı olma","emperyalist savaşların kaynağını gözlerden gizleme", "devrim hedefini gözlerden gizleme", "silahsız barış yaratma", "savaşın yalnızca Avrupa'da olmamasını isteme", "yalnızca atom bombası silahına karşı tepkileri yoğunlaştırma" gibi anlayışları görmemektedir.

BUGÜNKÜ ASIL GÖREVLER

Yazar eleştirisinde, bugünkü görevlerimizi; bunlar arasındaki ilişkileri doğru bir biçimde kavramadığını da gösteriyor. Bolşevik Parti inşası görevinin ne anlama geldiğini; öncelikle hangi görevleri yüklediğini kavramayan yazar; bu kavrayışsızlık temelinde eleştiri getirirken, birçok başka yanlışa da düşmekten kurtulamıyor.

Yazar görevler sorununda şöyle diyor:

"Bu harekete devrimci bir nitelik kazandırmaya çalışmak, bu hareketten devrim için yararlanmaya çalışmak Marksist-Leninist öncünün görevidir. Ve Bolşevik Partizan işte bu görevini yerine getirmemektedir."

Yazar görevler sorununda şöyle diyor:

"Bu harekete devrimci bir nitelik kazandırmaya çalışmak, bu hareketten devrim için yararlanmaya çalışmak Marksist-Leninist öncünün görevidir. Ve Bolşevik Partizan işte bu görevini yerine getirmemektedir."

Yazara göre "bu görevin" yerine getirilmesi, ve bu hareketten devrim için yararlanılması

"Bolşevik Partizan gibi Marksist-Leninist siyasetlerin bu hareket içerisine katılarak, bu harekete sosyalist bilinç götürmesine, sadece buna değil, aynı zamanda yığınların bu hareket içinde deneyimine bağlıdır."

...

"Ama Bolşevik Partizan'ın bildirisi bu hareketten devrim için yararlanmaya çalışan bir bildiri değildir."

Önce buradaki birkaç kaba yanlışı düzeltmek gerekli. Bir hareketten devrim için yararlanmaya çalışmanın tek yolu o hareketi **destekleyen** bildiri çıkarmak değildir. O hareketten devrim için yararlanmanın tek yolu, o eylemin "içine girmek"de değildir. Bu; duruma, şartlara, güç oranına, görevler arasındaki ilişkilere bağlı bir sorundur.

Ama yazar için barış hareketinden devrim için yararlanmanın birtek yolu vardır: O hareketi destekleyen bir bildiri çıkarmak ve o hareketin içinde kaybolmak!. (Yazar buna "devrimci bir nitelik kazandırmaya çalışmak" diyor.) Yazarın, bu somut hareketten devrim için yararlanmaktan bunu anladığı açıktır. Tersi durumda, Bolşevik Partizan'ın 10 Haziran yürüyüşü için özel olarak bir bildiri yayınladığının; bu bildiriyi özel olarak yürüyüş sırasında dağıttığının bilindiği şartlarda, yukarıdaki türden sözleri etmemesi gerekirdi.

Yazar bu anlayışıyla oportünistlerin "nerde hareket, orda bereket" vecizesiyle tam olarak uyuşuyor. (Hemen her eylemin "içine girmek"!)

Yazar aynı zamanda oportünistlerin kitle kuyrukçuluğu pozisyonuyla da tam olarak uyuşuyor. (Ayrım yapmadan, genel "kitle kazanmak"!)

Yazarı bu denli ağır yanlış sonuçlara ulaşmaya sevkeden asıl unsur; onun bugünün görevlerini; bu görevler arasındaki ilişkileri kavrayamamasıdır. Onun Bolşevik Parti inşası sorununu kavrayamamasıdır. Kendisi de durumun böyle olduğunu:

"Görüşüme göre Bolşevik Partizan'daki bu hata tesadüfi bir hata değildir. Bolşevik Partizan bolşevik parti inşasını gündeme getirdiği son dönemlerden bu tarafa, yığınların haklı taleplerinin emperyalist burjuvazi tarafından dejenere edildiği, emperyalist burjuvazinin etkin rol oynadığı kitle eylemlerinden kendisini ayırmakta, böylece pratikte yığınları emperyalist burjuvaziye teslim etmektedir" diyerek açıklamaktadır.

Yazara göre, Bolşevik Partizan'ın pratikte yığınları emperyalist burjuvaziye teslim etmemesi için, bu eylemlerin "içine girmesi", onlara devrimci bir içerik kazandırmaya çalışması gerekir. Bu işin "laf" yanıdır. Bu lafların pratikteki anlamı ise, Bolşevik Partizan'ın bugünkü sınırlı gücü ile **yüzbinleri yönlendirme**; boylece onları emperyalistlere teslim etmeme; harekete damgasını basma gibi biraz(!) "hayâlci" bir taleptir. Bu Bolşevik Partizan'ın bu tür eylemler içinde; o eylemden bu eyleme, bu eylemden diğerine koşuşturmasının ve onların içinde boğulmasının; tükenmesinin, kaybolmasının teorisidir.

Bugün biz yüzbinleri yönlendirme; yüzbinlerin hareketine damgamızı vurma; o duruma gelebilme işini, bir **hedef** olarak kavrıyoruz. Yazarın söylediği şeyler bugün bizim için bir hedef olmaktan başka anlam taşımıyor.

Ama bizim o duruma gelmemiz birkaç günün sorunu değildir. Bu, son derece ağır, son derece zor görevlerin başarılması sonucu elde edilecektir.

Biz Marksizm-Leninizmin öğrettiği yolda ilerliyoruz. Lenin ve Stalin açık bir biçimde Komünistlerin önüne ilk görev olarak Bolşevik bir partinin inşası görevini koyuyorlar. Bugun bizim bütün diğer görevlerin çözümünu bağımlı kıldığımız görev işte budur. Gerçek bir bolşevik partı inşa etmeye yönelmeden ve bu alanda belli gelişmeler elde etmeden "yığınların yonlendirilmesinden", "yığınların emperyalistlere terkedilmemesinden" bahsedilmesi bir saçmalıktır.

Bugün Bolşeviklerin önünde, tarihindeki belki de en ağır saldırı ortamında Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrama ve her türden çarpıtmaya karşı savunma gibi başlı başına çok önemli bir görevin varlığı, kavramamız ve ona uygun davranmamız gereken bir olgudur.

Bunun dışında Lenin ve Stalin bize, Bolşevik Partinin inşası için, önce onun şekillendiği birinci aşamanın gerekli olduğunu; bu aşamada dıştaki asıl eylem biçiminin Marksizm-Leninizmin propagandası olduğunu; öncelikle işçi sınıfı öncülerinin kazanılmasının gerekli olduğunu öğretirler.

Lenin ve Stalin çok açık bir biçimde birinci aşamada görevin genel olarak "kitleleri" kazanmak olmadığını; Parti dışında Marksizm-Leninizmin propagandasının başlıca (tek değil!) eylem biçimi olduğunu ortaya koyarlar.

Bolşevik Partizan'ın "barış yürüyuşu" sırasında yaptığı, Lenin'in, Stalin'in öğretisini gücu oranında uygulamak olmuştur. Bolşevik Partizan, Marksizm-Leninizmin "savaş-barış" ve "bugunku barış hareketi" konusunda öğrettiklerini, işçi sınıfının öncülerini kazanmak için propaganda etmiştir.

"En geniş işçi ve emekçi yığınları" kazanmak ve yönlendirmek görevi partinin gelişmesinin tum aşamalarında bir görev olduğu halde; birinci aşamada "en acil", "en temel" gorev değildir. Bu görevi başarabilmek için, önce işçi sınıfının **öncü kesiminin**, **bu kitlenin** kazanılması gereklidir.

Bolşevik Partizan "yuzbinleri yonlendirme" gibi bugun için hayâl olanlarla uğraşmamış; ileride bunu sağlayabılmek için bugün öncelikle işçi sınıfının öncu kesimini, bu kıtleyı kazanmayı hedeflemiştir.

Yazar yazısının sonunda:

"Marksist-Leninistlerin sosyalist bilinci işçi sınıfına taşımak, onların taleplerinin temsilcisi, sıyası savunucusu, onların yönlendiricisi olmaya çalışmak diye bilinen bir ilkesi vardır. Ve bu ilke Bolşevik Partı inşasının da temellerinden birıdir. Bolşevik Partizan bu ilkeyi henuz kavramamıştır, bu ilkeye uygun hareket etmemektedır" demektedir

Yazar genel sözler ediyor. Bugün, içinde bulunulan donemde sorunumuz genel lafların tekrarı değildir. Bu genel lafların tekrarı ile sorunun "kavrandığının" gösterilmesi çabası saçmadır. Şimdi sözkonusu olan şudur: Bu genel sozler, içinde bulunulan anda ne anlama geliyor? Bu genel sozler, içinde bulunulan anda bize hangi gorevleri yukluyor? Öncelikle hangi "kitle"ye yönelmek gerekli? Partinin hangi gelişme asamasında, parti dışına karşı hangi eylem biçimleri esas?

Bolşevik Parti inşasının kavranıp kavranmadığı, ıste bu somut sorulara verilen cevaplara gore belırlenır

Yazarın tum eleştiri yazısının hiçbir yerinde açık cevap verıldığı bu soruların bir bolumüne az önce cevap verilmişti. Sorunun geri kalan bazı noktalarını da burada açıklayalım.

Partinin gelişmesinin birinci aşamasında başlıca eylem biçimi ve ajitasyon / propaganda ilişkisi:

Sovyetler Birliği Komunist Partisi (Bolşevik) Tarihi — Kısa Ders, Rusya'da sosyal-demokrat hareket içinde Lenin'in getirdiği yeniliğin ne olduğu sorununu tartıştığı noktada, yukarıdaki soruya belli bir cevap verir. Lenin'in onderlığındeki sosyal-demokrat grup, sosyal-demokrat hareketin tarihinde **ilk kez** diğerlerinden ayrı olarak, kendisini **yalnızca** propaganda yapmak ile sınırlamaktan kurtarmış; asıl eylem biçimi olarak propagandanın yanısıra ve buna bağlı olarak, kitlesel ajıtasyon gerçekleştirme eylemlerine de yonelmıştır. Kısa Ders bunu şöyle anlatır:

Bugünkü görevlerimiz ve "Barış hareketi"

"Rusya'da kapitalizmin gelişmesiyle birlikte sanayi proletaryasının sayısı da hızla çoğaldı. 1880'lerin ortalarında işçi sınıfı örgütlü mücadele yolunu, örgütlü grevler şeklinde bir kitle eylemi yolunu seçti. Ama Marksist çevre ve gruplar **sadece propaganda yapmakla yetindiler** ve işçi sınıfı arasında **kitle ajitasyonu yapmanın gerekliliğini kavrayamadılar**; bu yüzden de işçi sınıfı hareketiyle pratik bağlar kuramadılar ve ona önderlik edemediler." (SBKP/(B) Tarihi, s.45, Aydınlık yayınları)

"Lenin, Mücadele Birliği'nin önüne, geniş işçi sınıfı hareketiyle daha sıkı bağlar kurmak ve ona siyasi bakımdan önderlik etme görevini koydu. Propaganda çevrelerinde toplanan siyasi bakımdan ileri birkaç işçi arasında Marksizm propagandası yapmaktan, geniş işçi kitleleri arasında günlük meselelerden faydalanarak siyasi ajitasyon yapmaya geçilmesini teklif etti. Kitle ajitasyonuna geçilmesi, Rusya'da işçi sınıfı hareketinin sonraki gelişmesi açısından büyük bir önem taşıyordu." (A.g.e., s.35)

Görüldüğü gibi, Parti inşasının ilk aşamasında dışa karşı görev sorununda Lenin, propaganda asıl görevine bağlı olarak ve onun yanısıra yığın ajitasyonu da gerçekleştirmiştir. Ama "Bolşevik Parti inşasını kavramış" yazar için bunların pek önemi yoktur! O, bizim, harekete katılan en ileri kitleye ulaştırdığımız Marksizm-Leninizmin ilkelerini propaganda eden bildiriyi; "Ama Bolşevik Partizan'ın bildirisi bu hareketten devrim için yararlanmaya çalışan bir bildiri değildir" diye nitelendiriyor. Az ilerde de açıklandığı gibi, yazarın istediği bildiri -tavır geri kitleye göre; geri kitleye kazanmayı amaçlayan bir bildiri olmalıdır.

'Pratik' sözünün anlamı

Bu sözcüğe oportünistler ve revizyonistler oldukça dar bir anlam atfediyorlar. Geçmişte biz de pratik sözcüğünü oldukça dar bir anlamda kullanıyorduk. Ve çevremizde halâ belli ölçülerde bu değerlendirmeden kurtarılmamış kişiler var. Yazar da bunlardan birisidir.

Örneğin 10 Haziran'da "ne yapmamız gerektiğini" tartıştığı yerde şöyle diyor:

"Bu hareket karşısında doğru tavır, bu hareket içine girip, barış için şunları şunları talep edelim, şu şu hedefler için mücadele edelim, emperyalizm ve sosyal-emperyalizmi yıkmadıkça barış olmaz, bunun için de şiddet gereklidir şeklinde bir tavırla bu hareketen içine girerek, yığınlara doğru yolu göstermeye, onların mücadelesini geliştirmeye çalışmak olmalıdır. Bolşevik Partizan işte bunu yapmamaktadır.

Yazarın başka yerlerde söylediği, Bolşevik Partizan'ın "böylece pratikte yığınları emperyalist burjuvaziye teslim ettiği"; "sosyalist bilinci işçi sınıfına taşıma" "ilkesini" "kavramadığı", "kendini bu hareketten dıştaladığı" şeklindeki sözleri, bizim **pratik olarak** bu eylemden yararlanmadığımız anlamına gelmektedir. **Marksizm-Leninizmin propagandasını yapan bir bildirinin yayınlanması ve dağıtılması "pratikten" sayılmamaktadır.**

Lenin pratiğin en dar bir çerçevede kavranmasına daima karşı çıkmıştır. Partinin içinde bulunduğu gelişme aşamasına göre, birçok kavram gibi, pratik kavramının içeriği de değişiklik gösterir.

Başlangıçta öncelikle ele alınan Marksizm-Leninizmin propagandasını yapma pratiği, süreç içinde kitleleri devrimci eylemlere seferber etme pratiğinin esas alınması noktasına kadar genişleyecektir.

Pratik sözcüğünün bu geniş, çok-yönlü anlamını kavrayamayanlar, ağır yenilgilere düşmekten kurtulamazlar. Yazarın "talihsizliği" de bu kavramdan yalnızca belirli ve dar şeyleri anlamasındadır.

'Kitle' kavramı

Yukarıda söylediğimiz şeyler "kitle" kavramı için de geçerlidir. Partinin gelişme aşamasına göre "kitle" kavramı da değişik anlamlar kazanır.

Lenin Komünist Enternasyonal'in Üçüncü Kongresinde yaptığı bir konuşmada bu konuda şunları söyler:

"... Tezlerimiz başından sonuna kadar kitlelerden söz ediyor. Ama yoldaşlar, kitlelerden ne kastedildiğini anlamak zorundayız. Alman Komünist İşçiler Partisi, Sol kanadına mensup yoldaşlar bu sözcüğü yanlış kullanmaktadırlar. Fakat Terracini yoldaş ve bu değişikliklerin altına imza atmış olanlar da 'kitleler' sözcüğünün nasıl okunacağını bilmiyorlar.

Şimdiye kadar çok konuştum bu yüzden 'kitleler' kavramı hakkında sadece bir şey daha söylemek istiyorum. Bu sözcük mücadelenin niteliğindeki değişikliklere göre değişen bir kavramdır. Mücadelenin başında bu sözcük gerçekten devrimci bir kaç bin işçiyi kapsıyordu. Eğer parti kendi üyelerinin dışında partisizleri de ayaklandırmayı başarıyorsa demek ki parti kitleleri de kendine çekmeyi başarma yolundadır. Devrimlerimiz sırasında bir kaç bin işçinin kitleleri temsil ettiği anlar oldu. Hareketimizin ve Menşeviklere karşı mücadelemizin tarihinden, bir kasabadaki bir kaç bin işçinin harekete açık bir şekilde kitle niteliğini vermeye yettiğini gösteren bir çok örnek bulursunuz. Genellikle filisten—bilgisiz, kültürsüz—ve sefil bir hayat yaşıyan, siyasetten hiç bir şey duymamış partisiz bir kaç bin işçi devrimci bir şekilde harekete geçmeye başladı mı kitle haline gelirler. Eğer hareket yayılır ve güçlenirse, gerçek bir devrime dönüşür. 1905 ve 1917'de, üç devrim sırasında gördük. Siz de bütün bunlardan geçmek zorunda kalacaksınız. Devrim yeterince hazırlanmış olduğu zaman "kitleler" kavramı da değişir; artık bir kaç bin işçi kitleleri meydana getirmez. Bu sözcük artık başka bir şey ifade eder. "Kitleler" kavramı öyle bir değişir ki, çoğunluk, işçilerin çoğunluğu anlamını ifade etmekle kalmaz bütün sömürülenlerin çoğunluğunu ifade eder. Bir devrimci için başka türlü bir yorum olamaz ve sözcük başka bir şekilde kullanılırsa anlamsız hale gelir...." (Lenin, Komünist Enternasyonal'in taktiklerinin savunma konuşması, 1 Temmuz 1921, Üçüncü Enternasyonal konuşmaları, s.144-5, Koral yayınları)

Lenin'in "yığın", "kitle" kavramına yaklaşımı işte böyledir. Bugün Partimizin gelişmesinin şu anki koşullarında kitle tanımımız daha çok, işçi sınıfının öncü kesimi ile sınırlıdır. Öncelikle kazanmayı hedeflediğimiz "kitle" işte bu kitledir.

Ama bu tanımın içeriği değişmez değildir. Partimizin gelişmesine bağlı olarak, gelişmenin ikinci aşamasında, "kitle" tanımımız "milyonlarca kitle" halini alacaktır.

Lenin'in, Stalin'in öğrettiği bunlardır.

Yazarımızın eleştiri yazısında bu ayrımları açıkça belirttiği birtek yer yoktur. Bu konuda üstü kapalı "imalara" bile rastlayamazsınız. Yazarın tanıdığı tek kavram "yığınlar", "kitleler" kavramıdır. Bugün hangi "kitle"yi öncelikle kazanmaya yönelmek gerekli sorusuna yazar, "barış hareketi" ile ilgili tartışmada, bu harekete katılan en geniş yığınları hedef olarak gösteriyor.

Biz ise diyoruz ki, bu eyleme katılan yığınlar arasında öncelikle kazanmaya yönelmemiz gereken "kitle", ileri kitle; işçi sınıfının öncü kitlesi olmalıdır.

Görüldüğü gibi, "Bolşevik Parti inşasını kavramak"tan dem vuran yazar, Bolşevik Parti inşasının bu temel kavramlarında bile Lenin'le, Stalin'le, bizle aynı dili konuşmuyor. Onun konuştuğu başka bir dil.

Kısaca toparlarsak:

İçinde bulunulan anda görevimiz Bolşevik bir Partinin inşasıdır. Bu görevin dışa dönük yanında, asıl eylem biçimi olarak Marksizm-Leninizmin propagandası bulunur. Partinin gelişmesinin birinci aşamasında sosyalist bilincin işçi sınıfına taşınmasının bir başka aracı olan kitle ajitasyonu ve nihayet "eylem" de, propagandaya bağlı olmak koşuluyla ve güç oranında gerçekleştirilir. Geniş yığınları harekete geçirebilecek bir güç olabilmek için; önce işçi sınıfının öncü kesimini kazanmaya yönelmek gerekir.

Yazar, partinin gelişmesinde birinci aşamada, görevin öncüyü kazanmak; partiyi şekillendirmekle belirlendiğini kavramamaktadır. Böylece Bolşevik bir Parti inşa etme amacını sabote eden teoriler öne sürmekte; ve Partiyi hiçbir zaman yüzbinleri yönlendirebilecek bir güç haline getirmeyecek olan bir teoriyi; kitle kuyrukçusu, sağ-pasifist teoriyi Marksizm-Leninizm diye tanıtmaya çalışmaktadır. Yazar eleştiri yazısının bütün tayin edici noktalarında Marksizm-Leninizme karşı oportünizmi savunma durumundadır.

KARDEŞ ÖRGÜTLERİMİZLE ...

mun aşılması için Merkez Komitemiz son toplantısında kardeşlerin getirdiği eleştiriler üzerinde tartışma ve sonuçlandırmanın, Parti içinde temel eğitim dışındaki teorik çalışmanın merkezine konması gerektiği yönünde karar alarak, bu konuda bir plan önerisini Partiye sundu. Önümüzdeki dönemde kardeşlerle tartışma ve bu konuda Parti içindeki durum hakkında da Bolşevik Partizan'da bilgi vereceğiz.

Açık tartışma

10 Haziran 1982 tarihinde Batı Almanya'da Bonn'da Nato zirve toplantısı yapıldığı gun, bir de yüzbinlerce kişinin katıldığı büyük bir kitle gösterisi yapıldı. Bu kitle gösterisi, günümüzdeki genel "barış hareketi"nin bir parçası idi. Bu "barış hareketi"ne karşı kendisini komünist olarak adlandıran hemen bütün örgütler tavır takındılar. Partimiz de bir bildiri çıkararak, oportunizme, modern revizyonizme, pasifizme karşı Marksizm-Leninizmin öğretilerini savundu. Bu bildiriyi gucu oranında yuruyuş sırasında ve sonrasında yaymaya çalıştı.

Daha sonra "NATO zirvesi ve barış hareketı konusunda tavrımız" başlıklı bildirimizi eleştiren bir yazı aldık. Bizim tavrımızı eleştiren bu yazıyı yayınlayıp, buna cevap vermeyi doğru bulduk.

Bizim için oldukça "yeni" olan bu uygulama; karşıt görüşlerin yayın organlarımızda kamuoyu önunde açıkça çatıştırılması uygulaması; doğru görüşlerin yanlış görüşlere karşı mücadele içinde kavranması için tek doğru, Bolşevik uygulamadır. Geçmişte özellikle ilkesel konularda görüş ayrılıklarının "gizlenmesinin" ne büyük zararlara yolaçtığını; ve nasıl revizyonist bir uygulama olduğunu biz kendi pratiğimiz içinde yaşadık. Doğru görüşlerin yayılması; ve hatalarımızın aşılması için bütün yoldaşlarımızı ve taraftarlarımızı, tüm okurlarımızı, eleştırilerini yazılı olarak bize ulaştırmaya; ve canlı bir tartışma ortamı yaratmaya katılmaya çağırıyoruz.

Bolşevik Partizan, "NATO zirvesi ve barış hareketi konusunda tavrımız" başlıklı bildiriyle, barış hareketını "Genel olarak savaşa karşı" olduğu, "emperyalist savaşların kaynağını gözlerden gızledi-ği", "silahsız barış yaratma hayalleri uzerine kurulduğu", "Avrupa şovenisti" olduğu, "Atom silahı fetişizmi ve ona karşı yaratılan korku uzerine kurulduğu", "Barışı emperyalistlerarası görüşmelere bağladığı" için eleştırmekte; bu harekete katılan yığınların barış isteği ve arzusunun bu harekette hiç rol oynamadığı veya uzerinde durulmayacak kadar rol oynadığını iddia etmekte, sonuç olarak da kendisi yuruyüşe çağrı yapmadığı gibi; oportünist ve revizyonistleri diğer şeylerin yanısıra yuruyüşe çağrı yaptığı için eleştırmektedir.

Bolşevik Partizan bu bıldırıyle; yığınların istek ve arzularının başka bir şey, toplumsal sıyası hareketlerin sloganlarının başka bir şey olduğunu kavramamakta, bu iki ayrı seyi birbirine karıştırmakta, bu hareketin emperyalıstlerin önderliğin de homojen bir yapıya sahip olduğunu ve bu yüruyuşten devrım için yararlanılamayacağını kabul etmektedir.

Şunu açıkça tespit etmek zorundayız:Bu hareket tüm hata ve zaaflarına rağmen yığınların barış isteğının, somut olarak su veya bu, ulke veya ülkeler arasındakı barış isteğının değil, genel olarak bir barış isteğının gostergesıdır. Tek başına yığınların bu istek ve arzusu bile bizim bu harekete karşı tavır takınırken hesaba katmamız gereken onemli bir olgudur. Kaldı ki bu istek ve arzu bu hareket içinde onemli bir rol oynamaktadır.

Eğer yığınların isteği burada önemsiz olsaydı, herşey emperyalist burjuvazinin elinde olsaydı, onların yapması gereklı olan şey 10 Haziran'da Bonn'da Nato zirvesi toplandığında, bunu destekleme eylemi olmalıydı.
Veya; barış hareketinin talebi "Biz batı ve orta Avrupa'da yeni atom başlıklı füzeler yerleştirilmesini talep ediyoruz. Biz bu silahlarla barışın sağlanmasını istiyoruz" olmalıydı.

Yığınların barış isteğinin bu hareket içinde oynadığı rolu ortaya koymak için daha bir dizi ornekler vermek mumkundur.

Tum dünyanın gozu onunde resmen ve açıkça silahlanan, savaşa hazırlanan emperyalıst ve sosyal emperyalist devletlerın, şube yonetımleri, gençlik örgutleri veya tek tek fonksiyonerleri aracılığıyla (SPD-FDP-CDU-CSU gibi partiler henuz bu hareketleri merkezi olarak resmen desteklemedi, bu hareketlere çağrı yapmadı) bu hareketleri, "Biz de barış istiyoruz" diye kontrol altına almaya (veya diyelim ki kontrollerindedir de kontrol altında tutmaya) çalışmasını; böyle binbir kılığa girerek, ikiyüzlü davranmasını,yığınların bazı istek ve arzularının zorlayıcı etkisine değılse neye yorumlayabiliriz?

Belli ki emperyalist burjuvazinin bu hareket içindeki bu etkın rolu, bu hareketin devrimci perspektiften yoksun olması ve emperyalist sisteme karşı bilinçli bir şekilde yönelmemiş olması Bolşevik Partizanı epeyce içerletmiştir. Bu gerçekten de uzücü bir durumdur. Ama ne yapalım ki genel olarak her kendiliğindenci hareket benzer ozellikler taşıyacaktır. Kendiliğinden bir hareket, kendi başına burjuvazi tarafından kullanılabilir olmaktan çıkıp proleter bir nitelik kazanamaz. En fazla gelişimi içinde pasiflikten kurtulup yer yer şiddetlı çarpışmalara varabilir ama yine de sonunda burjuvazi tarafından bastırılır ve gelecekteki yeni ve daha şiddetli patlamaların potansiyeli olarak kalır.

Bunu Batı Almanya'da son dönemde gelişen kitle hareketleriyle de ornekleмek mümkundur.

Ornek: AKW'lere karşı gelişen hareket de devrimci değildi. Pasifti. Emperyalıst burjuvazinin bu hareket içinde etkinlığı buyuktu. Gelişim içinde bu hareket yer yer şiddet eylemlerine dönuştü. Ne devrimcı oldu, ne de anti-emperyalist.

Ornek: Frankfurt havaalanına karşı gelişen hareket de başlangıçta polislere çiçek takacak kadar uysaldı. Ne devrimcıydı, ne de anti-emperyalist. Gelişimi için de onceden çiçek atılan polise taş atılmaya, buyuk ve curetkâr korsan eylemler duzenlenmeye kadar vardı. Ama halâ ne devrimci ne de antı-emperyalisttir.

Barış hareketı için de aynı şey sozkonusudur. Uysaldır. Devrimci de değildır, anti-emperyalist te değildir.

Ama bu hareketten devrim için yararlanabılmek pekâlâ mumkundur. Bu, Bolşevik Partizan gibi Marksıst-Leninist sıyasetlerin bu hareket içerisine katılarak, bu harekete sosyalist bilinç goturmesıne, sadece buna değil aynı zamanda yığınların bu hareket içinde deneyımine de bağlıdır.

Eğer bu hareket devrimci bir perspektife sahip olsaydı o zaman zaten Bolşevik Partizan gibi Marksist-Leninist siyasetlere, Marksist-Leninist oncülere gerek kalmazdı. Bu harekete devrimci bir nitelik kazandırmaya çalışmak, bu hareketten devrim için yararlanmaya çalışmak Marksist-Leninist oncünün gorevidir. Ve Bolşevik Partizan işte bu gorevini yerine getirmemektedir.

Denilebilir ki; "Bolşevik Partizan çıkardığı bildiride barış hareketinin nıteliğini ortaya koydu, barışın nasıl sağlanabileceğini yazdı ve bu bıldırıyi barış hareketinde dağıtarak, barış hareketindeki barış isteyen yığınlara dogru goruşleri gotürdu".

Ama Bolşevik Partizan'ın bıldırisi bu hareketten devrim için yararlanmaya çalışan bir bildiri değildir. Bolşevik Partizan'ın bıldırısı, kendısını bu hareketten dıştalayan, bu hareketi mahkûm eden bir bıldiridir. Bolşevik Partızan'ın bildirisi, gelişimi içinde kaçınılmaz olarak yer yer şiddet eylemlerine donuşecek olan bir hareketin şımdiden olmamasını talep eden bir bildiridir.

Bu hareket karşısında doğru tavır, bu hareket içine girip, barış için şunları şunları talep edelim, şu şu hedefler için mücadele edelim, emperyalizmi ve sosyal-emperyalızmı yıkmadıkça barış olmaz, bunun için de şiddet gereklidir şeklinde bir tavırla bu hareketin içine girerek, yığınlara doğru yolu gostermeye, onların mücadelesini geliştirmeye çalışmak olmalıdır. Bolşevik Partızan işte bunu yapmamaktadır.

Görüşume göre Bolşevik Partızan'daki bu hata tesadüfi bir hata değildir. Bolşevik Partizan bolşevik parti inşasını gundeme getirdiği son donemlerden bu tarafa, yığınların haklı taleplerinin emperyalıst burjuvazi tarafından dejenere edildiği, emperyalıst burjuvazinin etkın rol oynadığı kitle eylemlerinden kendısini ayırmakta, boylece pratikte yığınları emperyalist burjuvaziye teslim etmektedir.

Marksıst-Leninistlerın sosyalist bılınçlı işçi sınıfına taşımak, onların taleplerinin temsilcisi, sıyasi savunucusu,onların yonlendiricisi olmaya çalışmak diye bilinen bir ılkesi vardır. Ve bu ilke Bolşevik Partı inşasının da temellerinden birıdir. Bolşevik Partızan bu ilkeyi henuz kavramamıştır, bu ılkeye uygun hareket etmemektedir. Barış hareketı karşısındakı tavrı da bu ılkeyi kavramadığının bir gostergesidir.

Sonuç olarak:

Her renkten revizyonist ve oportunistler barış hareketinde yığınlara Marksizm Leninizmin savaş ve barış konusundaki ogretilerini goturmuyor. Boylece hareketı kendi halındeki bilinç duzeyinde tutarak emperyalızme hizmet ediyor. Bolşevik Partızan ise kendisini bu hareketten dıstalayarak, yığınların emperyalist burjuvazının peşinden gitmesine goz yumuyor.

Devrimcı selamlar.

(Bolşevik Partizan Yazı Kurulunun bu eleştiriye cevabı s. 26'dadır.

BOLŞEVİK PARTİZAN

No: 2, 1 EYLÜL 1982

Belgelerle Dünya Komünist Hareketinin Tarihi

Değerli okuyucu;

Bolşevik Partizan'da bundan böyle başlangıcından günümüze "Dünya Komünist Hareketi"nin gelişmesini ve sorunlarını inceleyen bir yazı dizisi yayınlayacağız. Bu yazı dizisinde kimi belgeleri doğrudan yayınlayarak; kiminden alıntılar yaparak, "Dünya Komünist Hareketi"nin çeşitli dönemlerde hangi sorunlarla karşı karşıya olduğunu; bu sorunları nasıl çözdüğünü ortaya koymaya çalışacağız.

Açıktır ki bu yazı dizisi bu konuda bilgilenme için yalnızca bir başlangıç olabilir. Komünist Hareketin tarihi bugünkü mücadelemiz için zengin bir tecrübe hazinesidir. Bu hazineyi doğru bir şekilde değerlendirebilmek; dünün mücadelelerinden bugün için doğru dersler çıkarmak; hepimizden bu tecrübeleri bilimsel bir şekilde gözden geçirmek için önemli bir çaba talep etmektedir. Okuyucu burada yayınlanan belgeleri —bu belgelerin yayınlandığı dönemdeki somut durumu da gözönüne alarak— değerlendirmeli; alıntı yapılan belgeleri bizzat bulup incelemeye çalışmalı; kendisi de çaba göstermelidir. O zaman bu yazı dizisi amacına; dünün tecrübelerinden bugün için doğru tecrübeler çıkarmaya yardımcı olmak amacına önemli ölçüde ulaşmış olacaktır.

BAŞLANGIÇ VE KÖKLER

"Dünya Komunist Hareketi"nin başlangıç noktası olarak Sosyalizmi bir ütopya olmaktan çıkarıp; bir bilim seviyesine yükselten "Bilimsel Sosyalizmin" kurucuları Marx ve Engels'ın çalışmalarını almak; bu çalışmalar içinde de onların bu yeni teoriyi bir örgütün (Komunistler Birliği) Programı olarak ortaya koyduğu Komunist Manifesto'yu almak (1848) herhalde yanlış olmayacaktır.

Marx ve Engels 1848'de yayınlanan Komünist Manifesto'da, Lenin'ın deyimi ile, "Marx'ın öğretisindeki asıl şey" olan "sosyalist toplumun kurucusu olarak proletaryanın tarihsel rolunun açığa çıkarılması" öğretisinin "tam ve sistematik bir açıklamasını, bugune kadar en ıyısı olarak kalmakta devam eden bir açıklamasını" verdiler. (Lenın, "Karl Marx öğretisinin tarihsel yazgısı", Marx-Engels-Marxizm, Sol yayınları, s.92)

Karl Marx ve Friedrich Engels Komunist Manifesto yu yazdıklarında onların öğretileri henuz egemen değildi. Bu donem hakkında Lenın şunları söyluyor:

"Birinci donemın (Lenın 1848'den Paris Komunune kadar olan doneme birinci donem diyor.—BN) Marxın öğretisi hiç de egemen değildi. Sosyalizmin birçok grup ya da eğilimlerinden yalnızca biriydi. Egemen olan sosyalizm biçimleri çoğunlukla bizim narodnizme yakın olanlarıydı: Tarihsel hareketin materyalist temelinin anlaşılmamış olması, kapitalist toplumda her sınıfın rolunün ve önemının ayırdedilmesinde yeteneksizlik, demokratik reformların burjuva niteliğinin "halk", "adalet", "hak", vb. konulardaki çeşitli yarı-sosyalist tumcecikler altında gizlenmesi." (age, s.93)

Marx ve Engels Komünist Manifesto'nun üçüncü bölümünde ele alıp "1. Gerici sosyalizm. a) Feodal sosyalizm. b) Küçük-burjuva sosyalizmi. c) Alman ya da "gerçek" sosyalizm. 2. Tutucu ya da burjuva sosyalizmi; ve 3. Eleştirici ütopik sosyalizm" başlıkları altında inceledikleri hakim olan bu "sosyalizm"lerden kendilerini ayırabilmek için kendilerine "Komünist" dediler.

Engels Manifesto'nun 1888 İngilizce baskısına yazdığı önsozde bunu şöyle açıklıyor:

"Manifesto yazıldığında ona SOSYALİST manifesto adını veremezdik. 1847'de sosyalist denince bir yandan akla İngiltere'de Owenistler, Fransa'da Fourierciler gibi, her ikisi de giderek yok olan tekkelere donuşmuş olanlar; diğer yandan da sermaye ve kâr için tehlike olmadan bir suru hokkabazlıkla her turlu sosyal kotuluğu ortadan kaldıracağını vaad eden her turden sosyal sihirbazlar anlaşılırdı. Her ikı halde de bu kişiler işçi hareketının dışında durur ve desteği "eğitım gormuş" sınıflarda ararlardı. İşçi sınıfının sadece siyasi değişıklıklerin yeterli olmayacağını kavramış olan ve tum toplumun mutlak değişımının gereklılığını talep eden kesimi, bu kesim, o zamanlar kendine komunist adını veriyordu. Bu henuz kaba, yontulmamış, saf ıçgudusel bıçımdekı bir Komunizmdi. Ama tam da esas sorunu yakalamıştı, ve işçi sınıfı içinde utopik komunizmi —Fransa'da Cabet, Almanya'da Weitling (komunizmini —ÇN) — yaratacak kadar guçlü idi. 1847'DE SOSYALİZM ORTA SINIFLARIN; KOMÜNİZM İŞÇİ SINIFININ HAREKETİ İDİ. Sosyalizm en azından kıtada (Kıta Avrupasında —ÇN) 'salonlarda gezebiliyor'du. VE BİZ BAŞLANGICINDAN İTİBAREN 'İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU İŞÇİ SINIFININ KENDİ ESERİ OLMAK ZORUNDADIR' DÜŞÜNCESİNDE OLDUĞUMUZDAN, HANGİ İSMİ ALMAMIZ GEREKTİĞİ KONUSUNDA KUŞKU YOKTU." (Komunist Manifesto, 30 Ocak 1888 tarihlı onsoz, Almanca, s.13)

İlk Komünist Program olan Komünist Manifesto yukarıda belırttiğimiz gıbi "Komünistler Birliği" adlı bir örgütün programı olarak ortaya çıktı. "Dünya Komünist Hareketi"nın örgütsel anlamda başlangıç noktası olan bu örgüt hakkında Engels 8 Ekim 1885'te yazdığı "Komünistler Birliğinin tarihı üzerine adlı yazıda bılgı verir.

Aşağıda bu yazının Manifesto yazılana kadar olan kesimi inceleyen bölümünü alıyoruz:

Engels'in Komünistler Birliği'ni değerlendirmesi

1834 yılında bir grup Alman mültecisi Paris'te gizli bir dernek, "İllegaller Birliği"ni (Bund der "Geächteten"—Aşağılanan; toplum dışına itilen; "vatandaş" sayılmayan anlamına gelir. —ÇN) kurdu. Bu Birlik demokratik-cumhuriyetçi bir örgüttü. 1836 sıralarında en aşırı, en proleter unsurlar ayrılarak yeni bir gizli örgüt, "Adiller Birliği"ni (Bund der Gerechten) kurdular. Yalnızca Jakobus Venedey gibi uyurgezerlerin bağlı kaldığı birinci örgüt kısa zamanda derin bir uykuya daldı. 1840'ta polis birkaç seksiyonunu ortaya çıkarttığında, eski varlığının ancak bir gölgesiydi. Öte yandan yeni Birlik hızla gelişti. Köken olarak o sıralarda Paris'te kesin biçimini almakta olan ve ana olarak Babouvist(N) geleneklere dayanan Fransız işçi sınıfı komünizminin Alman uzantısı durumundaydı. Bu çevrelerde kamu mülkiyeti "eşitliğin" doğal sonucu olarak istenmekteydi. Birlığın amaçları o dönemde Paris'te bulunan diğer gizli derneklerin amaçlarıyla aynıydı. Dolayısıyla, Birlığın işleyişi propaganda ve gizli çalışma arasında eşit bir biçimde bölünmüştü. Almanyada arasıra başgösteren *Putsch* (devrimci darbe eylemleri) hazırlıklarını saymazsak, Paris her zaman devrimci eylemin odağı olarak tanınırdı. Ancak bu yüzden de, Birlik o günlerde gerçekte Fransız gizli derneklerinin, özellikle Blanqui ve Barbes'in başını çektiği "Societe des Saison"un Alman şubesinden öte birşey değildi. Gerçekten de Birlığın Saison'larla öyle yakın bağı vardı ki, Fransızlar 12 Mayıs 1839'da ayaklandığı zaman, Birlığın seksiyonları onlarla birlikte omuz omuza yurumuşler ve ortak yenilginin acısını da birlikte çekmişlerdi.

Almanlardan Karl Schapper ve Heinrich Bauer tutuklandı. Louis Phillipe hükümeti, uzun bir hapis cezasından sonra onları Fransa'dan atmakla yetindi. İkisi de Londra'ya geçtiler. Schapper, Nassau'nun Weilburg kasabasındandı. (Bugunkü Batı Almanya) Giessen'de ormancılık okumuş, 1832'de Georg Büchner'in komplosuna katılmıştı. 3 Nisan 1833'te Frankfurt'ta bir polis karakoluna duzenlenen baskına katıldı. Bu olaydan sonra da yurt dışına kaçtı ve Şubat 1834'te Mazzini'nin Savoy'daki güçlerine katıldı. Dev yapılı, kararlı ve enerjik, daima burjuva varlık ve hayatı feda etmeye hazır, 1830'ların tipik profesyonel devrimcisiydi. Onun "demagog"luktan komünistliğe geçişi kanıtlıyor ki, duşuncesinde bellı bir kütluğe karşın, teoriyı daha ıyı algılamaya açıktı. Bir kez ıkna oldu mu, ınatla fikirlerine bağlanır ve bu nedenle devrimci heyecanı bazen daha yerinde kararlar almasını engellerdi. Sonradan yanlışlığını kabullenmeye her zaman hazırdı. Mayası tastamam bir insandı. Alman işçi hareketının temellerinin atılmasına olan katkıları hiçbir zaman unutulmayacaktır.

Heinrich Bauer Franconialıydı. Kunduracıydı. Kabına sığmayan, neşeli ve esprili ufak tefek bir adamdı. Onun kuçuk kalıbı uyanıklık ve kararlılık taşıyordu.

Paris'teyken dizgicilik yapan Schapper, Londra'ya yerleştikten sonra hayatını dil öğretmenliği yaparak kazanmaya çalıştı. Bauer'le birlikte Birlığın sarkan ıplıklerini bıraraya getirdiler ve Londra'yı eylemlerinin merkezi yaptılar. Joseph Moll da aralarına katıldı (daha Paris'teyken katılmış olabilir). O da Köln'den bir saat yapımcısıydı. Orta yapılı bir herkuldü. Schapper'le birlikte salonun girişini yuzlerce saldırgana karşı başarıyla savunduklarına kaç kere tanık oldum. Diğer ıkı yoldaşından enerjıklik ve kararlılık bakımından geri kalmayan ama kafa bakımından onlardan ileri bırıydı. Başarıyla yerine getirdiği sayısız görevinin fazlasıyla kanıtladığı gibi, yalnızca doğuştan bir diplomat değildi, aynı zamanda kafası teorık konulara daha da yatkındı. Üçunü de Londra'da 1843'te tanıdım. Onlar, karşılaştığım ilk devrimci proleterlerdi. O günlerde dunya görüşümüzün bellı noktalarda ayrılmasına karşın (onlarda dar kafalı egalıter komunizm(NN) yolunda ne varsa, bende de dar kafalılıkta onlardan hıç aşağı kalmayan bır felsefi kendini beğenmişlik vardı), bu uç gerçek adamın benim uzerimde bıraktığı derin ızlenimi hıçbır zaman unutmayacağım. Ben de o sıralarda adam olmaya heveslı bır gençtim.

Londra'da İsviçre'ye oranla daha fazla olan toplantı ve dernek kurma özgürlüğü onlara büyük bir avantaj sağladı. 7 Şubat 1840'da Alman İşçi Eğitim Derneği kuruldu. Bu dernek gizli değil, açık çalışma yürütüyordu. Dernek halâ vardır. Dernek Birliğe adam kazanmaya yarıyordu, ve komünistler, her zaman olduğu gibi, Derneğin en aktif ve bilgili üyeleri olduğu için, doğal olarak Dernek yönetımının Birlığin elinde olması gerektığını varsayıyorlardı. Kısa bir süre sonra Birliğin Londra'da bırkaç seksiyonu (*Gemeinden*, communes) ya da o zamanlar halâ kullanılan deyimiyle "kulube"si oluştu. İsviçre'de, diğer yerlerde aynı taktikler uygulandı. İşçi dernekleri nerede kurulabıldıyse onlardan aynı şekılde yararlanıldı. Bu tür yöntemlerin kullanılmasına yasal engeller çıktığı yerlerde ise müzik dernekleri, *Turnvereine*'ler (spor birlikleri) kullanıldı.

Gruplar arasında iletişim bırinden ötekine sürekli seyahat eden üyeler yoluyla sağlanıyordu. Gerektiğinde bu uyeler kuryelik de yapıyorlardı. Her ıkı durumda da, Birliğin eylemlerinin kapsamı, zamanın hükümetleri sayesinde genişlıyordu. Kendı akıllarınca, hoşnut olmadıkları işçileri (kı bu ışçiler onda dokuzluk bır olasılıkla Birlik üyesi oluyordu) sürgüne göndererek, gittikleri yerlerde görevli üye olarak çalışmalarını sağlıyorlardı.

Yeniden kurulan Birlik hızla büyüdu. Bu büyüme İsviçre'de özellikle göze çarpıyordu. Burada Weitling August Becker (aşırı derecede yeteneklı bır adam, birçok Alman gibi onun da iç dengesizliği felâkete uğramasına neden oldu) ve diğerleri aşağı-yukarı Weitlıng'in geliştirdiği komunist sisteme dayanan ılkeler üzerinde güçlü bır örgüt kurdular. Burası Weitling'in komunizmini eleştirmenin yeri değil. Ancak bu sıstemın Alman proletaryasının ılk bağımsız, teorik canlanması olarak önemını vurgulamak için, 1844 Paris *Vorwarts*'de Marx'ın şu sözlerine halâ katılıyorum: "Filozofu ve din adamı dahil, Alman burjuvazisi, Weitling'ın *Uyum ve Özgurluğun Garantileri* yapıtıyla karşılaştırılabılecek, *burjuvazının kurtuluşunu* —siyasal kurtuluşunu— *savunan* bir eser gösterebilir mi? Alman sıyasal edebiyatının zayıf ve yüreksiz bayağılığını, Alman işçilerinin bu dev ve parlak başlangıcıyla karşılaştıran, *proletaryanın bu dev bebek ayakkabılarını* burjuvazinin kuçülmuş, topukları aşınmış sıyasal ayakkabılarıyla karşılaştıran herkes, Sındırella'nın atletik bir yapıya gelişeceğine kehanette bulunmaktan başka birşey yapamaz." Bugün bu atletık yapı önumuzde duruyor. Tam ölçülerine büyümesi ıçın daha çok yılların geçmesi gerekıyor ama yıne de önümuzde duruyor.

Birliğin Almanya'da da birçok seksiyonu vardı. Nitelikleri gereği yok olup gıdebiliyor, fakat yok olanların yerini yenileri daha da fazlasıyla doldurıyordu. 1846'nın sonuna kadar, yani ilk grupların ortaya çıkmasından yedı yıl sonrasına kadar, Alman polisi Birliğin izlerini bulamadı. Berlin (Mentel) ve Magdeburg (Beck)'da buldukları bu izleri de süremediler.

Weitling Paris'ten İsviçre'ye geçmeden önce, 1840'da Birliğin dağılan ögelerini yeniden toparladı. Birliğin çekirdeğini terziler oluşturuyordu. Alman terziler her yere dağılmıştı. İsviçre'ye, Londra'ya, Paris'e. Paris'te Almanca meslek dili gibiydi. Öyle ki tanıdığım bir Norveçli terzi, Drontheim'dan Fransa'ya deniz yoluyla seyahat ettiğinde, 18 ay sonra tek kelime Fransızca zor öğrenmişti. Fakat eksiksiz Almanca konuşabiliyordu. 1847'de Birliğin Paris'teki seksiyonlarından ıkişi genel olarak ter

(N) Babouvizm: 18. yuzyılın sonunda, Fransız devrimcisi Graphus Babeuf ve taraftarlarınca kurulan, utopik eşıtlıkçı komunizm akımı

(NN) Bundan yalnızca ya da esas olarak eşıtlık talebine dayanan komunizmi anlıyorum. Engels

zilerden, biri de doğramacılardan oluşuyordu. Merkez, Paris'ten Londra'ya kaydırılır kaydırılmaz yeni bir olgu belirdi. Birlik, bir Alman örgütü olmaktan çıktı, giderek enternasyonal bir örgüte dönüştü. İşçi Eğitim Derneği'nde Almanlar ve İsviçrelilerin yanısıra, Almancayı ortak dil olarak kullanabilecek diğer uluslardan da insanlar vardı: İskandinavlar, Hollandalılar, Macarlar, Çekler, Güney Slavlar, Ruslar ve Alsaslılar. 1847 yılında muhafız alayından bir İngiliz, askeri üniformasıyla, toplantılara düzenli katılırdı. Kısa bir süre sonra Dernek *Komunist* İşçi Eğitim Derneği adını aldı. Üyelik kartları üzerindeki belgi "Bütün insanlar kardeştir" idi, bu arada yanlış çevirilerle de birlikte en az 20 dilde yazılmıştı. Gizli Birlik de tıpkı legal Dernek gibi kısa bir sürede daha enternasyonal bir nitelik kazanmaya başladı. İlk bakışta bu enternasyonal görünümün kapsamı sınırlıydı. Pratikte bu görünüm Birlik üyelerinin değişik uluslardan olmasından kaynaklanıyordu. Teorik alanda ise devrimin, ancak Avrupa çapında gerçekleşirse utkuya ulaşabileceğinin anlaşılmasından kaynaklanıyordu. Birlik bundan ileriye gitmedi ama temelleri artık atılmıştı.

12 Mayıs 1839 ayaklanmasında çarpışmış olan ve sonra Londra'ya sığınanlar, Londra'daki Birlik ile Fransız devrimcileri arasında köprü işlevi görüyordu. Aynı durum daha radikal olan Polonyalılar için de geçerliydi. Mazzini gibi, resmi Polonyalı muhtemelen de doğal olarak dosttan çok düşmancaydılar. İngiliz Çartistleri, kendi hareketlerinin özgül İngiliz karakteri nedeniyle, devrimci olarak kabul edilmiyor, yok sayılıyorlardı. Bu Çartistlerle Londra'daki Birlik yöneticileri daha sonra ancak benim araya girmemle tanıştılar.

Koşullar Birliğin niteliğinde daha başka değişimlere de yol açtı. O günlerde Paris'e halâ ana devrimci şehir gözüyle bakılıyordu. Ama Birlik, Parisli komploculardan kopmaya başlamıştı bile. Giderek büyümesi, genişlemesiyle birlikte öz-bilinci de gelişti. Üyeler, Birliğin giderek Alman işçi sınıfı içinde kök saldığını, Kuzey ve Doğu Avrupa işçilerinin bir bütün olarak bayraktarlığını yapmanın, bu Alman işçilerinin yazgısı olduğunu hissetmeye başlamışlardı. Birlik, Weitling'ın şahsında, Fransız rakipleriyle eşit düzeyde bir komünist teorisyene sahıptı. Üstelik 12 Mayıs deneyimi, *Putsch* (darbe) girişimcilığı siyasetinin işe yaramazlığını öğretmişti. Halâ her olaya bir devrimci patlamanın başlangıcı olabilir gözüyle bakılmasına, eski yarı-komplocu kuralların olduğu gibi korunmasına karşın, bu, eskiden kalma devrimci inatçılığın kalıntılarından başka birşey değildi. Ve bu kalıntılar daha akıllıca, daha doğru görüşlerle çarpışmaya başlamıştı bile.

Aynı zamanda şunu da belirtmeliyiz ki, ortada olduğu kadarıyla bile, Birliğin toplumsal doktrini büyük bir kusurdan etkileniyordu. Bu, zamanın koşullarına bağlı birşeydi. Proleter üyelerin hemen hemen hepsi zanaatkârdı. Bunlar büyük şehirlerde bile küçük patronların sömürüsü altındaydı. İşletmenin bir buyuk kapitalist adına yerli endüstriye dönüşmesiyle ortaya çıkan "konfeksiyon" ya da büyük ölçekli terzilik sömürusu, daha Londra'da bile çocukluk yıllarını yaşıyordu. Sömürenin kendisi küçük patrondu ve meslekteki işçiler de kuçuk patron olma hevesiyle yaşıyorlardı. Buna ek olarak, lonca ruhunun kalıntıları zamanın Alman zanaatkârları arasında halâ yaygındı. Henuz tam anlamıyla proleter değillerdi. O yolda ilerliyorlardı, ama henüz küçük orta sınıfın kuyrukçusu durumundaydılar. O tarihte daha burjuvazının, yani büyuk ölçekli sermayenin dolaysız muhalifleri değillerdi. Bu zanaatkârların kendi sınıflarının ilerdeki gelişimini içgüdüsel olarak görmeleri, onlar için büyük bir onur kaynağıdır. Ve bu gerçeği daha tam kavramamış olmalarına karşın, kendilerini proletaryanın partisi olarak örgütleme yolunda ilerliyorlardı. Yine de zanaatkâr olmanın getirdiği köklu önyargıların, sıra toplumun etraflı bir eleştirisine, yani ekonomik gerçeklerin araştırılmasına geldiği zaman onları tökezletmeyeceğini beklemek olanaksızdı. Şahsen, tek bir Birlik uyesinin hayatında bir ekonomi-politik kıtabı okumuş olduğunu sanmıyorum. Neyse, önemli değil! Şimdilik, "Eşitlik", "Kardeşlik", "Adalet" gibi kavramlar onlara her teorik duvarı aşacak bacağı sağlıyordu.

Bu arada Weitling'ın ve Birliğin komunizminin yanısıra, özünde farklı türden bir komünizm doğmaktaıdı. Manchester'de oturduğum sırada bir gerçek burnumun dibine itiliverdi. Bugune kadar tarih yazılırken onemsenmemiş, hatta nefretle karşılanmış olan ekonomik gerçekler, en azından çağdaş dünyada belirleyici tarihsel güçtü. Ekonomik gerçekler, günümüzdeki sınıf çelişkilerinin kokenının temelini oluşturuyordu. Ve bu çelişkiler ise, İngiltere gibi buyuk ölçekli endustrinin varlığı nedeniyle, tam gelıştikleri ülkelerde, sıyasal partilerin ve savaşımlarının, dolayısıyla tum sıyası tarihın temelini oluşturuyordu. Marx, yalnızca aynı sonuca varmakla kalmarış, aynı zamanda, daha 1844'te *Deutsche-Franzosische Jahrbucher*'de yazdığı yazılarda, bu gerçeklerden genellemelere gitmişti. Buna göre, Marx, burjuva toplumunu biçimlendiren ve düzenleyenin devlet olmadığını, tersine devleti biçimlendirip duzenleyenin burjuva toplumu olduğunu ortaya koyuyor, bu nedenle sıyasetin ve onun tarihinin ancak ekonomik koşullardan, onların geçirdiği evrimden çıkarak açıklanabileceğini soylüyordu. Marx'ı 1844 yazında Paris'te ziyaret ettiğimde, teorik konularda tam bir uyum içinde olduğumuz ortaya çıktı. Birlikte çalışmamız bu tarihten başlar. 1845 baharında yeniden, bu kez Brüksel'de karşılaştığımızda, Marx, bu ilkelerden çıkarak, tarihsel materyalizm teorisinin ana yönlerine ulaşmıştı. Şimdi onumuzdeki gorev yeni kazanılan bu teoriyi tüm yönleriyle gelıştırmekti.

Tarih bilimini kökünden değiştirecek olan bu teorinin keşfi, böylece özünde Marx'ın eseridir. Benim ise bu meselede çok önemsiz bir katkım olmuştur. Fakat bu buluşun çağdaş işçi hareketi açısından guncel önemi vardı. Fransızlarda ve Almanlarda komünizm, İngilizlerde Çartizm, artık raslantısal, ortaya çıkmasa da olurmuş türunden olgular olarak görünmüyordu. Bunları artık çağdaş ezilen sınıfın, proletaryanın bir hareketi, egemen sınıfa, burjuvaziye karşı tarihsel olarak zorunlu savaşın aşağı—yukarı gelişmiş biçimleri olarak değerlendirmek gerekiyordu. Bunlar sınıf savaşının biçimleri idi ama önceki dönemlerin sınıf savaşlarından farklı olarak şu özelliğe sahipti: günümüzün ezilen sınıfı, proletarya, toplumu sınıf ayrılıklarından, bununla birlikte sınıf savaşımından kurtarmadan, kendi kurtuluşunu sağlayamaz. Ve komünizm, artık kafada olabildiğince mükemmel bir toplum düşleme girişimi değil, bundan böyle proletaryanın savaşının özünün, koşullarının ve bundan çıkan genel hedeflerinin anlaşılması anlamına geliyordu.

Bizim bu yeni bilimsel sonuçları yüklü ciltlerde yalnız "okumuş" dünyanın bilgilenmesi için sunmak gibi bir amacımız yoktu. Tam tersine, ikimiz de her şeyimizi ortaya koyarak siyasal harekete atılmıştık. Okumuş dünyada, özellikle Batı Almanya'da belli taraftarlarımız vardı. Örgütlü proletarya ile de sıkı bağlarımız vardı. Görevimiz dünya görüşümüzü sağlam bir bilimsel temele oturtmaktı. Ancak genel olarak Avrupa proletaryasını, ozel olarak da Alman proletaryasını kendi görüşlerimize kazanmak da bir öncekinden aşağı kalır bir görev değildi. Bu nokta kafamızda açılır açılmaz çalışmaya başladık. Brüksel'de Alman İşçi Derneği'ni kurduk ve Şubat devrimine kadar bizim organımız olarak çıkacak olan *Deutsche Brusseler Zeitung*'u devraldık. Benim de katkıda bulunduğum, Çartistlerin merkez organı *Kuzey Yıldızı (The Northern Star)*'nın editörü Julian Harney yoluyla, İngiliz Çartistlerinin devrimci kanadı ile ilişkideydik. Aynı zamanda Brüksel demokratları ile de işbirliği yapıyorduk (Marx, Demokratik Derneği'nin başkan yardımcısıydı). Ayrıca benim İngiliz ve Alman hareketi hakkında materyal gönderdiğim *La Reforme*'daki Fransız sosyal demokratlarıyla da ilişkimiz vardı. Kısacası, radikal ve proleter örgüt ve basınla olan ilişkilerimiz tam arzuladığımız gibiydi.

Adiller Birliği ile ilişkilerimiz şöyleydi: Elbette bu kuruluşun varlığından haberdardık. Daha 1843'te Schapper, bana üyelik teklif etmişti. Bili

nen nedenlerle bu teklifi reddetmiştim. Fakat yine de bu Londralılarla sürekli haberleşiyorduk. Birliğin o zamanlar Paris seksiyonlarının liderlerinden Dr. Everbeck ile daha da yakın ilişkilerimiz vardı. Birliğin iç durumuna karışmıyorduk ama her önemli konuda bilgimiz oluyordu. Sözle, mektupla, gazetelere yazdığımız yazılarla Birliğin önde gelen üyelerinin teorik görüşlerine etki yapıyorduk. Bunların yanısıra, özel durumlarda, kurulmakta olan komünist partisinin iç işlerini ilgilendirdiği zaman, litograf bildiriler yayınlayarak tüm dostlarımıza ve mektuplaştığımız kişilere postalıyorduk. Birlik de zaman zaman bu bildirilere konu olmuştu.

Westphalialı genç bir öğrenci olan Herman Kriege nin durumunda böyle olmuştu. Herman Kriege Amerika ya gitmiş, kendisini Birliğin görevlisi olarak tanıtıyordu. Birliği kullanarak, Güney Amerika'yı da ğıtmak amacıyla deli-dolu Harro Harring ile ilişki kurdu. Daha sonra, Birlik adına, sevgiyle yanıp tutuşan, aşırı derecede abartılmış romantik bir komünizmi anlatan bir gazete çıkardı. Derhal bir bildiriyle saldırıya geçtik. Etkili olmadık da değil. Birliği ilgilendirdiği kadarıyla, Kriege'nin ismi silindi.

Daha sonra Weitling, Brüksel'e geldi. Fakat artık o alçak gönüllü, kendi yetenekleri karşısında biraz ürken, komünist dünya görüşünün nasıl olduğu hakkında tam bir fikir edinmek isteyen genç terzi kalfası değildi. Artık kendi büyüklüğünü kıskananların ezmeye çalıştığı, rakiplerden, gizli düşmanlardan, her yerde tuzaklardan kuşkulanan büyük adam, yedi köyden kovulma peygamberdi. Yeryüzünde cennetin kurulması için elinde reçete bulunan bir kâhindi ve sanki karşılaştığı herkes bunu ondan çalmak istiyordu. Londra Birliği'ndekilerle takışmıştı. Fakat özellikle Marx ve karısının onu hemen hemen insanüstü bir sabırla karşıladıkları Brüksel'de yine herkesle arasını bozdu. Peygamberlik görevini surdurebilmek ümidiyle sonra Amerika'ya gitti.

Bütün bu durumlar Birlik'de ve özellikle Londra'daki liderler arasında sessiz değişime katkıda bulundu. Hem basit Fransız egaliter komünizminin, hem de Weitling'in turünün yetersizliği onlara gun be gün açık oluyordu. Weitling'in, komünizmi eski Hristiyan pratiğine indirgemeye çalışması (ki *Yoksul Günahkârın Kutsal Kitabı*'nda buna ilişkin açık kanıtlar var), İsviçre'de hareketi ya Albrecht gibi salakların, ya da Kuhlmann gibi sahte peygamberlerin eline itti. Bir de *"gerçek sosyalizm"* vardı. Birkaç edebiyat duşkününün hastalığı olan bu tur, Fransız sosyalist deyimlerinin çürük bir Hegel Almancasına çevirisinden başka birşey değildi. Aşk uzerine şerbetli lâflarla dolup taşıyordu (sosyalizmin bu türü uzerine, *Manifesto*'dakı bölüme bakınız). Kriege ve bu tür edebiyatın okurları ile Birliğe gelen bu düşüncelerin salyalı belkemiksizliği Birliğin eski savaşçılarını yalnızca iğrendiriyordu. Buradan çıkarak, savundukları teorik fikirler elle tutulmaz duruma geliyor, bundan doğan pratik hatalar da giderek, daha açığa çıkıyordu. Sonuçta, Londra'dakiler Marx'ın ve benim yeni teorimizin doğruluğuna artan bir biçimde inandılar. Bu anlayışın büyumesinde Londra Birliği'nin üyesi olan iki kişinin büyük katkısı oldu. İkisi de teorik konularda diğerlerini geride bırakacak yetenekteydi. Bunlardan biri Heilbronnlu bir minyatür ressamı olan Karl Pfander, diğeri de Thuringen'de bir terzi olan Georg Eccarius idi. Pfander, bundan sekiz yıl önce Londra'da öldü. Bılgili, zeki, esprili, ince, alaylı ve diyalektik bir insandı. Eccarius ise bilindiği gibi uzun yıllar, Genel Konseyi'nde Eccarius, Pfander, Lessner, Lochner, Marx ve benim gibilerin bulunduğu Uluslararası İşçi Birliği'nin sekreterliğini yaptı. Daha sonra Eccarius bütün yaşamını, İngiliz sendikal hareketine adadı.

Uzun sözün kısası, Moll 1847 baharında Brüksel'e geldi. Marx'ı ziyaret ettikten sonra Paris'e beni görmeye geldi. Görevi, bir kez daha yoldaşlarının da ricası üzerine, bızı Birlik üyelığine davet etmekti. Görüşlerimizin doğruluğuna genel olarak ikna olmuşlardı. Aynı zamanda, Birliği geleneksel biçimlerinden ve komplocu yöntemlerinden arındırmak gerektığıne de inanmışlardı. Birliğe girersek, eleştirisel komünizmimizi kongrede, manifesto bıçiminde gelıştirmek ve Birliğin Manıfestosu olarak basılmasını sağlama fırsatı verilecekti. Aynı zamanda Bırlığın eskımiş örgütlenişinin zamanın koşullarına, kendi amaçlarımıza uygun bir bıçimde değiştirilmesine katkıda bulunabılecektik.

Yalnızca propaganda için bile olsa bızım, Alman işçi sınıfı ıçinde bir örgüte ihtiyacımız olduğunu bılıyorduk. Boylesi bir örgütun, salt yerel nitelıkte olmadığı sürece, Almanya dışında bile gizlı olması gerektiğini görmüyor da değildik. Ancak böyle bır örgüt zaten vardı: Birlik. Bizim Birlik'de eleştirdiğimiz yönler, artık Birlığin temsilcılerince de kabul edılıyordu. Yeniden örgütlenme çalışmalarına katılmamız istenıyordu. Böyle bir öneri reddedılir mıydi? Doğal olarak hayır. Bunun için Birliğe gırdık. Marx, Brüksel'de yakın dostlarımız arasında bir seksıyon kurdu. Ben ıse Paris'teki üç seksıyonu ziyaret ettim.

Birliğın bırinci kongresi 1847 yazında Londra'da yapıldı. Brüksel seksiyonunun temsilcisi Wilhelm Wolf'du. Ben Paris seksiyonunu temsil ediyordum. Ana sorun Birliğın yeniden örgütlenişiydi. Eski, mıstık ısimlerin her kalıntısı, komplocu günlerin artıkları silindi gitti. Birlik, seksiyonlar, grup - lar yönetici gruplar, merkez komitesi ve merkez kongre dıye orgütlenmişti. *Komunıstler Bırlığı* adını aldı. Yeni tüzüğün bırıncı maddesi şöyle dıyordu: "Bırlığın amacı, burjuvazıyı devırmek, prole - taryanın egemenlığini kurmak, sınıf çelişkileri üzerine kurulu eski burjuva toplumunu kaldırmak ve sınıfların, özel mülkıyetın olmadığı yeni bir toplum kurmaktır..."

Orgut baştan aşağı demokratıktı: gorevlıleri seçimle gelmişler ve değıştırılebilırlerdi. Bu bile, tek başına, komplocu yontemlere dönuş sevdasını kıracak nıtelıkteydı çunku bu yontemler dıktatörluk gerektırıyordu. Ve Bırlık, en azından olağan, barışçıl donemlerde, salt propaganda derneğine dönuşmuştu. Öyle demokratıkleşmıştık kı, bu yeni tuzuk, seksıyonlarda tartışmaya açıldı. Tuzuk, ıkıncı kongrede de goruşuldu ve son olarak 8 Aralık 1847'de kabul edıldı. (Wermuth ve Stieber'in 1. kıtabında, 239. sayfa, ek X'da bulunabılır.)

İkıncı kongre aynı yılın Kasım'ıyla Aralık'ı bağlayan gunlerde yapıldı. Buna Marx da katıldı. Uzun bır tartışma boyunca yeni teorısını açıkladı. Kongre en az on gun surdu. Muhalefet ve kuşkular en azından yatıştırıldı, yeni ılkeler oybırlıgıyle kabul edıldı ve Marx ve bana Manıfesto'yu yazma görevi verildi. Bız, gorevımızi gecikmeden yerıne getırdık. Şubat devrımının patlamasından bırkaç hafta once, kıtabın metnı Londra'ya gönderıldı ve orada basıldı.

O gunden bu yana Manıfesto dunyayı dolaştı, hemen hemen her dile çevrıldı ve bugun de proleter harekete rehberlık edıyor. Eskı Bırlığın sloganı olan, "Butun ınsanlar kardeştır" sloganı, yerini yenı bır savaş çağrısına bıraktı: "Bütün ulkelerın proleterlerı bırleşın!" Bu, savaşımın uluslararası nıtelığının açıkça duyurulmasıydı. Onyedı yıl sonra bu savaş çağrısı butun dunyada Uluslararası İşçi Birliği'nin kavga sesi olarak yankılandı. Ve bugun bütün ülkelerin savaşkan proletaryası onu bayraklarına yazdılar.

("Komünıstler Bırlığı'nın tarihi üzerıne", Marx-Engels, Eserler, Almanca, c.21, s.207-216)